

குற்றத்துவமாடி

அகளங்கள்

குற்றங்குத்தாடி

முற்றத்துக் கரடி

(சிறுகதைகள்)

எழுதியவர்	:	அகளங்கன் (நா.தர்மராஜா)
முகவரி	:	தமிழ் அதர், 90, திருநாவற்குளம், வவுனியா.
தொலைபேசி	:	024-2221676, 0779606893
பதிப்புரிமை	:	திருமதி. பூ.தர்மராஜா B.A.(Hons.)
வெளியீடு	:	எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் (பிரியா பிரசுரம் 81)
முதற் பதிப்பு	:	24-04-2014
அட்டை வடிவமைப்பு	:	த.தனபாலன்
கணனி வடிவமைப்பு	:	ஜெலீலா மன்பீக்
அச்சுப்பதிப்பு	:	ஏ.ஜே
விலை	:	500/-

MUTTATHTHUK KATADI

(Short Stories)

Author	:	Agalangan (N.Tharmarajah)
Address	:	Thamizh Athar 90, Thirunavatkulam, Vavuniya.
T.Phone	:	024-2221676, 0779606893
Copy Rights	:	Mrs.P.Tharmarajah B.A. (Hons.)
Publication	:	Writers Motivation Centre (Priya Prasuram - 81)
First Edition	:	24-04-2014
Cover Design	:	T. Thanapalan
Type Setting	:	Jeleela Manfeek
Printers	:	A.J.
Price	:	500/-

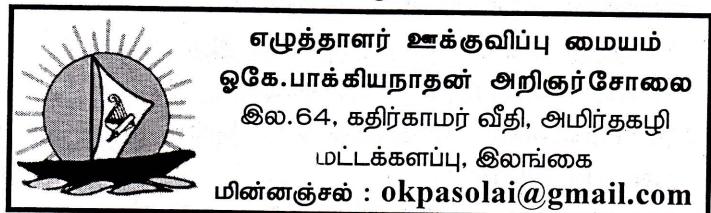
ISBN 978 - 955 - 8715 - 90 - 1

குற்றச்சுக்காடு

(சிறுகதைகள்)

-அகளாங்கன்-

வெளியீடு : 81

எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்
ஓகே.பாக்கியநாதன் அறிஞர் சோகை
இல.64, கதிர்காமர் வீதி, அமிர்தகஸி
மட்டக்களப்பு, இலங்கை
மின்னஞ்சல் : okpasolai@gmail.com

அகளங்களின் நூல்கள்

- 1) “செல்” “வா” என்று ஆணையிடாய் (அஞ்சலிக் கவிதை)
- 2) “சேரர் வழியில் வீரர் காவியம்” (குறுங்காவியம்)
- 3) “சமவெளி மலைகள்” (அகளங்கன், ச.முரளிதூரன் கவிதைகள்)
- 4) “வாலி” (ஆய்வநூல் - மூன்று பதிப்புகள்) (சிறந்த இலக்கிய ஆய்வு நூலுக்கான இலங்கை இலக்கியப் பேரவை சான்றிதழ் 1987-1988)
- 5) “இலக்கியத் தேறல்” (கட்டுரைகள்)
- 6) “நளவெண்பா” (கதை)
- 7) “அன்றில் பறவைகள்” (வாணொலி நாடகங்கள்) (தேசிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1992)
- 8) “முத்தமிழ் வித்தகர் சவாமி விபுலானந்தர்” (வரலாறு)
- 9) “இலக்கியச் சிமிழ்” (கட்டுரைகள் - இருபதிப்புகள்)
- 10) “தென்றலும் தெம்மாங்கும்” (கவிதைகள்)
- 11) “பன்னிரு திருமுறை அறிமுகம்” (சமயம்)
- 12) “மகாகவி பாரதியாரின் சுதந்திரக் கவிதைகள்” (ஆய்வு)
- 13) “இலக்கிய நாடகங்கள்” (வாணொலி நாடகங்கள்) (வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு - 1994, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கப் பரிசு 1994)
- 14) “ஆத்திகுடி” (விளக்கவுரை)
- 15) “கொன்றை வேந்தன்” (விளக்கவுரை)
- 16) “அகளங்கன் கவிதைகள்” (கவிதைகள்) (வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு 1996)
- 17) வாக்குண்டாம் - விளக்கவுரை (முதுரை)
- 18) “சிவபுராணம்” (போருளுரை)
- 19) “செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்” (பேச்சுக்கள்)
- 20) “நாமறிந்த நாவலர்” (சிறு குறிப்புகள் இரு பதிப்புகள்)
- 21) “நல்வழி” (பொழிப்புரை - விளக்கவுரை)
- 22) “இசைப்பாமாலை” (வாணொலி மெல்லிசைப் பாடல்கள், மற்றும் இசைப்பாடல்கள்)
- 23) “கவிஞர் ஜின்னாஹ்வின் இரட்டைக் காப்பியங்கள் ஓர் ஆய்வு”

முற்றத்துக் கரடி

- 24) “இலக்கியச் சரம் (கட்டுரைகள்)
- 25) “வெற்றி வேற்கை” - உரை (நனுந்தொகை)
- 26) “கூவாத குயில்கள்” (வாணோலி, மேடை, நாடகங்கள்)
- 27) “திருவெம்பாவை” உரை - (சமயம்)
- 28) “பாரதப் போரில் மீறல்கள்” (கட்டுரை)
- 29) “கட்டிக் குருவிகள்” (மழலைப் பாடல்கள்)
- 30) “சின்னச் சிட்டுக்கள்” (சிறுவர் பாடல்கள்)
- 31) “நனுந்தமிழ்” (கட்டுரைகள்)
- 32) பாரதியாரும் பாஞ்சாலி சபதமும் (ஆய்வு)
- 33) பத்தினித் தெய்வம் - நாட்டிய நாடகங்கள்
(வடமாகாண சிறந்த நாடக நால் பரிசு 2008)
- 34) வேரும் விழுதும் - கட்டுரைகள்
(வடமாகாண சிறந்த இலக்கிய நால் பரிசு 2008)
- 35) கங்கையின் மைந்தன் (வாணோலி, மேடை நாடகங்கள்)
(வடமாகாண சிறந்த நாடகநால் பரிசு 2009,
தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற சிறந்த நாடகநால் பரிசு
2010, தமிழியல் விருது 2009, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை
பரிசு 2009, தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச் சான்றிதழ் 2009)
- 39) பந்து அடிப்போம் (சிறுவர் பாடல்கள்)
- 37) சிரிக்க விடுங்கள் (சிறுவர் பாடல்கள்)
- 38) சகலகலாவல்லி மாலை (உரை)
- 39) அலைக்குமிழ் (நாவல்), தேசிய சாகித்திய மண்டல சிறப்புச்
சான்றிதழ் 2011, கொடகே தேசிய சிறப்புச் சான்றிதழ் 2011,
தமிழியல் விருது 2011)
- 40) சின்னஞ்சிறிய சிறகுகள் (குழந்தைப் பாடல்) தேசிய சாகித்திய
மண்டலப் பரிசு 2012, வடமாகாண சிறந்த சிறுவர் இலக்கியப்
பரிசு 2012, தமிழியல் விருது 2012)
- 41) கம்பனில் நான் (கட்டுரை)
- 42) முற்றத்துக் கரடி (சிறுகதைகள்)

அணிந்துரை

தெளிவுற்கை யோசேப்

இலக்கியக் கலாநிதி அகளங்கள் அவர்களுடைய சிறுகதை நூல் இது.

இரு தமிழ்நின்றும், கவிஞருமான இவர் புனைவுகளால்லாத இலக்கிய வகைகளில் கிட்டத்தட்ட நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை ஈழத்தமிழ் உலகிற்கு ஈந்துள்ள புத்தகப் புரவலர்.

முனைவர் ஓ.கே. குணநாதன் அவர்களை மேலாளராகக் கொண்டியங்கும் எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம், தமிழ்நின்ற அகளங்களுடைய பத்துக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறது. அண்மையில் (2011) வெளிவந்த அகைக்குமிழ், நாவல் உட்பட என்பது குறிப்பிடப்படக் கூடியதே.

புனைவல்லாத என்பதில் இருந்து பெரும் புனைவான நாவலுக்குள்ளும் திரு அகளங்கள் கால் பதித்துள்ளதை இது காட்டுகிறது.

புனைவுகளில் சிறியது சிறுகதை. இலக்கிய வகைகளில் கூட சிறு என்னும் அடைமொழியுடன் உலா வருவது சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வகை. சின்னதாக வந்து கவனிப்புப் பெற்ற பேசப்பட்ட கவிதை வகை கூட சிறு கவிதை என்று பேர் கொள்ளவில்லை. புதுக்கவிதை என்றே பேர் கொண்டது.

சிறுகதை என்றால் சின்னதான கதை அல்ல. இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி வெளிவரும் ஒரு பக்கக் குழுதக் கதைகளோ குட்டிக் குறுங் கதைகளோ அல்ல. நம்பில் பெரும்பாலானவர்கள் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சின்னதாக ஒரு கதை சொல்வதும் அல்ல. சிறிய என்கின்ற தனது உருவத்துக்குள் பெரும் பிரளையங்களைக் கொண்டிருப்பது அது. சிறியது என்றதும் நமக்கு நினைவில் வருவது கடுகுதான்.

சின்னதான கடுகின் பிரமாண்டங்கள் பற்றிக் கூறுகிறது பைபிள்.

முற்றுத்துக் கரடி

தன்னைத் துளைத்து ஏழ் கடலையே புகுத்திக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது கடுகு என்கிறது தமிழ்.

சின்னதான உருவம் கொண்ட சிறு கதையும் அப்படியானதுதான்.

ஓசூழம் நூற்றாண்டின் சமூக அமைப்பில் எழுந்த மகத்தான மாற்றங்களே சிறுகதை என்னும் இந்தப் புதிய இலக்கிய வகைக்கு வித்திட்டது என்று கூறுகின்றனர் மேலைத்தேய இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள்.

பிரச்சாரத்தை நோக்காகக் கொண்டே தமிழில் சிறுகதை தோன்றியது என்கின்றனர் தமிழாய்வாளர்கள்.

இரண்டுமே தண்டவாளம் போல் இணைந்தே ஒடுபெறைவதான். பிரச்சாரமும் சமூக அமைப்பின் மாறுதல்களும்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு 150 ஆண்டு கால வரலாற்றையும், இலட்சக் கணக்கான சிறுகதை நூல்கள், சிறுகதை பற்றிய ஆய்வு நூல்கள், வரலாற்று நூல்கள் என்று வந்திருந்தாலும் சிறுகதை என்றால் என்ன, அதன் பண்புகள், வரைவிலக்கணம், உருவம் என்பவை யாவை என்பது போன்ற ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்கள் எதுவும் வரையறுத்து இன்று வரையும் கூறப்படவில்லை.

ஒரு நல்ல சிறுகதையே சிறுகதைக்கான இலக்கணமாக அமைந்து விடும் ரகசியம் கொண்ட அதிசயம் சிறுகதை.

நிறையப் பேர் இன்று சிறுகதை எழுதுகின்றார்கள். புதிதாக எழுத்துத் துறைக்குள் கால் பதிப்பவர்கள், ஏலவே கவிஞர்களாகப் புதீடியவர்கள், நம் தமிழ்மணி அகாங்கன் போல் மற்ற மற்ற இலக்கிய வகை மூலம் சிலாகிப்புப் பெற்றவர்கள், என்று நிறையப்பேர் சிறுகதை எழுதுகின்றார்கள்.

ஒரு மாதத்தில் 5000த்துக்குக் குறையாத சிறுகதைகள் தமிழில் வெளிவருவதாகக் கணக்குகள் காட்டுகின்றன. அந்த அளவுக்கு சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் கூடிப்போடுள்ளனர்.

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள் களையிலிருந்து, பேராசிரியர் க. கைலாசபதியுடாக புத்தி ஜீவிகளும் சிறுகதைத்துறைக்குள் கால் பதித்திருக்கின்றார்கள். ஆனாலும் சித்திக்கவில்லை.

ஒரு நாவலை விடவும் கவிதை மற்றும் கட்டுரைகளை விடவும் சிறுகதைக்கே கூடுதலான வாசகர்கள் தொகை இருக்கிறது.

சிறு புனைவு என்ற வகையில் அதன் அதீத கற்பணங்கள், பொழுதுபோக்கு

அகளாங்கன்

ரசனைகள், கூடுதலான நேரத்தை எடுத்துக் கொள்ளாத தன்மை போன்றவையே இந்த வாசகர் பெருக்கத்துக்கான காரணிகள். இவை ஒரு காலத்து நடத்தைகள்.

இப்போதைய சிறுகதை வாசகர்கள், அவை தரும் எதார்த்த வாழ்வியல் பண்புகளுக்காகவும் வரலாற்றுப் பதிவுகளுக்காகவுமே வாசிக்கின்றனர், என்பது கவனத்துக்குரியது.

இத்தனை நினைவலைகளுடனேயே இலக்கிய கலாநிதி அகளாங்கன் அவர்களுடைய சிறுகதைகளை இந்த அணிந்துரைக்காக வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், காவியம் ஒட்டுவு, வரலாறு என்று நிறையவே நால்கள் வெளியிட்டு அரச சாகித்திய விருது, வட-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது, வடமாகாண சாகித்திய விருது, தமிழ் நாடு கலை இலக்கிய பெருமன்ற விருது, தமிழ் இயல் விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது என்று நிறையவே விருதுகளும் இலக்கியக் கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றுள்ள ஒரு தமிழ்ரிஞர் திரு அகளாங்கன்.

இவ்வளவு புகழும், பிரபல்யமும், தடமும் பதித்துள்ள தமிழ்மணி அகளாங்கனின் இந்தச் சிறுகதை நூலுக்கான தேவைதான் என்ன அவசியம் தான் என்ன என்னும் கேள்விகள் நியாயமானவைதான்.

இந்தச் சிறுகதைகளுக்கான தேவை என்ன என்பது அதன் வாசிப்பின் மூலமாகவே ஊடாட ஊடாட வருகின்றது. பசுமரத்தாணிபோல் மனதுக்குள் இறங்கிப் பதிகின்றது.

அகளாங்கன் அவர்கள் வன்னி மண்ணின் மைந்தன்.

வவுனியாவிலிருந்து மன்னார் செல்லும் வழியில் வடக்கே கிளை பிரிந்து உள்ளே சென்றால் வரும் சிற்றார் பம்பைமடு. ஒரு விவசாயக் கிராமம். அதுவே தமிழ்மணி அகளாங்கனின் பிறந்த மண்.

அந்த மண்ணின் மணத்தை, வளத்தை, வனப்பை, மானிடவியலை, ஆர்வமுட்டும் அம்மக்களின் வீரத்தை, பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக எழுத்தில் வடித்து வைக்கும் ஆசை, ஆர்வம், அகளாங்கன் அவர்களுக்கு வந்து விட்டது.

எப்படிச் செய்யலாம் என்னும் கேள்விக்கு என்மூலமாகத்தான் என்று எழுந்து வந்திருக்கிறது சிறுகதை என்னும் இலக்கிய வடிவம். வேறு எந்த இலக்கிய வடிவத்தால் இது சாத்தியப்படும்.

முற்றுக்கூடுதல் காலை

இந்தத் தொகுதியின் முதற்கதையும் நூலின் தலைப்புக் கதையுமாகத் திகழ்வது 'முற்றுக்கூடுதல் காலை' என்றும் இரண்டு நடாத்திய அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற கதை.

"இயற்கை வளமும், வனப்பும் நிறைந்த அந்த ஊரின் பெயர் பம்பைமடு. அங்குள்ள குடும்பங்கள் யாவும் விவசாயக் குடும்பங்கள். சாதி சமயச் சண்டைகள் அந்த ஊரார் கேட்டறியாதது. விவசாயிகள் நிறைந்த வன்னியிலே வீரர்களும் நிறைந்திருந்தனர்..." என்று பம்பைமடு கிராமத்தை அறிமுகம் செய்கின்றது முற்றுக்கூடுதல் காலை.

தனது மண்ணினுடோகத் தனது மக்களை ஆராய முனைகின்ற, அறிமுகம் செய்ய முயல்கின்ற மாணிடவியற் பண்பே, அகளங்கள் அவர்களுடைய கதைகளின் நோக்கம். எல்லாக் கதைகளிலுமே தூக்கலாகத் தெரிபவைகளும் அந்தப் பண்புகளே.

வயலில் அரிவு வெட்டிக் காயப்போடுவதில் தொடங்கி, ஏருமை மாடுகளைக் கொண்டு சூடித்துத் தூற்றிப் பதர் பிரித்த காலங்கள் போய், இப்போது கிருபது கிருபத் தைந்து அடி உயரம் வரை பெரிய சூடுவைத் து முடிவுமைத்து...

முடிகூட்டுவதற்குப் பொதுவாகவே திருமணமாகாத இளைஞர்களே ஏனியில் ஏறுவார்கள். ஏனியின் கடைசிப் படியில் ஏறிநின்று.... முடிகூட்டப் பயப்படும் இளைஞர்களை அந்த ஊர்ப் பண்கள் திருமணம் செய்ய விரும்பமாட்டார்கள்...."

ஒரு சமூகத்தின் நடத்தை முறைகளின் எல்லா வெளிப்பாடுகளையும் கொண்டதே அந்தச் சமூகத்தின் பண்பாடு என அறியப்படுவது.

மரபு வழியில் அமையப்பெறும் நடத்தை முறைகளின் தொகுதியான - மனித சமூகம் வளர்த்துதே வருகின்ற இந்தப் பண்பாடு, ஒவ்வொரு தலைமுறையினராலும் பயிலப்பட்டு அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகின்ற ஒரு செயலாகும்.

இந்தப் பரிமாற்றத்துக்கான முக்கிய பங்கு எழுத்தில் அவைகளைப் பதிவு செய்து வைப்பதிலும் தங்கி கிருக்கின்றது.

"வவுனியா நகருக்கு மேற்கே ஏழு மைல் தொலைவில் கிருக்கிறது பம்பைமடு கிராமம்" என்று படம் வரைந்து காட்டுகின்றார் அகளங்கள்.

பம்பைமடுக் குளத்து நீரின் குளிர்காற்றையும், உயர்ந்து நிற்கும்

மராவ்களின் குளிர் நிழலையும்; அனுபவித்து, கிராமத்து அரசினர் தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் கல்வி பயின்றவர். வவுனியா தமிழ் மகா வித்தியாலயத்தில் இடைநிலைக் கல்வி பெற்று, யாழ்ப்பாணம் சுன் னாகத்து, கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் க.பொ.த.உயர்தரம் கற்று, யாழ் பல்கலைக்கழகம் நுழைந்தவர் இந்தத் தமிழ்மனி.

“பள்ளிக்குச் செல்லும் பிள்ளைகள் கரம் பைப்பழும்: துடரிப்பழும்; சூரைப்பழுமென, பழங்களோடுதான் வீடு திரும்புவர்” முற்றத்துக்கரடி

பாத்திரங்களின் செய்கைகள், மனநிலைகள் போன்றவற்றுடன் கதை சொல்லியும் கலந்தே வரலாம். கலந்து விடாமல் ஒதுங்கியும் இருக்கலாம்.

இந்த விவசாயக் கிராமத்தின் பள்ளிப் பிள்ளையாக இருந்து வளர்ந்து அந்த மக்களுடன் ஒன்றித்து வாழ்ந்த அனுபவங்களே இந்தப் பதிவு முயல்வுக்கான காரணங்கள் என்ற நினைவுகள் “இந்தப் பழக்கங்கள், கூடிவாழ்தல் நூட்பமான பார்வைகளால் வருவதல்ல: அந்த உள்ளணர்வு பாரம்பரிய இனத்தொன்மையின் தனித்துவத்தால் எழுகின்ற உணர்வு அது. அதனை வளர்த்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் ஒரு லைக்கிய எழுத்தாளனுக்கு வந்து விடுகின்றது. வழிவழி வரும் இந்தப் பண்புகளுக்கு அவன் கட்டுப்பட்டவனே” என்கின்ற புதுவகை பிராய்யியர்களின் எடுகோள்களுடன் மோதி நின்றது.

பிராய்யின் கொள்கைகளுடன் முரண்படும் இந்தப் புதிய பிராய்யியர்கள், பிராய்யின் கொள்கைக் குறைபாடுகளை மானிடவியல் கருத்துக்களாலும் மார்க்கியக் கருத்துக்களாலும் நிறைவு செய்யலாம் எனக் கருதினார்கள் என்கின்றார் பேராசிரியர் வானமாமலை.

இந்தப் பாரம்பரியத்தொன்மை வழிவழிவருகின்ற பண்பு என்பது அக்ளாங்கன் அவர்களுடைய தந்தையாரை நினைவுக்கிழக்கிறது.

நா. தற்மராஜா என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட அக்ளாங்கன் அவர்களின் தந்தையார் நாகலிங்கம் ஜந்தாம் வகுப்புவரையே கல்வி கற்றிருந்த போதும் மரபு லைக்கியங்களில் ஆர்வம் உள்ளார்.

கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம், நளவெண்பா, ஞநடதம், அரிச்சந்திர புராணம் மற்றும் தனிப்பாடல்கள் எல்லாம் அவருக்கு அத்துப்படி - மனப்பாடம்.

புராணங்களுக்கு பயன் சொல்வதிலும் பாடல்களுக்கு நயமாக விளக்கம்

முற்றுக்கூக்கு கரடி

சொல்வதிலும் ஆற்றல் மிக்கவர். அவர் பாடும் இசையும் என்னை பழந்தமிழ் லிளக்கியத்தில் ஈடுபடச் செய்தது” என்கின்றார் அகளங்கன்.

அகளங்கன் அவர்களின் லிலக்கிய ஊற்று மூலம், அவருடைய தந்தை நாகலிங்கமே என்றெழுதுகின்றார் திரு.கந்தையா ஸீ கணேசன் அவர்கள் (ஞானம் ஜாலை 2007)

முற்றுக்கரடியில் வரும் காசியப்பரின் பாத்திர விபரிப்புக்களை வாசித்துப் பாருங்கள்.

‘காசியப்பு பம்பைமடு வட்டாரத்தின் அங்கத்தவர். போட்டியின்றி தெரிவு செய்யப்பட்டு நடுச் செட்டிகுளம் பிரதேச சபையின் தலைவராக இருந்தவர். திண்ணைப் பள்ளிப் பழிப்பைத் தவிர வேறு பழிப்புப் பாத்திர வர். எழுதப் பாத்ககத் தெரியும். ஒங்கிலத்தில் கையெழுத்துப்போடுவார். ஒங்கிலச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்...’ என்று எழுதிச் செல்கின்றார் அகளங்கன்.

அப்பா தானோ என்ற சந்தேகம் எழுகிறது. புனைவு என்பது வாழ்க்கை வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான்.

இந்தக் கதையின் ஊர் வரலாறு பல தனித்துவமான நடத்தைகளையும் முடிவுற்ற அதன் தொடர் பயணத்தையும், ஒரு பண்பாட்டின் தொடர் பயணத்தை துப்பாக்கிகளால் முடித்து முற்றுப்புள்ளியிட முனையும் இனத்துவ மேலாதிக்கத்தையும் ஒரு எல்லையுடன் கூறிச் செல்கிறது.

அந்த ஊரைச் சூற்றி வளைத்த இராணுவத்தினர், வயல்களில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்களை ஊருக்குள் கொண்டு வந்து, பாடசாலை மைதானத்தில் சூடுவெய்யிலில் நிறுத்தி வைத்து, அடையாள அட்டைகளைக் காட்டும்படி அதட்டுகின்றனர்.

“வயல்வேலைக்குச் செல்லும்போது யாராவது அடையாள அட்டை கொண்டு செல்வார்களா” என்று கேட்கின்றார். அகளங்கன்.

காசியப்புவுக்கு எண்பத்தைந்து வயதுக்குமேலிருக்கும்.

‘அடோ, அடோ’ ஜிடெண்டிட்டி காட்’ என்று அதட்டுகிறான்...

‘அடோ எழுந்து வாறது...’

காசியப்பர் அதிர்ந்து போனார். அவருடைய வயதென்ன, அனுபவம் என்ன, மதிப்பென்ன...

அகளாங்கன்

எழுந்து வந்து அட்டையை நீட்டுகின்றார்... அவருடைய உடல் துடிக்கும் கோபத்தில் கை நடுங்குகிறது. அடையாள அட்டை கீழே விழுகிறது. அவன் மீண்டும் கத்துகின்றான்.

கீழே குனிந்து அடையாள அட்டையை எடுத்து நீட்டுகின்றார்.

‘வேலுப்பிள்ளை’ என்றான்.

“காசிப்பிள்ளை” என்றார் அவர். என்று கதையை முடிக்கின்றார் அகளாங்கன்.

இராணுவத்தினரின் மனப்போக்கு... மனதில் புதிந்துவிட்ட அந்தப் பெயர்... எதைப்பார்த்தாலும் அதாகவே தெரியும் அந்தக் கிலி அங்கத்தின் உச்சம்.

“செட்டிகுளம் பகுதியில் உள்ள மெனிக் பாம் நலன்புரி நிலையங்களில் கதிர்காமர் நலன்புரி நிலையமும் ஓன்று. என்னதான் நலன்புரி நிலையம் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டாலும் ‘அகதிமுகாம்’ என்பதுதான் வழக்கிலுள்ள பெயர்.”

“எங்கட ஊரில் வலை கிலை ஒண்டும் கிடையாது. வல போட்டு மீன் பிழிக்கிறதுமில்ல. மீன்பிழிச்சு விக்கிறதுமில்ல... அண்டையண்டைக்கு கறிக்கு மீன் இருந்தா போதும். கொஞ்சம், கூடப் புதிச்சா கருவாடு போட்டு வச்சிருப்பம். முருங்கக்காயோட விரால் கருவாடு போட்டுக் கறி வச்சா... ”

“எங்களுக்கு அரிசிக்குப் பஞ்சபில்ல... பால், தயிர், நெய், தேன், இறைச்சி மீன், முட்டை எண்டு எங்களுக்கு சாப்பாட்டுக்கு என்ன குறை...”

“இந்த கூப்பன் மா, கோதுமை மாலை நாங்கள் கண்டதெப்ப தெரியுமே, செத்த வீட்டில் பாட கட்டேக்க கடுதாசிகள் ஒட்டுறதுக்கு வவுனியாவில் இருந்து வாங்கி வருவம்... வத்துக்குளம் கதையில் வருபவை.

வன்னி மண்ணின் வளத்தையும் வனப்பையும் ஒரு வரலாற்றுணர்வுடன் வழித்துத் தரும் கதைகள் இவை.

தமிழ்மணி அகளாங்கன் அவர்களுடைய தெளிவான நடையும் தமிழ் ஆளுமை அள்ளித்தெளிக்கும் சுவையும் இக்கதைகளை ஒரு வசீகரத்துடன் வளப்படுத்துகின்றன.

வாழ்த்துக்கள்

என்றும் அன்புடன்
தெளிவத்தை யோசேப்

அகாங்கன் சிறுகதைகள் - குறிப்புரைகள்

வித்தியா ரத்னா, ந.பார்த்திபன் M.A.Mate
முத்த விரிவுரையாளர், வ.தே.கல்லூரி

பொதுவாக கலைப்படைப்பு என்பது மனிதன் தன்னைத் தான் நன்கு புரிந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய, புறநிலைப் பொருளாக அமைந்துள்ள படைப்பு ஆகும். இது மனிதனுடாக வந்து மனித நிலையைக் காட்டுவது.

ஒருவர் எழுதுவது மாத்திரம் முக்கியமாவதில்லை. எழுதப்பட்டது என்பது எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பது முக்கியமாகும்.

ஒரு படைப்பில் சமூக நிகழ் வின் சித்திரிப்பு எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

இந்நிலையில் படைப்பாளியின் ஆக்க ஆளுமை தெரியவரும். திறமையான படைப்பாளியின் ஆக்காங்கள் அவன்து ஆக்க ஆளுமையை அறிந்து கொள்ளத் தாண்டும்.

அகாங்கனின் சிறுகதைகளை எடுத்து நோக்குமிடத்து அவரது ஆக்க ஆளுமை நன்கு புலப்படுகின்றது.

சிறுகதை, ஒரு குறிப்பிட்ட மனோநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையைக் காட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும். கிம்மனோநிலை அல்லது உணர்வு நிலை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது. கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறியாது அவ் வுணர்வு நிலை தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அவ்வாறான சிறுகதை சிறந்த சிறுகதை எனக்கூறலாம்.

சிறுகதை என்பது சிறிய அளிவிலான கதையன்று. அது சிறுகச் சொல்லி உயர்பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான ஓர் உரைப் படைப்பு. எடுத்துக் கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர் பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதான ஓர் உரைப்படைப்பு. எடுத்துக்கொண்ட பொருள் பற்றிய உயர் பட்சத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான முறையில் அது அமைக்கப்படல் வேண்டும்.

சிறுகதையின் வரைவிலக் கணச் சிக்கற்பாடுகளை ஆராய்ந்தவர்கள் எல்லோரும் வற்புறுத்துவது இதன் சொற்செட்டு வன்மையைத் தான்.

“சிறுகதை என்பது தனித்துவமான அல்லது ஒரு தனிப்பட்ட தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துவதற்கான செறிவினையும் கூர்நோக்கத்தையும் உடையதாகவிருக்கும் தர்க்க முழுமையே இவ்விலக்கிய வகையின் பிரதான நோக்கமாகும்” என ஜே.ஏ.கட்டான் (J.A.Cuddon) என்பவர் எடுத்துக் கூறுவார்.

சிறுகதையில் உரைநடை, கவிதைக்குரிய கம்பீரத்துடன் நுண்ணுணர்வுடன் தொழிற்படுதல் வேண்டும். அதன் ஒவ்வொரு அம்சமும், தலைப்பு முதல் இறுதி வரை ஒவ்வொன்றும் எழுத்தாளரின் படைப்புத் திறனின் ஆழ்வுக் குவிவிலிருந்து வெளிக்கிளாம்ப வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது உண்மையான கலைப்படைப்பாக மினிரும்.

மேற்கூறிய சிறுகதைக் குரிய பண்புகள், விடயங்களின் அடிப்படையில் அகளங்களின் சிறுகதைகளை நோக்கும்பொழுது, அனுபவம் மிக்க ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் ஆக்க ஆளுமையைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கவிஞராக, நாடக எழுத்துருவாக்கராக, மொழிப் புலமை மிக்கவராக, பழந்தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடுடையவராக, பழைமையைப் புரிந்து கொண்டு புதுமை படைப்பவராக.... எனப் பல்வேறு ஆற்றல்களை, ஆளுமைகளை- குறிப்பாக ஆர்வத்தினைக் கொண்டவராக அகளங்கள் இருப்பதால் அவருடைய சிறுகதைகள் மேற்கூறிய சிறுகதையின் அம்சங்களையும், சுத்திரிக்கும் மொழியாற்றலையும் கொண்டவையாகவும். வாசகரை ஈர்த்துச் செல்லும் தன்மையினவாயும் அமைந்திருக்கின்றன.

அகளாங்கனுடைய பல்வேறு ஆக்கங்களிலும் காணப்படுகின்ற மிகப்பெரிய அம்சம், அவை வாச்சுக்களை ஈர்ப்பனவாகக் காணப்படுதல் எனலாம்.

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் கல்லூரிக் கீதம் ஆகட்டும், தமிழ்வாழ்த்து ஆகட்டும், “வாளி” ஆய்வு நூலாகட்டும், இறுதியாக வெளிவந்த “கம்பனில் நான்” கட்டுரைத் தொகுப்பாகட்டும் வாச்சுக்களை ஈர்க்கின்ற சிறப்பினை உணர்கிறோம். இந்நிலையில் “முற்றத்துக்கரடி” சிறுகதைத் தொகுப்பும் வாச்சுக்களை ஈர்த்துச் செல்லும் ஆக்க இலக்கியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

முத்த எழுத்தாளர் சொங்கை ஆழியான் குறிப்பிட்டதுபோல், வன்னி மண்ணின் வளத்தையும், மக்களையும் தன் படைப்புக்களில் சீராகக் கொண்டு வந்ததன் மூலம், தான் பிறந்த மண்ணிற்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார்” என்பது அகளாங்கனின் சிறுகதைகளுக்குத்தான் அதிகம் பொருந்தும் எனக் கூறுமளவிற்கு சிறுகதைகள் பம்பைமடுக் கிராமத்தையும் அங்கு வாழும் மக்களின் இயல்புகளையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மேலும் அவரது தொழிலுடன் இணைந்ததாக வந்துள்ள கதைகள், ஆசிரியத்துவம் தொடர்பான வாண்மையை எடுத்துக் காட்டுவனவாகவும், பாடநூலில் சேர்க்கத்தக்க படிப்பினை ஊட்டுவனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

இதுவரை 41 நூல்கள் எழுதிய அகளாங்கன், கவிதை, குறுங்காவியம், ஆய்வுநால், கட்டுரைகள், நாடகங்கள், நாவல், விளக்கவரைகள், பொருஞ்சரைகள், மெல்லிசைப் பாடல்கள், சிறுவர் பாடல்கள்... எனப் பல்வேறு துறைகளில் நூல்களைப் பிரசரித்தபோதிலும், சிறுகதை நூல் இதுவரை வெளிவரவில்லை. என்ற குறையையும் போக்கி நிறைவு செய்ய “முற்றத்துக்கரடி” என்னும் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு உதவுகின்றது.

உதிரிகளாகப் பல சிறுகதைகளை போட்டிகளுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் சுஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதிய போதும் ஒரு தொகுதி வெளிவருவது இச்சிறுகதைத் தொகுப்புத்தான்.

இவரது 42 ஆவது நூலான 21 சிறுகதைகள் கொண்ட முற்றுக்கூடுக்கரடி” என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு, சிறுகதைத் துறையிலும் அகளாங்களின் ஆளுமையை எடுத்தியம்பும் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

வன்னியின் சொத்து, வன்னி மண், ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு வழங்கிய அரிய கொடை அகளாங்கள் என்றால் மிகையாகாது போன்ற கூற்றுக்களுக்குப் பொருத்தமானவர் என்பதை நிரூபிக்கும் அகளாங்கள் தொடர்ந்து பல நூல்களை எழுதி தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குச் சேவையாற்ற வேண்டுமென வாழ்த்தும் சொங்கை ஆழியான் போல, தொடர்ந்து பல சிறுகதைத் தொகுப்புக்களை எழுதிப் பிரசரிக்க வேண்டுமென வாழ்த்துவதில் மகிழ்வடைகிறேன்.

1. முற்றுக்கூடுக் கருதி

தன் ஊரவர்களின் பெருமதிப்புப் பெற்ற, ஊர்க்கோவில் பூசாரியான, பிரதேச சபையின் தலைவராக இருந்த காசியப்பு என்னும் காசிப்பிள்ளை, எழுதவாசிக்கத் தெரியாத, தன் பேரப்பிள்ளை வயதையொட்டத் திராணுவச் சிப்பாயிடம் அவமானப்படுவதும், அவன் காசிப்பிள்ளை என்பதை வேலுப்பிள்ளை என்று வாசிப்பதும் ‘அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்ட தெல்லாம் பேய்’ என்பது போல்..... . காட்டுக்கரடியை அடக்கிப் பழுமதுகிட்டு ஓட்செய்து தன் இனத்தை, ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றியவருக்கு இந்த முற்றுக்கூடுக் கரடிக்கு அடங்கிப் போக வேண்டிய தூப்பாக்கிய நிலை நெஞ்சில் உறைக்கும் வண்ணம் எடுத்துரைத்த கதை இது.

வன்னிப் பிரதேச, பழவகைகள், தொழில் முறைகள் பற்றிய விபரிப்பும், கதை மாந்தர்களும், அண்மைக்கால நாட்டு நடப்பும் பெண்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளும் கியல்பாகக்கூறி கியற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த மக்களை இரக்கம் தோன்றும் வகையில் சித்திரித்த சிறுகதை முற்றுக்கரடி, ‘நக்குகிற நாயக்கு செக்கென்ன சிவலிங்க மென்ன’ என்பது போல், அரசாங்கத்தின் கோழி முட்டை எங்கள் வீட்டு அம்மிக்கல்லை உடைத்தது போல் காசியப்புவின் நெஞ்சுரமும் இன்று கூட அவரது உடலூறுதியும் இருந்தபோதும் அடங்கிப் போக வேண்டிய நிலைமைகளை நிறைவாக எடுத்துரைத்துள்ளார் இக்கதையின் ஊடே, நூலின் தலைப்பாகவும்

முதற்கடையாகவும் அமைந்த நிலையில் எழுத்தாளரின் மனதுக்குப் பிடித்த கடை, எல்லோரையும் பற்றிப்பிடிக்கும் என துணிந்து கூறலாம்.

2. வத்துக்குளம்

கந்தப்பர், சித்தசுவாதீனம் உற்று தன் மன அவலங்களைக் கொட்டித்திருக்கும் கடை. இயல்பான, இயற்கையோடு ஒன்றித்த மக்களின் பிரதிநிதியான இவர் தன் இளமைக்கால நினைவுகளில் திளைத்திருப்பதும், தன் சந்தோசங்கள் எல்லாம் தொலைத்து வத்துக்குளத்தின் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளார். குளத்தை குத்தகைக்கு விட்டதால் வந்த விளைவுகள். சாப்பாட்டிற்கு மீன் பிடிக்க வந்தவர்கள் வியாபாரத்திற்கு மீன் பிடித்து, பெரிய மீன்கள் மட்டுமன்றி குஞ்சு மீன்களையும் பிடித்து மீன் வளத்தையே கூறுவாடியதும், அதனால் ஏற்பட்ட கலவரமும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தமான பெரிய தகப்பனாரையே கவலை கொண்டு சாகுமளவிற்குத் தள்ளிய நிலையில் ‘நாசமாப் போவாங்கள்’ என்று திட்டியபடி.... வத்துக்குளம் குறியீட்டுப்பாங்கான நல்லதொரு சிறுகடை.

3. கொக்குக் குஞ்சுகள்

பம்பைமடுக் கிராமம் பற்றியும், அங்கே வாழும் மக்களின் உணவு வகைகள் பற்றியும், விருந்தோம்பல் பற்றியும் கூறும் கடையில் கொக்குகள் நடாத்துகின்ற அற்புதமான குடும்ப வாழ்க்கையில் ஆபத்து ஏற்படுத்தும் அபத்தமான செயற்பாட்டைச் செய்ய நினைக்கும் ஒருவரால் ஏற்படுகின்ற பாவச்செயலைச் சொல்லியிருக்கிறார் எழுத்தாளர். கொக்குக் குஞ்சுகளைப் பிடிக்க எடுத்த முயற்சிகள், தெய்வாதீனமாக தடுக்க முடியாத போதும், அவற்றைப் பிடித்தவர்களின் ஆசை நிராசையாக தெய்வக் குற்றம் தடுப்பதான கடை. இயல்பான பேச்சு வழக்கினாடு கடை சொல்லப்படுகிறது. பாவகாரியங்கள் செய்வதால் பயனில்லை என்பதை உணர்த்தும் படிப்பினை.

4. நெந்தப் பிள்ளைக்கு

தான் பிறந்து வளர்ந்த மூல்லைத்தீவு மண்ணை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் எவ்வளவோ பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்த சுப்பையர், இறுதி யுத்தத்தின் போது வேறிடத்துக்குப் போகக் கூடிய துர்ப்பாக்கிய நிலை. பிள்ளைகள் வனுனியாவிலும், இலண்டனிலும் இருந்த

போதும் யுத்தத்தில் மனைவியையும் இழந்து காயம் பட்ட நிலையில் இடப்பெயர் வேண்டிய இக்கட்டில் அவரது மன வேதனைகள் உள்ளத்தைத் தொடும் வண்ணம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இடைத்தங்கல் முகாமும், நோய் வாய்ப்பட்டதால் மருத்துவ நிலையமுமாக அலைந்து, வவுனியாவில் தொழில் புரியும் பிள்ளைகளிடத்தில் போய் ஆறுதல் தேடவும் முடியாத நிலையில் தன் அருகே மருத்துவமனையில் படுத்திருந்த, ஒரு காலை இழந்திருந்த பிள்ளையைப் பார்த்து ஆறுதலடையும் கதை.

அவரின் அறுபது வயது பூர்த்தியின்மையால் இடைத்தங்கல் முகாமில் ஆறுமாதம் இருக்க ஆத்திரப்பட்டவர் அந்த இரண்டு வயதுக் குழந்தையை நினைத்துப் பார்க்கிறார். ‘இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு அந்தப் பிள்ளை’ என்று நினைத்து..... ஆத்திரத்தை அடக்கி, அந்தப் பிள்ளைளை தொடர்பான ஆதங்கத்தோடு கதை முடிகிறது. எமது நாட்டின் யுத்தமும் கெடுபிழிகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்ட கதை.

5. ஒரு கால்

நோயாளிகளாக ஆக்கப்பட்டவர்களின் நிலையை இக்கதையினாடாக முன்வைக்கிறார். ஓடியோடி உழைத்து உரமேறிய அவரது கால்களில் ஒன்று செல்ல பட்டதால் அகற்றப்படப் போகிறது. கட்டிலில் கிடந்த படி தன் பார்வையைத் தனது வலது காலில் பதிக்கிறார். அந்தக் காலங்களில் அக்கால் அவருக்கு எப்படியல்லாம் உழைத்தது உதவியது. இன்று அந்தக் கால் வெட்டி எறியப்படப் போகிறது.

அவரது இளமைக் கால நினைவுகளுடன் ஒன்றிப் போவதாக கதை அமைகிறது. இறுதியில் ‘அந்தக் காலை வெட்ட வேண்டாம்’ என்றும் ‘அதற்குப் பதிலாக என் உயிரை எடுக்கோ’ என்றும் கெஞ்சும் போது ‘அப்படி ஒரு சொன்னது, செல்த துண்டைத் தான் எடுப்போம்’ எனும் போது வைத்தியரின் காலில் விழுந்து கும்பிடுகிறார் ‘ஐயா! நீங்கள் கடவுள்’ என்று கூறுவதாக கதை முடிகிறது. அவருடைய காலின் முக்கியத்துவம் அவருடைய வீர் தீர்ச்செயல்களின் மூலம் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது.

6. நாட்டு நடப்பு

சுற்றி வளைப்பு, விமானக் குண்டு வீச்சு, வகை தொகையின்றிக் கைது..... இருப்பினும் 18 வயதுப் பிள்ளைகளின் இயல்பான நடத்தை,

நினைப்பு இவற்றினை நாட்டு நடப்பு இதுதான் எனச் சொல்லியுள்ள கதை. கணித பிரிவில் கற்கும் மாணவர்களுக்கு உலகம் தெரியாது, நாட்டு நடப்பு தெரியாது என உச்சப்பிலிட அவர்கள் நாட்டு நடப்பு தமக்கு பாதகமாக இருந்த போதும் அந்த வயதுக்கேயுரிய ஏற்பாடுகளில் செயற்படுவதும், அதனால் எல்லோருக்கும் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்கள் துண்பங்கள் என்பவற்றை பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

தன் உணர்வுகளுக்கு வழகாலாக கவிதை எழுதும் ஒரு இளைஞருள் தனது கவிதையே தன் உயிருக்கு உலை வைத்துவிடும் என ஒரு கணம் யோசிக்க வைக்கும் நாட்டு நடப்பு எங்களுடைய நாட்டு நடப்பு என்பதைக் காட்டும் கதையிது.

7. யாழ் தேவி

கொழும்பிலிருந்து தாண்டிக்குளம் வரையில் சென்று திரும்பும் நிலையில் தாண்டிக்குளத்திற்கும் போராளிகளின் இடத்திற்கும் இடைப்பட்ட நாஞ்சாறு மீற்று தூரம் வரைக்கும் பயணிகளின் பொதிகளைத் தூக்கிச் சென்று கூலி பெறும் தொழிலாளர்களின் குடும்ப சீவியம் தொடர்பான கதை இது. இந்தத் தொழிலில் குழந்தைத் தொழிலாளியாக இருக்கும் அவனது சுமைகள் நிரந்தர நோயாளியான தாயும், தங்கையும். பாடசாலை செல்லும் அவன், பாடசாலை தொடங்கு முன்னும் பாடசாலை விட்ட பின்பும் இத்தொழிலைச் செய்து குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறான்.

நான்கு ஆண்டுகளாக இருந்த இந்த நடைமுறையில் மாற்றமாக யாழ்தேவி யாழ்ப்பாணம் வரையில் செல்லப்போவதை அறிந்து பலரும் சந்தோசப்பட அந்த சிறுவன் மட்டும் கவலைப்படுவதாகவும் தாய் அவனை திருத்துவதாகவும் யாழ்தேவி கதை காணப்படுகிறது.

8. நாளைக்கும் பூமலரும்

‘நாளைக்கும் பூமலரும் நாமிருக்க மாட்டோம்’ என்பது பிரபலமான சினிமாப்பாடல். எமது நாட்டு நிலைமையில் ஓவ்வொரு தமிழனும் நினைத்துக் கலங்குகின்ற தன்மையை கணவன் மனைவி இருவரும் வேலைக்குப் போகும் குடும்பத்திலுள்ள நெருக்குவாரத்தில் குண்டு வெடிப்புகளும் நேரடி மோதல்களும் நிகழ்ந்து வெளியே போனவர் உயிருடன் வீடு திரும்புவாரோ என ஏங்க வைக்கும் கதை இது.

இந்த அவசர யுகத்தில் மனிதர்கள் இயந்திரமாகத் திரியும் போது விலங்குகள்?, ஒரு நாய்க்குட்டி விபத்தில் சிக்கி இறந்தது போல் அடிப்படைன் இடையில் சிக்கி ஒருவர் இறந்ததை ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்துக் கவலைப்படும் ஒருவரின் கதை உருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

9. பேயாய்க் கணங்களாய்

யுத்தத்தின் கோரப்பற்கள் தமிழ் மக்களை எப்படியெல்லாம் கடித்து குதறின என்பதற்கு இக்கதையும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. பொருளாதாரத் தடை விதித்து வவுனியாவிலிருந்து குறிப்பிட்டனவு பொருட்கள் குறிப்பிட்ட பொருட்கள் மட்டும் கொண்டு போக முடியும் என்பதும் அதுவும் வெளிக்குளப்பக்கத்திலிருந்து நொச்சி மோட்டை வழியாக சாந்தசோலை என குறுக்கு வழிகளைக் கையாளும் நிலையில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலையை எள்ளலுடன் எடுத்துக்கிறார் ஆசிரியர்.

பல்வேறு பட்ட குடும்பப் பிரச்சினைகளுக்கும் வறுமைக்கும் எப்படியாவது உழைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆண்களும் பெண்களும் படும் பாடும், குடும்ப விரிசல்களும் யுத்தத்தின் அவலங்களும் கதை முழுவதும் பிணைந்துள்ளன.

10. மீண்டும் ஒரு குருவேத்திராய்

தான் காதலித்த பெண் இராணுவத்தினரால் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்பட்டு ஊருக்குத் தெரிந்த நிலையில், அவளைத் திருமணம் செய்யச் சம்மதிக்காத பெற்றோரும், அவர்களது மகனும் இக்கதையில் உலாவுகிறார்கள். தன் காதலியின் இந்த நிலைக்குக் காரணமான இராணுவத்தினரைப் பழிவாங்கத் துடித்து தன்னையும் போராளியாக்கிய நாயகனின் தியாகத்தை நாயகி அறிந்த போது பாஞ்சாலி சபதத்தில் வீமனது சபதம் அவளுக்கு ஞாபகத்துக்கு வருவதுடன் கதை நிறைவு பெறுகிறது. திதிகாச சம்பவத்துடன் இணைத்து, பெயரும் மீண்டும் ஒரு குருவேத்திரம் என உணர்த்துகிறது.

11. மன்னின் மைந்தர்கள்

பாடசாலைக்குச் சென்ற பிள்ளை, அதுவும் குமர்ப்பிள்ளை துப்பாக்கிச் சூட்டின் சத்தும் கேட்கும் திசையில் நிற்கின்ற போது பெற்றோரின்

இதயத் துடிப்பு, குறிப்பாக தந்தையின் பாசுத்துடிப்பு.... ஆனால் அந்தத் தந்தை நொண்டியாக ஊனமுற்ற நிலையில் பிள்ளையின் உதாசீனம் கதையை விறுவிறுப்பாக நகர்த்திச் செல்கின்றது.

பாடசாலையில் இராணுவத்திற்கும் போராளிகளுக்கும் நடந்த சண்டையில், இராணுவத்தைப் பின்வாங்க வைத்த போராளிகளின், குறிப்பாக அதன் முன்னின்று போராடிக்காத்த தலைவனின் வீரமும் தியாகமும் அந்தப் பெண் பிள்ளைகளின் மனத்தில் பூஜிக்கப்பட வேண்டிய தெய்வங்கள் என்ற எண்ணத்தைத் தந்த போது, தன் காலை இழந்த தந்தையின் தியாகத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் மகளாகித் தந்தையைத் தாங்கிச் செல்லும் மகளாகி நிற்பதைக் கதை ஆழத்துடன் காட்டி நிற்கின்றது.

12. வெய்யில் மட்டுமா சுடும்.

பிள்ளைகள் பழக்கும் வேலையில்லை. தந்தைக்கு ஒத்தானையாக தோட்ட வேலை செய்யும் மகனும் இராணுவத்தின் தாக்குதலால் நடக்க முடியாத ஊனமாக, பெண்சன் பண்டதை நம்பி வாழ்க்கையை ஓட்டிவிடும் நடுத்தரக் குடும்பங்களின் நிலை சொல் லூம் தரமன்று. அந்த நடுத்தரக்குடும்பத்தில் வயோதிப்ர மூவர் பெண்சன் எடுக்கப்போன போது சுட்டுக்கொல்லப்பட்டனர் என்ற செய்தி.... அவரது பெண்சனை நம்பி வாழும் குடும்பத்திற்குப் பேரிழியாக மாறுகிறது.

ஒரு வழியிலும் வாழ முடியாத தமிழ் மக்களின் துன்பநிலை குடும்பமென்ற வண்டியை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு நகர்த்துகிறார்கள் என்பதை அழுத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறார் எழுத்தாளர். வெய்யில் சுடுகின்றது. வாழ்க்கையும் வெய்யிலாகச் சுடுகின்றது. விவர்களது வாழ்க்கையில் எப்போதும் வெய்யில் காலம் தான். விவர்களுக்கு விழவு காலம் வருமா? என ஏங்க வைக்கும் கதை இது.

13. பாம்பின் குட்டி பாம்பு

விவசாயத்தில் ஈடுபட்டோர் தமது அறுவடைகளுக்குச் சரியான விலை கிடைப்பதில்லை என ஆதங்கப்படுவர். தாங்களில் ஒருவன் கொள்வனவு செய்தால் மட்டுமே, தாங்கள் விவசாயம் செய்வதும் அவற்றை விற்பனை செய்வதும் அதிக பலன் தரும் என எண்ணுவது இயல்ல. அப்படி பழகிய இரு நன்பர்களில் ஒருவன் வியாபாரியாக மாறிய போது தனது

நன்பன் தானே, முன்பு விவசாயியாக இருந்தவன் தானே என நம்பிப்போன போது, அவன் இப்போது விவசாயி இல்லை. வியாபாரி என்பதை நிருபிக்கும் கதை.

‘பாம்பின் கால் பாம்பறியும்’ என்பது போல் தொழில், அதன் குணத்தை எப்படி மாற்றுகின்றது என்பதை நறுக்காகச் சொல்லியுள்ளார் எழுத்தாளர். வியாபாரிகளின் தந்திரமும் விவசாயிகளின் தந்திரமும் என கதை பல விடயங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

14. வேலை தேழி

பதித்து விட்டு குடும்பப் பொறுப்பில்லாமல் ஊர் சுற்றித் திரியும் கிளைஞர்களுக்குப் பழப்பினையுட்டும் கதை. வேலை எடுப்பதற்காக சிங்களப் பிள்ளைகளைச் சினேகிதம் பிழித்தால் நல்லது என நினைத்து, சிங்களப் பாடசாலையில் பழக்கும் பிள்ளையுடன் சிநேகிதம் பிழிக்கும் ஒருவனுக்கு அவள் தமிழ்ப் பிள்ளை தான் என்று தெரிந்ததும் வெட்கித் தலைகுனிய வைக்கும் கதை.

உத்தியோகம் கிடைத்தால் தான் செல்வாக்கை வீட்டிலும், ஊரிலும் பெறலாம் என்கிற உத்தியோக மாடைய கொண்டு அலையும் கிளைஞர்களுக்கு, குறுக்கு வழியில் தொழில் தேடும் மனநிலைக்கு நல்ல பழப்பினை ஊட்டியுள்ளார் எழுத்தாளர்.

15. வேலிகளும் போலிகளும்

பக்கத்துப் பக்கத்து வீடுகளில் வாழும் யாழ்ப்பாணத்தவரும் வன்னியிரும் தொடர்பான கதை இது. நல்ல உறவைப்பேணி ஆளுக்காள் உதவியாயிருந்து விட்டு, பிரச்சினை என்று வரும் போது குறிப்பாக கினக்கலவரமான்றின் போது யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒடிச் சென்று, மீண்டும் நிலைமை சுமுகமாக வந்து அயலவருடன் உறவு கொண்டாடும் போலிகளைப் பற்றிய கதை இது.

‘தொடர்ந்து கலவரம் வவனியாவில் இருப்பது சரிவராது’ என நினைக்கும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர் தனது வீட்டை ரணசிங்க என்ற சிங்களவருக்கு விற்று விட்டுப் போவதாகவும், அதை ஒரு தமிழனுக்கு விற்காமல் அதிக விலைக்கு விற்கும் யாழ்ப்பாண மனப்பாங்கை சுட்டும்

சிறுக்கதை இது. அயல், பாசம், எல்லோரும் தமிழூர் என்பதெல்லாம் போலியான போது அதனை வேலியாக நினைக்கக்கூடியது. அது அறியாமை என்பதை உணர்த்தும் கதை. பிரதேச வாதமென்று எடுக்காமல் இக்கதை தனிமனிதக் குறைபாடாகக் கருதக்கூடிய விதமாக ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

16. வழக்குத் தவணை

நீதி மன்றத்துக்கு நேரத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் இல்லையேல் அதற்கும் தன்டம் அடித்து விடுவார்கள் என்ற பயத்துடன் சென்று கொண்டிருப்பவர்கள் இடையில் பயிர்களை மாடுகள் அழிப்பதைப் பார்த்து அதனைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒவ்வொரு செய்து நீதி மன்றம் சென்ற போது நீதிபதி விசாரித்து அவர்களது நல்ல மனதுக்கு, அவர்களின் செயற்பாட்டிற்காக கருணை காட்டும் கதை இது.

‘ாங்கட கோவக்காற்ற வயலுக்க மாடு நின்டாலும் நாங்கள் கலைச்சுப் போட்டுத்தான் போவம்’ என்ற விவசாயிகளின் செயற்பாடு. பயிரும் அதன் முக்கியத்துவமும் விவசாயிக்குத்தான் புரியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் கதை இது.

17. கொண்டல் பிசின்

நாட்டு வைத்தியர், அதுவும் விசுஷக்கூட்டுப் பிரபலமானவர், மருந்து கொடுத்து உயிர் வாழுச் செய்யவர், கொடுத்த கொண்டல் பிசின் எப்படி வேலை செய்துள்ளது என்பதைக் கொஞ்சம் நகைச்சுவை கலந்து கூறியுள்ளார் எழுத்தாளர்.

தான் சாகக் கிடந்த நேரத்தில் தன் கணவன் துடித்த துடிப்பும், தனக்குச் செய்த பணிவிடைகளும், மருந்து வாங்கிக் கொடுத்து சுகப்படுத்திய பாங்கும்.... கணவன் மீது அன்போ அக்கறையோ இல்லாத மனைவிக்கு கணவன் மீது ஏற்படும் பிணைப்பை உணர்ப்பரியாரியார் கொண்டல் பிசின் மூலம் ஓட்ட வைத்துள்ள உளவியல் ரீதியான கதை.

‘பிசின் போல ஓட்டியிட்டாள்’ என்ற சொல்லும். ஓட்டுவெதற்கு பிசினைப் பயன்படுத்துவதையும் குறியிடாகக் காட்டி கிராமத்து மக்களின் வாழ்க்கைத் தந்திராங்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ள கதை இது.

18. குண்டுமெனிச்சாமியார்

கேரளத்திலிருந்து வந்து வவுனியாவின் பல கிராமங்களிலும் தங்கியிருந்தார் இந்தச் சாமியார். யோகம், யோகம், யோகம் என்றும், பாவம், பாவம், பாவம் என்றும் கூறியபடி குண்டு மணிகளை இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் தட்டித் தட்டி ஒரு விளையாட்டாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் குண்டுமெனிச் சாமியார்.

ஊரிலுள்ள பலருக்கு அப்பப்போ செய்த சில செயல்களால் தீர்வுகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து எல் லோராவும் பயபக்தியுடன் நேசிக்கப்பட்டவர் இந்தச் சாமியார். இந்தச் சாமியாரின் சில அற்புதங்கள் எடுத்துக்கூறப்படுகின்றன.

அவருடைய கருத்துக்கள் பெரிய தத்துவங்களாக மனிதர்களைப் புடம் போடுகிறது என்பதை சில சம்பவங்களினாலும் விபரிப்பதாகக் கரை செல்கிறது.

19. தீக்குளியிபு

பல்கலைக்கழகத்தில் ராக்கிள் என்ற பெயரில் நடைபெறும் சம்பவங்களைக் கூறி அதனை விரும்பாத ஒரு பெண் தன்னுடைய பாடக் குறிப்புக்களைத் தீக்கிரையாக்கி, கடந்த ஒரு மாத காலத்தில் தான் அடைந்த வேதனைகள் நெருப்பில் ஏரிந்து அவளது உள்ளத்தைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றது. ஆம் உள்ளாம் தீக்குளித்து பல்கலைக்கழக ஆசையிலிருந்து புனிதமடைகின்றது என்பதாகக் கரை கூறப்பட்டுள்ளது.

கரை. பல விடயங்களைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆண்களின் போக்கு, அதற்குப் பலியாகும் பெண்களின் போக்கு, சீர்கெட்டுப்போன சமுக மனப்பாங்கு. குறிப்பிட பெண்ணால் இச் சமுகத்தோடு ஒத்துப் போக முடியாத நிலையை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

சமூகச் சீர்கேட்டைச் சாடும் சிறுக்கைதயாக இக்கரையை அமைத்துள்ளார் எழுத்தாளர். உயர்தரம் படிக்கும் போது மாணவர்களின் அடாவுடித்தனமான பேச்சுக்கள் நடத்தைகளால் மனம் பாதிக்கப்பட்டு விடுதியில் தங்கியிருந்து படித்து பல்கலைக்கழகம் பற்றிய கற்பணையில் நினைத்திருந்த பெண் அங்கும் அதைவிட மோசமான, ஆண்களின் நடத்தைகளால் தன் பல்கலைக்கழகப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பதே தீக்குளியிபு.

20. துருவ நட்சத்திரம்

கடமையே கண் ணாகக் கருதும் ஆசிரியை கிராமத்துப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் மனவளத்துக்கு நகர்ப்புறப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் மனவளம் ஈடுப்பை என்ற நினைப்போடு இருக்கும் ஆசிரியருக்கு தான் முன்பு படிப்பித்த பழைய கிராமப்புறப் பாடசாலை மாணவியிடமிருந்து வரும் கடிதம் வாசகரையும் கண்கள் பணிக்கச் செய்கிறது.

நகர்ப்புற ஆசிரியை, விருப்பமில்லாமல் கிராமப்புறப் பாடசாலைக்குச் சென்று அங்கு அந்தக் கிராமத்து ஏழைப்பிள்ளைகளுக்குச் செய்த தொண்டின் விளைச்சலாக பல்கலைக்கழகம் சென்று விரிவுறையாளரான மாணவியிடமிருந்து கிடைத்த கடிதத்தின் விபரங்களைப் பார்த்து ஆனந்தக் கண் ணீர் வழக்கிறாள். நல்லாசிரியராகப் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்குப் பிழித்தமான படிப்பினையடிட்டும் கதை இது.

21. மனித தெய்வங்கள்

ஆசிரியர் ஒருவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஏழைச் சிறுவன் இன்று அமைச்சர். பாடசாலையின் கட்டிடத்திறப்பு விழாவிற்குப் பிரதம விருந்தினராக வந்த அமைச்சருக்கு மாலை போடும் ஆசிரியர். ஆசிரியரை இனங்கண்ட அமைச்சர், தான் ஆசிரியரால் தான் இந்த நிலைக்கு வந்தேன் என்றும் இந்த மனித தெய்வத்தை தன் மனதில் இருக்கிக் கொண்ட போது, வாசகர்கள் மனதிலும் இந்தக் கதை இருப்புக் கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டும் விதத்தில் எழுத்தாளர், அவரும் ஓர் ஆசிரியர் என்பதால் மிக அருமையாகப்படைத்துள்ள கதை இது.

கதையை எதிர் பார்ப்போடு வாசிக்கும் பொறிமுறையைப் பயன்படுத்தி, சந்தர்ப் பங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் அழகாக அருமையாக உருவாக்கிப் படைத்துள்ளார் எழுத்தாளர்.

நல்லாசிரியராய்த் திகழும் ஆசிரியர்களுக்கும் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மாணவர்களுக்கும் ஆத்ம திருப்தி தரும் கதையாக மனித தெய்வங்கள் என்ற கதை எழுதப்பட்டுள்ளது. ஏழேழு பிறப்பும் ஆசிரியராகப் பணிபுரிய வேண்டும் என்று அந்த ஆசிரியர் நினைப்பது போல் கதை முழந்துள்ளது. சிறப்பாகும்.

முன்னுரை

அகளாங்கன்

முற்றத்துக் கரடி என்னும் பெயர் கொண்ட இச் சிறுக்கைத் தொகுப்பு எனது முதலாவது சிறுக்கைத் தொகுப்பாகும். நான் சிறுக்கை எழுத்து தொடங்கி நாற்பது ஆண்டுகளின் பின் எனது முதலாவது சிறுக்கைத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது.

எனது முதல் நாவலான ‘அகைக் குமிழ்’ நாவலை வெளியிடவரும் (2011), எனது பத்திற்கும் மேற்பட்ட பல்வேறு வகையான நூல்களை வெளியிடவருமான என் அன்பு நன்பர் டாக்டர். ஓ.கே.குண்ணாதன் அவர்கள் தனது எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையம் மூலம் எனது முதலாவது சிறுக்கைத் தொகுப்பை வெளியிடுவது மிகவும் மகிழ்ச்சி தருகிறது. அவருக்கு என்றும் என் நன்றி உரியது.

நான் எழுதி முதன் முதல் அச்சில் வெளிவந்த சிறுக்கை “இருள் விழகுகிறது” என்ற சிறுக்கையாகும். நான் லிங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் கல்வி கற்ற காலத்தில் எழுதிய இச் சிறுக்கை, வளாகத் தமிழ் மன்றத்தின் ‘செந்தழும்’ என்ற மலரில் இரண்டாம் இதழில் (1977 / 78) வெளிவந்தது.

அவ்வப்போது நான் எழுதிய சிறுக்கைகளில் இருபத்தொரு சிறுக்கைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தொகுத்தேன்.

அவற்றில் ஞானம் சுஞ்சிகை நடாத்திய அமரர் செம்பியன் செல்வன், மற்றும் அமரர் கலாபூஷணம் புலோவியூர் க.சதாசிவம் ஞாபகார்த்தச் சிறுக்கைத்தப் போட்டுகளில் முதற்பரிசு உட்பட பரிசு பெற்ற ஜந்து

சிறுகதைகளும், இன்னொரு சிறுகதையும் என ஆறு சிறுகதைகள் இந்நாலில் இடம்பெறுகின்றன.

இவ் ஆறு சிறுகதைகளில் ஜந்து சிறுகதைகள் ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ளன. அந்த வகையில் எனது அதிகமான சிறுகதைகளை வெளியிட்ட ஞானம் சஞ்சிகைக்கும் அதன் ஆசிரியர் டாக்டர் தி.ஞானசேகரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள பல சிறுகதைகள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு போட்டிகளில் பரிசு பெற்றவை. போட்டிகளை நடாத்திப் பரிசு தந்தவர்களுக்கும் வெளியிட்ட சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகளுக்கும் என் நன்றி.

சிரித்திரன், சுடர், ஆலயமணி, சொங்கத்திர், கதிரவன், முதலான சஞ்சிகைகள், ஈழநாடு, ஈழமுரசு, முரசொலி முதலான பத்திரிகைகள், சுகந்த நிலா, சுத்தானந்தம், முதலான மலர்கள், ஈழத்துச் சிறுகதை மஞ்சரி, நயினை கி.கிருபானந்தா அவர்கள் தொகுத்த முதுசம் சிறுகதைத் தொகுப்பு முதலான நூல்கள் ஆகியவற்றுக்கும் அவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் என் நன்றி.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்குச் சிறந்ததொரு அணிந்துரை வழங்கிய என் மதிப்புக்குரிய முத்த எழுத்தாளர் கலாபூஷணம் தெளிவத்தையோசேப் அவர்கள் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்.

இது ஒரு வித்தியாசமான சிறுகதைத் தொகுப்பு. ஓவ்வொரு சிறுகதையும் ஏதோ ஒரு வகையில் வடக்கு மண்ணின் கதையை முக்கிய நிகழ்வுகளை வரலாற்றில் பதிவு செய்கின்றது.

குறிப்பாக வண்ணி, வவுனியா மண்ணின் வாழ்வியலை, இன்ப துண்பங்களை அதிகம் பதிவு செய்துள்ளது.

இலங்கை அரசியலை, எதிர்ப்போராட்டத்தை, விளைவுகளையும் ஓரளவுக்குப் பதிவு செய்துள்ளது.

எனது நூலாக்க முயற்சிகளுக்கு உதவி வரும் சுத்தானந்த இந்து இணைஞர் சங்கத் தலைவர் மக்கள் சேவை மாமணி, சமூக சிரோமணி நா. சேனாதிராசா அவர்கள், சிவநெறிப் புரவலர், சமூக சஞ்சீவி

முற்றுக்கீழ் கருட

சீ.ஏ.இராமல்வாமி அவர்கள், கலாபூஷணம், அருட்கலை வாரிதி, சிற்பசிரோமணி, ஸ்தபதி சு.சண்முக வடிவேல் அவர்கள் ஆகியோர் என் நன்றிக்குரியோர்.

இந்நாலை வெளியிட உதவிய என் அன்புக்குரிய நண்பர் பிரபல எழுத்தாளர் வவுனியூர் இரா.உதயணன் அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். அவருக்கு என் நன்றி.

எனது ஆக்கங்கள் எல்லாம் நாலுருப்பெறுவேண்டுமென்று தணியாத தாகங்கொண்டு உதவி வரும் என் தம்பி க.குமாரகுஸ்சிங்கம் அவர்களிற்கும்

நானே ஆகி என்னுள் கலந்து எல்லா வகையிலும் எனை ஊக்குவிக்கும் என் இல்லானுக்கும் எப்படி நன்றி சொல்ல..

இச்சிறுக்கைத் தொகுப்பை வாசித்து அபிப்பிராயம் சொல்லக் காத்திருக்கும் என் அன்பு வாசகர்களுக்கும் என் நன்றி. மீண்டும் அடுத்த நாலில் சந்திப்போம்.

நன்றி

உங்கள்

அகளங்கள்

24-04-2014

தமிழ் அதர்

90, திருநாவுற்குளம்

வவுனியா.

தொ.பே: 0242221676, 0779606893

பதிப்புரை

டாக்டர். ஓ.கே.குண்நாதன்
மேலாளர், எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம்

2014 தமிழ்நிலை அகளங்களுக்கு மணிவிழா ஆண்டு.

மணிவிழா நிகழ்வோடு ஒட்டியதாக வெளிவருகிறது அகளங்கள் எழுதிய “முற்றத்துக்கரடி” சிறுகதைத் தொகுப்பு.

அகளங்களின் 41 நூல்கள் பிரசவம் கண்டுள்ள நிலையில் நாலுருப்பெறும் இந்நால் பல வகைகளில் சிறப்புப் பெறுகிறது.

இது நால் வழவும் பெறும் அகளங்களின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு. புனைவு இல்லாத இலக்கியங்களினால் தன் ஆளுமையைக் காட்டிய அகளங்கள், புனைவு இலக்கியத்திலும் தன் ஆளுமையைக் காட்ட முடியும் என்பதற்கு இந்நாலும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

வன்னிப் பிரதேசத்தின் காலக் கண்ணாடியாகக் கருத வேண்டிய இந்த நால் ஈழத்தமிழரின் அடையாளம். இருப்பைத் தக்கவைக்கும் ஆவணம். வன்னிப் பிரதேசத்தின் பரிமாணங்களை ஒவ்வொரு சிறுகதையும் பல்வேறு தளங்களில் நின்று படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அகளங்களின் படைப்பின் ஆளுமையை அறிந்து எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் அதன் 10வது வெளியீடாக அகளங்கள் எழுதி வானொலி நாடகங்களாக ஒலிபரப்பப்பட்ட 4 நாடகங்களைத் தொகுத்து “கூவாத சூயில்கள்” என்ற நாலாக வெளியிட்டது.

வெளியீட்டுப் பயணம் தொடர்ந்தது.

அகளங்களின் ஆண்டுக்கு ஒரு நால் என்ற வகையில் பிரசவம் கண்டு 2014இல் 13வது நாலாக இந்நாலைப் பிரசவிக்கிறது.

இன்னும் தொடரும் இப்பயணம்.

பிரியமுடன்,

ஓ.கே.குண்நாதன்

தமிழ் வாழ்த்து

இசைத்திட முடியாது எங்கள் பெருமை - தமிழ்
 இன்பமோ சொல்லினிலே சொல்லல் அருமை
 திசைதோறும் எங்கள் மொழி செய்யும் புதுமை - இது
 தேவர்க்கும் கடவுளர்க்கும் என்றும் இனிமை

(இசைத்...)

பக்தியின் மொழி தமிழாம்
 பரவசர் தரும் புதிராம்
 நித்தியம் வளம் பெருகும்
 நிகரிலா மொழி தமிழாம்

கம்பனும் வள்ளு வரும்
 கவினொங் கோவந் தந்த
 செம்மை மிகு கவிதை
 சிந்தை தனை நிறைக்கும்.

(இசைத்...)

ஒளைவயின் அறி வுரைகள்
 அருண கிரிப் புகழ்கள்
 செவ்வை மிகு தமிழில்
 சேக்கிழார் தரும் கவிகள்

மூவர் தமிழ் அழுதும்
 முடி மன்னர் ஆதரவும்
 தேவர் களும் பருகும்
 திருவா சகப் பொலிவும்

(இசைத்...)

நல்லூர் நா வலரும்
 நல்ல விபு லானந்தரும்
 பல்லோர் புகழ்ந் தேத்தும்
 பாரதி வள்ள லாரும்

குமர குரு பரஞும்
 குரு தாய் மானவரும்
 உமறுப் புல வரோடு
 உயர் வீர மாழுனிவர்

(இசைத்...)

சமர்ப்பணம்

என்

இத்த சௌகாதரர்

புராண படன புகழ்தகை,

புராண படன விர்தகர்

அமர்ர் நாகலிங்கம் யோகராசா

(சமாதான நீதவான்)

கிராமசேவ இத்தியோகத்தர்

அவர்களுக்கு

இந்நால் சமர்ப்பணம்.

பொருளாடக்கம்

- அணிந்துரை
முன்னுரை
வெளியீட்டுரை
01. முற்றுக்கரடி
02. வத்துக்குளம்
03. கொக்குக் குஞ்சுகள்
04. இந்தப் பிள்ளைக்கு
05. ஒரு கால்
06. நாட்டு நடப்பு
07. யாழ்தேவி
08. நாளைக்கும் புமலரும்
09. பேயாய் கணாங்களாய்
10. மீண்டும் ஒரு குருவேத்திரம்
11. மலைணின் மைந்தர்கள்
12. வெய்யில் மட்டுமா சுடும்
13. பாம்பின் குட்டி பாம்பு
14. வேலை தேடி
15. வேலிகளும் போலிகளும்
16. வழக்குத் தவணை
17. கொண்டல் பிசின்
18. குண்டுமணிச் சாமியார்
19. தீக்குளிப்பு
20. துருவ நடச்சத்திரம்
21. மனித தெய்வங்கள்

முற்றத்துக் கரடி

காலை பதினொரு மணியிருக்கும்.

வீடுகளில் பெண் கள் சமையல் வேலைகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

பாடசாலை விடுமுறை என்பதால் சிறுவர்கள் முற்றங்களில் விளையாடுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆண்கள் வீடுகளில் இல்லை.

அரிவு வெட்டுக்காலம் என்பதால் ஆண்கள் வயலில் அரிவு வெட்டு வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வயோதிபர்கள் சிலர் மட்டுமே வீடுகளில் இருந்தார்கள்.

திடீரென ஊர் பரபரப்பாகியது.

கதை பரவத் தொடங்கியது.

அந்த ஊரைச் சுற்றி வளைத்த இராணுவத்தினர் வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த யாவரையும் ஊருக்குள் கொண்டு வந்தனர்.

பாடசாலை மைதானத்தில் சுடு வெயிலில் அவர்களை நிறுத்தி வைத்தனர்.

அடையாள அட்டைகளைக் காட்டும்படி வற்புறுத்தினர்.

வயல் வேலைக்குச் செல்லும் போது யாராவது அடையாள அட்டையை எடுத்துச் சென்றிருப்பாரா?

தங்கள் பிள்ளைகளையும் கணவன்மார்களையும் இராணுவத்தினர் பாடசாலை மைதானத்தில் நிறுத்தி வைத்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, வீட்டில் இருந்த பெண்கள் பதைப்பதைத்தார்கள்.

சமைத்து பாதி சமைக்காதது பாதியாக அடையாள அட்டைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஓழனார்கள்.

கைக் குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டும், ஓடிவிளையாடிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளைத் தூக்கிக் கொண்டும் ஓழனார்கள்.

வீடுகளிலே ஓரிரு முதியவர்கள் மட்டுமே மீதம் இருந்தனர்.

கர்ப்பிணித் தாய்மாருக்கு ஒரு நம்பிக்கை. தம்மை ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டார்கள் என்று.

பிள்ளைகளைத் தூக்கிச் சென்றவர்கள் பச்சைப் பிள்ளைகள் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு என நினைத்தார்கள்.

மட்டக்களாப்பு சத்துருக் கொண்டான் என்ற ஊரில் நடந்த சம்பவத்தை அந்த ஊர் மக்கள் அறியாமல் இல்லை.

இந்த ஊர் இரண்டாவது சத்துருக் கொண்டானாக ஆகிவிடக் கூடாது என இறைவனைப் பிரார்த்தித்தனர்.

வைரவா! அம்மாளாச்சி! என முனு முனுத்துக் கொண்டனர்.

பாடசாலை மைதானத்தில் ஊர்மக்கள் கூடியிருந்த நேரத்தில் வீடு வீடாக இராணுவத்தினர் புகுந்தனர்.

ஒரே பத்டாம்.

என்ன நடக்கப் போகிறது என்று யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை.

காசியப்புவும் பெத்தாவும் வீட்டுத் திண்ணையில் இருந்தனர்.

காசியப்புவுக்கு எண்பத்தெந்து வயதுக்கு மேல் இருக்கலாம்.

அவரின் மனைவியை அவ்வூரில் யாவரும் ‘பெத்தா’ என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

முற்றுத்துக் கரடி

பெத்தா பாக்குரலில் பாக்கிடித்து காசியப்புவுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

காசியப்பு தெருவில் ஓடுபேவர்களையும், இராணுவத்தினரையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பயம் என்றால் என்ன என்றே அறியாத அவரது உதடுகள் ஏதேதோ முனை முனைத்தன.

அந்த ஊரிலுள்ள வைரவருக்கு மட்ட போடுவதென்றால் காசியப்புதான் பூசாரி.

அம்மனுக்குப் பொங்கல் வைப்பதென்றாலும் காசியப்புதான் பூசாரி.

அந்த ஊரில் மட்டுமல்ல.

சற்று வட்டாரத்தில் அவரைத் தெரியாதவர்கள் யாரும் இல்லை.

அவர் பிறந்தது அந்த ஊரில் தான்.

* * * *

இயற்கை வளமும் வளப்பும் நிறைந்த அந்த ஊரின் பெயர் பம்பைமடு.

அங்குள்ள குடும்பங்கள் யாவும் விவசாயக் குடும்பங்கள்.

சாதி, சமயச் சண்டைகள் அந்த ஊரார் கேட்டறியாதது.

யாவரும் சைவ சமயத்தவர்கள்.

காசியப்பு பம்பைமடு வட்டாரத்தின் அங்கத்தவராகப் போட்டியின்றித் தெரிவு செய்யப்பட்டு நடுச் செட்டிகளும் பிரதேச சபையின் தலைவராக (Chairman) இருந்தவர்.

திண்ணைப் பள்ளிப் பழப்பைத் தவிர வேறு பழப்புப் பழக்காதவர்.

எழுத வாசிக்கத் தெரியும்.

ஆங்கிலத்தில் கையெழுத்துப் போடுவார்.

ஆங்கிலச் சொற்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து வைத்திருந்தார்.

அந்த ஊரவர்கள் மட்டுமன்றி அயற்கிராமத்தவர்கள் பலரும் அவரிடம் வந்து தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

இரு சிறந்த நீதிபதி போல் அவர் செயற்பட்டு ஆலோசனையும் அறிவுறையும் வழங்கி வந்தார்.

இயக்கங்களின் வளர்ச்சிக்குப் பின் அவரிடம் வருபவர்கள் குறைவு.

அவருக்கு அப்பிரதேசத்தில் மதிப்பு ஏற்படத்தொடர்கியதற்கு முக்கியமான காரணம் ஒன்று உண்டு.

அவரது வலது கண் மூடப்பட்ட படி பார்க்கவேயற்று விளங்குவது தான் அதற்குச் சாட்சி.

கண்ணென இழந்த காசியப்புவை, (அப்போது காசிப்பிள்ளை) திருமணங்கெய்ய அந்தப் பிரதேசத்தைப் பெண்கள் எல்லோரும் போட்டி போட்டனர் என்று பெத்தா இன்றும் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வார்.

அவரைத் திருமணங்கெய்யும் அதிஷ்டம் சொந்த மச்சாளான பெத்தாவுக்குத் தான் அழித்தது.

*** *** ***

விவசாயிகள் நிறைந்த வன்னியிலே வீரர்களும் நிறைந்திருந்தனர்.

வயலில் அரிவு வெட்டி உப்பட்டியாகப் போடுவார்கள்.

ஸ்ரீரு நாட்களில், காய்ந்தவுடன் நான்கு ஐந்து உப்படிகளைச் சேர்த்து மாவக்கையாக்கி வயல் வரப்பு மூட்டில் கட்டக் கந்தாக வைப்பார்கள்.

சில நாட்களின் பின் கட்டக் கந்துகளைப் பிரித்து நான்கு ஐந்து மாவக்கைகளை ஒன்றாகக் கயிற்றால் கட்டித் தூக்கிச் சென்று பெரிய சூடாக வைப்பார்கள்.

ஒரே இடத்தில் வைத்தால்தான் சூடுடிக்க வசதியாக இருக்கும்.

மழைக்காலங்களில் சூடுடிக்க முடியாது.

காற்றுக் காலத்தில் சூடுடித்தால் தான் தாற்றிப் பதரைப் பிரிக்க முடியும்.

எருமை மாடுகளால் சூடுடித்த காலத்தில் இதுதான் நடைமுறை.

கட்டக் கந்துகளைப் பிரித்துச் சூடுவைப்பது ஒரு பெரிய வேலை.

இப்பொழுது யாரும் செய்வதில்லை.

மோதகத்தின் வழில் இருபது இருபத்தைந்தடி உயரம் வரை பெரிய சூடு இருக்கும்.

சூடு வைக்கும் போது கவனமாக முடி கூட்ட வேண்டும்.

முடி சரியாக அமையாது போனால் சூட்டுக்குள் தண்ணீர் போய்விடும்.

முற்றத்துக் கரடி

தண்ணீர் போனால் சூடு வெந்து போகும்.

நெல் மாடிநெல்லாகிப் பழுதாகிவிடும்.

வினை நெல்லுக்குப் பயன்படாது.

சாப்பாட்டுக்கும் உதவாது.

முடி கூட்டுவதற்கு, பொதுவாக திருமணமாகாத இளைஞர்களே ஏணியில் ஏறி நிற்பார்கள்.

ஏணியின் கடைசித்தழி வரை ஏறி நின்று கடைசிப் பிழக் கதிரையும் மடக்கி மேலே போட்டுவிட்டால் முடி கூட்டி முழுந்து விடும்.

முடி கூட்டுவது ஒருவகையான வீரமாக வன்னியிலே கருதப்பட்டது.

முடி கூட்டுவதற்கு ஏணியிலே ஏற்ப பயப்படும் இளைஞர்களை அந்த ஊர்ப் பெண்கள் திருமணங்கு செய்ய விரும்ப மாட்டார்கள்.

முடி கூட்டும் போது தப்பித் தவறி அந்த இளைஞன் விழுந்து விட்டால், அல்லது முடி சரிந்து விழுந்து விட்டால், அல்லது சூட்டுக்குள் தண்ணீர் போய் சூடு வெந்து போய்விட்டால், நெல் மாடிநெல் ஆகிவிட்டால் அந்த இளைஞனுக்கு யாரும் பெண் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

எந்தப் பெண்ணும் அவனைத் திருமணங்கு செய்ய விரும்பாள்.

ஊரவர்கள் யாவரும் சேர்ந்து 'பரத்தை' முறையில் வயல் வேலைகளைச் செய்த அந்தக் காலத்தில் யாருடைய வயலில் சூடு வைத்தாலும் காசியப்பு தான் ஏணியிலே ஏறி முடி கூட்டுவார்.

அதனால் அவருக்கு அந்த ஊரில் தனிமதிப்பு இருந்தது.

நல்ல கட்டுமஸ்தான உடல்.

அளவான மீசை, அழகான இளைஞன்.

வம்பு தும்புவிற்குப் போகாதவர்.

சுருட்டு, கடுதாசி விளையாட்டு, சாராயம் என்று எந்தக் கெட்ட பழக்கமும் இல்லாதவர்.

வெற்றிலை மட்டும் எப்போதாவது போடுவார்.

*** *** ***

வவுனியா நகரிற்கு வடமேற்கே ஏழுமைல் தொலைவில் உள்ள பஞ்சபமடு என்ற அவரது கிராமத்தில் இயற்கை வளங்கள் அதிகம் உண்டு.

பால், இறைச்சி, குளத்துமீன், மரக்கறி வகைகள், பழவகைகள் என்று எதற்கும் குறைவில்லை.

அரிசிக்குப் பஞ்சமில்லை.

பாலைப்பழம் வீரைப்பழம், உலுவிந்தம்பழம், நறுவிலிப்பழம், நாவற்பழம், விளாம்பழம், கூழாம்பழம், பனிச்சம்பழம் என காலத்துக்குக் காலம் பழவகைகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கும்.

முரலிப்பழம் மட்டும் அங்கு இல்லை.

பள்ளிக்குச் செல்லும் பின்னோகள் கரம்பைப்பழம், துடரிப்பழம், சூரைப்பழம் எனப் பழங்களோடுதான் வீடு திரும்புவார்கள்.

குளத்துக்குப் போனால் கரையாக்கண்ணிப்பழம், பனிச்சம்பழம் விளாம்பழம் எனப் பலவகைப் பழங்கள் அங்கு கிடைக்கும்.

வட்டுக்காயும், பிரண்டைத்தண்டும், பொன்னாங்காணிக் கீரையும் குளத்தில் குளித்துவிட்டு வரும் பெண்களின் மாதிரிகளை நிறைத்திருக்கும். சேலையினால் பீலியிலே மீனை வாரிக் கொண்டு வருவார்கள் பெண்கள்.

இலுப்பைப் பூக்காலத்தில் இலுப்பைப் பூக்களைப் பிழிந்து காய்ச்சி பாணியாக்கி வைத்திருப்பார்கள்.

அதேபோல பாலைப்பழக் காலத்தில் பாலைப் பழப்பாணி காய்ச்சி வைத்திருப்பார்கள்.

உலுவிந்தம் பழக்காலத்தில் உலுவிந்தம் பழப்பாணி காய்ச்சி வைத்திருப்பார்கள்.

மாரி காலத்தில் காலை உணவுக்குப் பழஞ்சோறும் ஏருமைத் தயிரும் இந்தப் பாணிவகைகளும் தான் அதிகம் பயன்படும்.

குளத்து விரால் மீன் கருவாடும், பண்டிக் கருக்கலும், இறைச்சி வத்தலும் இல்லாத வீடுகளைக் காணமுடியாது.

கெக்கரிக்காய், நீந்துப் பூசணிக்காய், சாத்துப் பூசணிக்காய், தீன்பிலாக்காய் வீடுகளில் குறைவின்றிக் கிடைக்கும்.

*** *** ***

முற்றத்துக் கருட

ஜப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் காட்டிலே உலுவிந்தை பழக்கத் தொடங்கிவிடும்.

முந்திரிகைப் பழம்போல குனட்டுக் குனட்டாக (குலை குலையாக) வீரைப்பழத்தின் அளவில் உலுவிந்தம் பழங்கள் பழத்துத் தொங்கும்.

மிகமிக அழகான காட்சி அது.

உலுவிந்தம் பழங்களையும் பிழிந்து காய்ச்சி பாணியாக எடுத்துப் பலநாட்கள் வைத்துப் பயன்படுத்தலாம்.

நல்ல சுவையாக இருக்கும்.

ஒரு ஜப்பசி மாதம்

உள்ளப் பெண்கள் சிலர், சிறுவர்கள், சில இளைஞர்கள், பெரியவர்கள் என இருபத்தைந்து முப்பது பேர் வரையில் கடகப் பெட்டிகளையும் கொண்டு உலுவிந்தம் பழம் பிடிங்கச் சென்றனர்.

பம்பைமடுக் குளக்கட்டில் நடந்து சென்று கலிங்கைக் கடந்து, காப்பிலிகள் குழிவெட்டித் தங்கியிருந்த டிப்போப் பாதை வளியே அலைகரைக் காட்டுக்குள் நுழைந்தனர்.

உலுவிந்தை மரம் பெரிய மரமல்ல. சிறு செழிதான்.

நீட்டுத்தழிகள் கொண்ட சிறுமரம்.

உலுவிந்தம் வரிச்சுக்களை (நீட்டுத் தழிகள்) வீடுகட்ட, குடில் அமைக்கப் பயன்படுத்தவர்.

நல்ல உறுதியான பெலப்பான உலுவிந்தம் வரிச்சுகளுக்கு ஊரில் நல்ல பயன்பாடு உண்டு.

பெரிய மரங்கள் உள்ள சோலைக் காட்டில்தான் உலுவிந்த மரங்கள் வளரும்.

முள்ளு மரங்கள் செழிகள் கொண்ட கரம்பைக் காட்டில் அது வளராது.

அதனால் வெறுங்காலோடு காட்டுக்குச் செல்பவர்களுக்கு மூளைக் குத்த வாய்ப்பில்லை.

மெல்லிய உலுவிந்தந் தழிகளை வளைத்துக் குனட்டுக் குனட்டாக உலுவிந்தம் பழங்களைப் பிடிங்கி, பெட்டிகளில் போடுவார்கள்.

நிலத்திலே கிடக்கும் இலைகுழமூச் சருகுகளுக்குள் திரு நீலகண்டம் எனப்படும் ஒருவகை விஷாட்டை கிடந்து சீலருக்குக் கடித்திருக்கிறது.

ஆனால் யாரும் சாகவில்லை.

விஷங்கடி வைத்தியர் அந்த ஊரில் இருந்தார்.

விஷப்பாம்புகள் யாருக்கும் கடித்ததில்லை.

திசைப் பூண்டில் மிதித்து திசை தெரியாது காட்டில் சென்றவர்கள் கூக்குரலைமூப்பி மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர்.

மான் அதர் வழியே நின்று கொண்டு சிறுவர்கள் ஆளுக்காள் உலுவிந்தம் பழங்களை ஏறிந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர்.

சில் வண்டின் ரீங்கார இன்னிசை.

நல்ல நிழற் குழமை.

சந்தோஷமாக பழம் பிடிங்கிப் பெட்டிகளை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தனர். உலுவிந்தம் பழங்களை விரும்பிச் சாப்பிடும் மிருகங்கள் இரண்டு.

ஒன்று பன்றி.

மற்றது கரடி.

உலுவிந்தம் பழக்காலத்திலும் பாலைப்பழக் காலத்திலும் பன்றி கிறைச்சியில் நெய் அதிகமிருக்கும்.

அந்தக் கொழுப்பு நெய்யிலேயே பன்றி கிறைச்சியைக் கருக்கலாம்.

கரடிக்கு உலுவிந்தம் பழம் என்றால் பெருவிருப்பு.

அன்று மத்தியானம் கடந்துவிட்டது.

காட்டில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

ஐயோ! ஐயோ! என்று சிறுபிள்ளையின் கதறல் சத்தம் போன்று சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது.

“இது கரடிச் சத்தந்தான். கவனம், இனிக்காணும்! ரோட்டுக்குப் போவம்” என்றாள் ஒருத்தி.

சத்தம் மிக மிக அண்மித்தது.

எல்லோரும் பெட்டிகளைத் தலையில் தூக்கிக் கொண்டு விரைவாக

முறீற்றுக் கரடி

வெட்டைக்கு (வெளியான இடம்) வந்தனர்.

யாரும் எதிர்பாராத நேரத்தில் ஒரு கணப்பொழுதுக்குள் திடீரெனப் பாய்ந்தது கரடி.

பொன்னம்மா.

“கடவுளே! அம்மாளாச்சி! புதுக்குளத்து வைரவா! என்று அலறியபடி கீழே விழுந்தாள்.

தலையிலிருந்த உலுவிந்தம் பழப்பெட்டி கவிழ்ந்து சிதறியது.

கரடிக்கும் பொன்னம்மாவுக்கும் இடையில் பாய்ந்தார் காசியர்.

“பொன்னம்மா! பொன்னம்மா!” என்று கத்தியபடி காசியர் கரடியைப் பிழித்துக் கொண்டார்.

பொன்னம்மா புரண்டு எழுந்து ஓடி வெட்ட வெளிக்குச் சென்று விட்டார்.

“ஓடுங்கோ! ஓடுங்கோ!”

என்று கத்தியபடி காசியர் கரடியின் முன்னங்கால்கள் இரண்டையும் கெட்டியாகப் பிழித்துக் கொண்டார்.

“ஓடுங்கோ! ஓடுங்கோ! எல்லாரும் ஓடுங்கோ!”

காசியர் கத்திச் சத்துமிட்ட படி திரும்பிப் பார்த்தார்.

கரடி ஊன்றியிருந்த இரண்டு கால்களையும் தூக்கிப் பாய்ந்து காசியரின் வயிற்றில் கட்டிப்பிழித்துக் கொண்டது.

காசியரின் உடம்பு முழுவதும் கரடியின் கால் நகங்கள் கிழித்து இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அவருக்கு எப்படி அவ்வளவு துணிச்சலும் பலமும் வந்ததோ தெரியாது.

கரடியை இழுத்துத் தூக்கி ஏறிந்து விட்டார்.

கரடி கீழே விழுந்து கிடக்க, உடம்பு முழுவதும் இரத்தவாறாக காசியர் நிற்க, காட்டில் நின்ற யாவரும் “அய்யோ! அய்யோ!” என்று அலறிய படி தெருவுக்கு வந்தனர்.

விழுந்து கிடந்த கரடி திடீரெனப் பாய்ந்தது.

காசியரை நோக்கியல்ல.

ஒரு எட்டு ஒன்பது வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமியைக் குறிவைத்துப் பாய்ந்தது.

காசியர் அந்தச் சிறுமியைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் குறுக்கே பாய்ந்தார்.

கரடி சிறுமியைப் பிழிப்பதற்குள் கரடியின் முன்னாங்கால்கள் இரண்டையும் பிழிக்க முயன்றார்.

பிழி தவறிவிட்டது. ஒரு காலை மட்டும் தான் பிழிக்க முழுந்தது.

மற்றக் காலிலிருந்த நகங்களால் காசியரின் கண்ணைத் தோண்டி எடுத்தது கரடி.

வலது கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வழிய கரடியின் அந்தக் காலையும் ஒருவாறு பிழித்துக் கொண்டு கரடியோடு கட்டிப் புரண்டார்.

“வைவா! அம்மாளாச்சி!....” என்று யாவரும் சத்தமிட்டுக் கத்தத் தொடங்கி விட்டனர்.

கரடி காசியரின் உடம்பு முழுவதும் நகங்களால் கிழித்து விட்டது.

வெறும் மேலோடு நின்ற காசியரைப் பார்க்கப் பயமாக இருந்தது.

இரத்தம் உடல் முழுவதும் வழிந்தது.

கரடியின் பிழிலிருந்து ஒருவாறு தப்பித்து எழுந்த காசியர் மீண்டும் கரடி தன்னை நேர்க்கிப் பாடும் போது கரடியின் முன்னாங்கால்கள் இரண்டையும் கவனமாகப் பிழித்து ஒருகணப் பொழுதுக்குள் ஒரே சுற்றாகச் சுற்றித் தூக்கி ஏறிந்தார்.

தூரத்தில் விழுந்த கரடி திரும்பிப் பார்க்காமல் அலறிய படி ஓடத் தொடங்கி விட்டது.

பொன்னம்மா ஓடிவந்து தனது சேலையைக் கிழித்துக் காசியரின் கண்ணுக்குக் கட்டுப் போட்டார்.

களைத்துப் போய்நின்ற காசியருக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து உடம்பில் வழந்த இரத்தத்தைத் துடைத்தனர்.

வீடுவைர நடந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

வண்டில் கட்டி வவுனியா நகரத்திலிருந்த வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர்.

முற்றத்துக் கரடி

காசியரின் வலது கண்பறிபோனது.

வெறும் இமை மட்டும் கண் துவாரத்தை மூடியபடி சரி செய்யப்பட்டது.

*** *** ***

காசியப்புவும் பெத்தாவும் திண்ணையில் இருந்த போது அந்த வீட்டுக்கு வந்தான் ஒரு இராணுவன்.

சற்றுத் தூரத்தில் நின்றபடி

“அடோ! அடோ!... ஜிடன்ரி.... ஜிடன்ரி....”

என்று அதட்டி அடையாள அட்டையைக் கேட்டான்.

காசியப்பு அதிர்ந்து போனார்.

அவரைப் பார்த்து “அடோ!” என்று யாரும் இதுவரையில் அழைத்ததை அவரது காதுகள் கேட்கவில்லை.

தனது பேரப்பிள்ளையின் வயது கூட இல்லாத அந்த இராணுவன் தன்னைப் பார்த்து, தனது ஊரில் தனது வீட்டு முற்றத்தில் நின்று கொண்டு “அடோ!” என்று கூப்பிட்டது அவருக்கு மிகுந்த கோபத்தையும் அவமானத்தையும் கொடுத்தது.

அந்தத் தள்ளாத வயதிலும் எழுந்து சென்று அவனைப் பிழித்துத் தூக்கி வளவுக்கு வெளியே ஏறிய வேண்டும் போல் இருந்தது அவருக்கு.

அவனிடம் துப்பாக்கி மட்டும் இல்லாமலிருந்திருந்தால் சிலவேளை காசியப்பு செய்தும் இருந்திருப்பார்.

அதற்குரிய துணிவும் பலமும் அவருக்கு அப்பொழுதும் இருந்தது.

அவர் சாப்பிட்ட சீனாட்டி அரிசிச் சோறும், பன்றிக் கருக்கலும், ஏருமைத் தயிரும் அவரது உடலை மிக ஆரோக்கியமாகவே வைத்திருந்தன.

எந்த நோயும் இல்லாத வைரம் பாய்ந்த உடல் அவரது உடல்.

ஆனால்..... அவரது வயதுக்குரிய அறிவு உணர்வை அடக்கியது.

பெத்தா எழுந்து சென்று இருவரது அடையாள அட்டைகளையும் எடுத்து வந்தார்.

தனது அடையாள அட்டையை வைத்துக் கொண்டு காசியப்புவின் அடையாள அட்டையை அவரிடம் கொடுத்தார்.

காசியப்பு திண்ணையில் இருந்தபடி அடையாள அட்டையை நீடினார்.
அவருக்கு வன்னித் திமிர்.

எழுந்து சென்று அடையாள அட்டையைக் காட்ட விரும்பவில்லை.
தூரத்தில் நின்ற ரோணுவன்

“அடோ! எழும்பி வரேலாது...” என்று ஏசினான்.

காசியப்புவுக்கு உடம்பு கோபத்தால் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

அவன் அப்படிக் கூப்பிட்டதை யாராவது கேட்டுவிட்டால்...

என்ற தன்மான உணர்வில் அங்கும் இங்கும் பார்த்தார்.
யாரும் இல்லை.

பெத்தாவின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

தலை கவிழ்ந்தார்.

பெத்தாவிற்கு அவரின் முகத்தைப் பார்க்கக் கவலையாக இருந்தது.

பெத்தா சென்று தன் அடையாள அட்டையைக் காட்டினார்.

அதைப் பார்த்தபடி அவன் ஏதோ சென்னான்.

அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

காசியப்புவும் அடையாள அட்டையோடு சென்று அவனுக்குத் தன் அடையாள அட்டையை நீடினார்.

அவரது உடம்பு துழித்துக் கொண்டிருந்தது.

தனது ஊரில் தனது வீட்டு முற்றத்தில் தனது அடையாளத்தை ஒரு அந்நியனுக்கு நிருபிப்பதைப் போன்ற அவமானத்துக்கு நிகர் வேற்றுவுமில்லை என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார்.

வைரவர் கோவில் பூசாரி என்றாலே யாவருக்கும் ஒருமரியாதையும் பயமும் இயல்பாகவே ஏற்படும்.

அம்மாள் கோயிலில் பூசை செய்யும் போது அவரிலே அம்மாள் வந்துவிட உரு ஏறி ஆடுவார்.

வாக்குச் சொல்வார். திருநீறு போடுவார். தண்ணீர் ஓதி அழப்பார்.

பிரதேச சபையின் தலைவராக இருந்து பெருமதிப்புப் பெற்றவர்.

முற்றுத்துக் கூடி

அரசாங்க அதிகாரிகள் அந்த ஊருக்கு வந்து கூட்டம் வைத்தால் அவர் சொல்வதை மிகவும் கவனமாகக் கேட்பார்கள்.

கையிலிருந்த அடையாள அட்டையை நீட்டிய போது அது தவறி அவனது காலடியில் விழுந்து விட்டது.

“அடோ! என்ன கீழே போடுறது. எடுடா...”

அரைகுறைக் கொச்சைத் தமிழில் சொன்னான் அவன்.

வேறு வழியின்றிக் குனிந்து, அவனது காலடியில் விழுந்து கிடந்த அடையாள அட்டையை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

அவன் அதைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

அவனுக்குச் சுரியாக வாசிக்கத் தெரியாது போல் இருந்தது.

“வேவுப்பிள்ளை” என்றான் கோபத்தோடு.

“காசிப்பிள்ளை” என்றார் அவர்.

முற்றும்.

02

வத்துக்குளம்

காலைப் பொழுது. கதிர்காமர் முகாம் பரபரப்பாக இருந்தது.

செட்டிகுளம் பகுதியில் உள்ள மெனிக்பாம் (மாணிக்கம் பண்ணை) பகுதியில் உள்ள நலன்புரி நிலையங்களில் கதிர்காமர் நலன்புரி நிலையமும் ஒன்று.

என்னதான் நலன்புரி நிலையம் என்று பெயர் வைத்திருந்தாலும் அகதி முகாம் என்பது தான் வழக்கிலுள்ள பெயர்.

காலையிலே பல பேருந்துகள் முகாமிலிருந்து புறப்பட்டு வவுனியாவுக்குச் செல்லும் .

முகாமிலுள்ள மக்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த நிவாரணப் பொருட்களில் விற்கக் கூடிய பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு பேருந்துகளில் முகாமிலிருந்து வவுனியாவிற்குச் செல்வார்கள்.

பொருட்களை மிகக் குறைந்த விலைக்கு வியாபாரிகளுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் விற்று விட்டுத், தமக்குத் தேவையான வேறு பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு பேருந்துகளில் திரும்புவார்கள்.

அப்படிப் போய் வருவதற்குப் பேருந்துகளுக்கு ரிக்கற் எடுக்கத் தேவையில்லை.

முற்றுத்துக் கரடி

இலவசமாகவே சென்று வரலாம்.

அன்று காலையும் அந்த முகாம் பரபரப்பாகவே காணப்பட்டது.

இந்தப் பரபரப்புகளோடு சம்பந்தப்படாதவராக ஓரிடத்தில் இருந்தார் கந்தப்பர்.

பெருமளவுக்கு மௌனமாகவே இருப்பார் கந்தப்பர்.

ஆனால் திடீரன ஏச்த தொடங்கி விடுவார்....

ஆர் எவர் என்று இல்லை. போலிஸ்காரர், ஆழிக்காரர் உட்பட அவரிடம் ஏச்ச வாங்காதவர்கள் இல்லை.

சில வேளை தன்பாட்டுக்கு ஏசிக் கொண்டு இருப்பார்.

யாரை ஏசுகிறார், ஏன் ஏசுகிறார் என்று யாருக்கும் தெரியாது.

கொஞ்சம் பக்கத்தில் நின்று உற்றுக் கேட்டால் அவர் ஏசுவதில் சில வாக்கியங்கள் விளங்கும்.

“நாசமாப் போவாங்களே! போதுமிடா, வேசமக்களே! விட்டிட்டுப் போங்கடா.

இந்தப் பாவம் உங்களச் சம்மா விடாதிடா. பாழ்படுவாங்களே! இனிக் காணுமிடா.....”

முதலான சில வாக்கியங்கள் தான் அவரின் ஏச்சில் இடம் பெறும்.

தூஷணப் பேச்சுக் கிடையாது.

யாருக்கும் அவரால் தொல்லையில்லை. அடி தடி அட்காசம் ஏதும் இல்லை.

ஆனால் அவருக்குப் பக்கத்தில் செல்ல எல்லோருக்கும் பயம்.

மன நிலை பாதிக்கப்பட்டவர் என்ற முத்திரையோடு அந்த முகாமில் அவர் இருக்கிறார்.

அரச சார்பு அற்ற நிறுவனாம் ஒன்றில் உளவளத் துணையாளராகப் பணி புரியும் பிரதாபனிடம் அவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

பிரதாபன் அவரோடு பேச்சுக் கொடுத்தார்.

“அப்பு!....” தொடங்க முதலே கந்தப்பர் ஏச்த தொடங்கி விட்டார்.

“நாசமாப் போவாங்களே!.....”

அவரது அடி மனதிலே பதிந்திருந்த சோக வடுக்களை வெளியே கொண்டு வர வேண்டும்.

அவரை நன்றாகக் கதைக்க விட்டுக் கேட்க வேண்டுமென்று விரும்பினார் பிரதாபன்.

நீண்ட நேர முயற்சியின் பின், கந்தப்பருக்கு பிரதாபனில் ஏதோ ஒரு பிழப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்.

“ஐயா! எனக்கு இப்ப எத்தின வயசிருக்கும் சொல்லுங்கோ பாப்பம்.”

“ஒரு ஜம்பது ஜம்பத்தஞ்சு.....”

அவரை மகிழ்ச்சிப்படுத்த நினைத்து பிரதாபன் சொன்னார்.

“எனக்கு... எழுபத்தைஞ்சு எண்பது வயசிருக்கும்....”

“பாத்தாத் தெரியேல்ல அப்பு.”

கந்தப்பரின் முகத்தில் சீறு மாறுதல் தெரிந்தது.

அவர் கதைக்கத் தொடங்கினார்.

“எங்கட ஊரில் ஒரு இருபத்தஞ்சு முப்பது குடும்பங்கள் தான் அந்த நாளில் இருந்தது.

எல்லாம் விவசாயக் குடும்பங்கள்.

எனக்கு அப்ப எத்தின வயசிருக்குமென்டா....

கோமணாங் கட்டிக் குளிக்கத் தூடங்கீற்றன்.

என் ஒட்டப் பொடியள் எல்லாம், கோமணாங் கட்டத் தூடங்கேல்ல.

நான் கொஞ்சம் வளத்தி.

நான் தான் என் ஒட்டப் பொடியளில் முதல் முதல் கோமணாங் கட்டிக் குளிக்கத் தொடங்கினான்.

நல்லா விளையாடப் போட்டுக் குளத்துக்கு ஓடுவெம் குளிக்க.

குளக்கட்டில் போய் ஏறின உடனா, சறத்தக் களட்டி ஏறிஞ்சு போட்டு, குளக்கட்டில் நிண்ட மருத மரத்தில் தொத்தி, குளத்துக்க குதிச்சு நீந்தி விளையாடுவெம்.

மத்தியான வெயிலுக்கு குளத்தில் முழுகிறது எவளவு சுகம் தெரியுமே.

கோமணாங் கட்டிக் குளிக்கத் தூடங்கினாப் போல ஒரு சங்கடம்.

முற்றுக்குக் கரடி

மற்றப் பொழியள் இறுமாணமாக் குளிப்பாங்கள்.

நான் அதுவழிய ஆரும் கழட்டிப் போட்ட கோமணத் துண்டு கிடந்தா தேடி எடுத்து அறுணாக் கொடல கட்டிக் கொண்டுதான் குளிப்பன்.

சில நேரம் ஆக்களில்லாட்டி இறுமாணத்தோடியும் குதிச்சிருவன்.

கோமணத்தோட குதிச்சாலும் சில நேரம் பொழியள் தண்ணிக்குள்ள வைச்சு கோமணத்த உருவீருவாங்கள்.

கையால பொத்திக் கொண்டு கரைக்கு வருவன்.

ஆரும் ஆக்கள் நின்டாத் தான் அப்பிடி.

இல்லாட்டி மற்றப் பொழியளப் போல அம்மணக் குண்டியாத்தான்.”

சிறிது நேரம் யோசித்துக் கொண்டு எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் கந்தப்பர்.

பிரதாபன் அவரை மீண்டும் தன் வசப்படுத்த நினைத்தார்.

“அப்பு உங்கட ஊனின்ற பேரென்ன அப்பு.....”

“ஆ.... நறுவிலிக்குளம்.... குளத்துக்க குதிச்சு நீந்திப் புதிச்சு விளையாழிப் போட்டு வெளிக்கிடேக்க ஆரும் பொட்டியள், பொம்பிளையள் குளிக்க வந்திட்டா பெரிய சங்கடமாப் போடும்.

எல்லாரும் பொத்திப் புதிச்சுக் கொண்டு வெளிக்கிட்டு ஓருவம்.

சறம், உடுத்த பாதி உடுக்காத பாதியா வீட்ட போடுவெம்.

சில வேள அப்பு புதிச்சாரெண்டாத் தோல உரிச்சுப் போடுவார்.

ஆனா அப்பு நல்ல மனுசன்.

இருந்தாப் போல எப்பவந்தான் அடிப்பார்.

மற்றும் படி என்னில அவருக்கு நல்ல வாரப்பாடு.

மாப்புக் கட்டுறா எண்டு சொன்னா, ரெண்டு கையையும் நெஞ்சோட சேத்துக் கட்டி அப்பிடியே நிப்பன்.....”

“அப்பு! உங்கட மனிசி பிள்ளை குட்டியள் எல்லாம் எங்க.”

இன்றும் சொல்லாமல் கையை விரித்தார்.

அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

அவரைச் சமாதானப்படுத்துவது பெரும் பாடாகிவிட்டது.

அவரது நிலையை விளாங்கிக் கொண்ட பிரதாபன் அதற்கு மேல் அவரது குடும்ப நிலையை விசாரிக்கவில்லை.

“அப்பு! குளத்தில் குளிச்ச கத சொன்னியள். பிறகு என்னண் டு சொல்லேல்ல.”

பிரதாபன் அவரைக் குளத்து நினைவுக்கு மீண்டும் அழைத்துச் சென்றார். “எங்கட குளத்தில் நிறைய மீன் இருந்திது.

எங்கட குளம் சின்னங்க் குளந்தான். ஆனா லேசில வத்தாது.

வயலுக்குத் தண்ணிபாயிற பீலிக்குப் பக்கத்தில உழுவாங் கட்டி கிடக்கிற இடமாப் பாத்து மண்வெட்டியால வெட்டினமெண்டா நாக்கிளிப் புழுக்கள் கிடக்கும்.

இரு பத்துப் பதினைஞ்சு நாக்கிளிப் புழுக்கள் எடுத்து தேங்காச் சிற்டடேக்க போட்டு, ஈரமண்ண மேல போட்டு முழங்குவதும்.

தூண்டில எடுத்துக் கொண்டு மீன் பிழக்கப் போவதும்.

அண்ண, அம்மா, நான் மூண்டு பேரும் போவதும்.

ஊர்ச் சனாங்களும் வரும்.

காலம, பின்னேரத்தில போவதும்.

தூண்டில்ல புழுவக் கொத்திப் போட்டு தண்ணீக்க ஏறிஞ்சா மீன் வந்து கொத்தும்.

நல்ல தறணி வரிச்சில சாங்கூசியக் கட்டி, மயிலிறகு மிதப்பப் போட்டு தூண்டில் ஊசியக் கட்டி.....

யப்பான், கெளிறு, விரால், ஓட்டி, மயறி, உழுவ எண்டு மீனுக்குக் குறைவில்ல.

உழுவ மீன் புடிச்சுச் சுண்டிச் சாப்பிட்டா எப்பிடி இருக்கும் தெரியுமே.

நல்ல திப்பிலிக் கொச்சிக்காய் போட்டுச் சுண்டோன்றும்.

இஞ்சே, நாங்கள் விரால் புடிக்கிறது எப்பிடியண்டு தெரியுமே.”

இரு குழந்தையைப் போல ஆர்வத்தோடு கேட்டுத் தானே சொல்லத்

முற்றுக்குக் கரடி

தொடங்கினார் கந்தப்பர்.

“நான் சின்னத் தூண்டில்ல மாங்கன் மீன் புடிச்சுக் குடுப்பன்.

மாங்கன் மீன் புடிக்கிறதில் நான் பெரிய விண்ணன் தெரியுமே.

அம்மா மாங்கன ஊசியில் குத்திப் போட்டு கயித்துத் தூண்டில தண்ணீல எறிவா.

கயித்த மரவேரில கட்டிப் போட்டு, தண்ணீக்குள்ள சுண்டிப் போட்டு வந்திருவா.

மாங்கன் மீன் சும்மா துள்ளி விளையாடும்.

திடீரெண்டு விரால் மீன் வந்து மாங்கன றாஞ்சிக் கொண்டு போகும்.

விராலின்ற வாயில மாங்கனோட் தூண்டில் ஊசியும் மாட்டிரும்.

அப்பிடியே கயித்த கரைக்கு இழுத்தா பெரிய விரால் மீன் வரும்.

விரால் மீன் என்ன ருசி தெரியுமே.

நல்லா பொத்த முளகாயும் போட்டு, புளிமாங்காய்த் துண்டுகளும் போட்டு, தூளும் கொஞ்சம் கூடப் போட்டு, தேங்காய்ப்பாலும் விட்டு, நீளக் குளம்பா வைச்சா...

“அம்மா சோக்காச் சமைப்பா”

கந்தப்பரின் வாயிலிருந்து எச்சில் வடியத் தொடங்கியது.

“தண்ணீக்குள்ள மரநிழலுக்குள்ள விரால் மீன் சின பீச்சீருக்கும்.

நிறையக் குஞ்சுகள் பொரிச்சு சிவப்பு நிறமாத் திரளாக் குஞ்சுகள் நிக்கும்.

தாய் விராலும் தகப்பன் விராலும் மாறி மாறி குஞ்சுகளுக்குக் காவலா நிக்கும்.

குஞ்சுகள் நிக்கிற இடமாப் பாத்து தழுத் தூண்டிலைப் போட்டா விரால் பாஞ்ச வந்து மாங்கன றாஞ்சீரும்.

பிறகென்ன தூண்டில இழுத்தா பெரிய விரால்தான்.”

“அப்பு உங்களுக்கு உது பாவமாத் தெரியேல்லயே...”

இடைமறித்துக் கேட்டார் பிரதாபன்.

“அதெல்லாம் ஆர் பாத்தது

ஜயா! உங்களுக்கு கொக்கச்சான் மீன் தெரியுமே...கொக்கச்சான்...

நாங்கள் சின்னத் தாண்டில்ல, நரிக் கெளிறு, ஓல வாலன் கெளிறு, மாங்கன், பொட்டியன் கணையன் தான் புழப்பம்.

பெரிய மீன் புதுக்க எங்களால ஏலுமே.

வாளமீன் கொத்திச் செண்டா எங்களூயும் இழுத்துக் கொண்டு போடும்.

விலாங்கும் எங்கட குளத்தில இருந்தது.

ஆரல் மீன் நாங்கள் சாப்பிடுறேல்ல.

பாலாம்... அதையும் சாப்பிடுவேம்.

செல்லப்புக் குஞ்சி பாலாமக் கறிய சோக்கா வைப்பார்.

பீயாமை தெரியுமே. பறையாமை எண்டு சொல்லிறது.

அத நாங்கள் சாப்பிடுறேல்ல.

மடுத் திருவிழாவுக்குப் போற சிங்கள ஒுக்கள் வந்து மோட்டயக் கலக்கிப் பீயாமையளப் புதிச்சுக் கொண்டு போவாங்கள்.

அவங்கள் சாப்பிடுவாங்கள்”

கந்தப்பரின் முகத்தில் அருவருப்புத் தெரிகிறது.

“அப்பு!... கொக்கச்சான் மீன் பிழிக்கிறதுப் பற்றித் தூடங்கீற்று விட்டிட்டியளே...”

பிரதாபன் நினைவு படுத்தினார்.

“ஓம்... ஓம்... அத இரவில் போய்த்தான் பிழிக்கிற நாங்கள்.

நல்ல நிலவு காலத்தில் அப்பரும், பெரியப்பரும், செல்லத்தும்பி மாமாவும்... வேறு... வேற ஒுக்களும் வருவினாம்.

நான் அப்புவோட ஓட்டுக் கொண்டு போயிருவன்.

கொக்கச்சான் மீன் சோக்கா இருக்கும். செதில் இல்லாத மீன். வாள மீன் மாதிரித்தான். ஒனா கொஞ்சம் சின்னன்.

இரவு ஏழு, எட்டு மணி வரைக்கும் இருந்து தாண்டில் போட்டா ஒளுங்கு எட்டுப் பத்தெண்டு கொத்தும்.

ஜயா!... குளத்தில மீனாடிக்கிறது தெரியுமே உங்களுக்கு...

குளம் நிறம்பியிருக்கேக்க இரவில் ரோச் கலை கொண்டு அப்புவோட

முற்றத்தக் கரடி

நானும் போவன்.

அப்பு அண்ணைய விட்டிட்டு என்னத்தான் கூட்டிப் போறவர்.

அலகரையில தப்புத் தண்ணீல் விரால் மீன்கள் நித்திர கொள்ளும்.

அப்பு வைற் அழச்சுப் பாத்து வாளால் சுட்டிப்பா வெட்டுவார்.

நான் புறக்கிக் கோர்வையில கோப்பன்.

சின்ன அசுமாத்துக் கேட்டாலும் விரால் முழிச்சிரும்.

கலைவு கண்டிட்டா பிறகு விராலக் காணேலாது.

சத்தம் போடாமல் தண்ணீக்குள்ள கால மெள்ள மெள்ள வைச்சு நடக்கோணும்,

ஒருக்கா சின்னன்னைய அப்பர் கூட்டிப் போய்... சின்னன்னை நடக்கத் தெரியாமல் கலைவு காட்டற்றார்.

அதுக்குப் பிறகு அவரக் கூட்டிப் போறேல்ல.

கவிங்கி பாயேக்கயும் மீன் அழக்கிற நாங்கள்.

பக்கத்துக் குளங்களில இருந்து எங்கட குளத்துக்குத் தண்ணி வாற நேரத்தில, எங்கட குளத்து மீன் எல்லாம் தண்ணீல் எதிர்த்திசேல போகும்.

அப்ப கொஞ்சம் தப்புத் தண்ணீல் வச்ச வாளால் வெட்டுவெம். பனையறி, பொட்டியன், கணையன் ஏன் விரால் மீனும் தான்.

எங்கட ஊரில வலை கிலை உண்டும் கிடையாது.

வலை போட்டு மீன் பிழக்கிறதுமில்ல.

மீன் பிழச்ச விக்கிறதுமில்ல.

எல்லாம் விவசாயக் குடும்பங்கள்.

அண்டையன்டைக்கு கறிக்கு மீன் இருந்தாப் போதும்.

கொஞ்சம் கூடப் புழச்சா கருவாடு போட்டு வைச்சிருப்பம்.

முரங்கக் காயோட விரால் கருவாடு போட்டுக் கறி வைச்சா எப்பிடி இருக்கும் தெரியுமே...

இறைச்சியும் மீனும் தானே எங்கட சாப்பாடு.

பால், தயிர், நெய், தேன், இறைச்சி, மீன், முட்டை எண்டு எங்களுக்குச்

சாப்பாட்டுக்கு என்ன குற.

இந்தக் கூப்பன் மா... கோதம்ப மாவ நாங்கள் கண்டதெப்ப தெரியுமே செத்த வீட்டில பாட கட்டேக்க கடுதாசியள ஒட்டுறதுக்கு வவுனியாவில இருந்து வாங்கி வருவினம்.

சுடுதண்ணீல குழச்சு தழியால எடுத்துப் பூசி, ஒட்டி முடிச்சாப்பிறகு கவனமாக கொண்டு போய் காட்டுக்குள்ள ஏறிஞ்சு போடுவினம்.

ஆரூம் பிள்ளையள் அன்ளி வாயில போட்டா குடல் ஒட்டிப் போடுமெண்டு பயம்.

எங்களுக்கு அரிசிக்குப் பஞ்சமில்ல...

ஜயா, உங்களுக்குக் கரப்புக் குத்தி மீன் பிழக்கிறது தெரியுமே...

நீங்கள் யாழிப்பாணமே...

யாழிப்பாணமெண்டா கரப்புக் குத்தி மீன் பிழக்கிறது தெரிஞ்சிருக்காது, என."

"இல்லை...அப்பு, நான் வன்னிதான். கேள்விப்பட்டிருக்கிறன்.

சொல்லுங்கோ அப்பு..."

1956 இலும் 1977 இலும் 1983 இலும் என மூன்று தடவைகள் இடம் பெயர்ந்து பின் 1989 இல் முற்றாகவே தங்கள் ஊரைவிட்டு இடம் பெயர்ந்து வெளியேறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் பிரதாபன்.

1989 இன் பின் இன்று வரை மீன் குடியேற்றம் செய்யப்படாத கள்ளிக்குளாம் என்ற அழகிய சிறு கிராமத்தில் பிறந்தவர் பிரதாபன்.

வவுனியா நகரிலிருந்து வடகிழுக்குத் திசையில் ஏழு மைல் தூரத்தில் தான் கள்ளிக் குளம் இருக்கிறது.

இருப்பினும், பக்கத்தில் இருக்கும் மாமடு, பிரப்பமடு முதலான சிங்களக் கிராமங்களின் பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் இன்று வரை கள்ளிக்குளாம் காடாகவே கிடக்கிறது.

1977 இல் கறுவல் புளியங்குளாம், வீமன் கல்லு ஆகிய கிராமங்கள் பறி போயின.

அவற்றோடு சேர்ந்து அடுத்ததாகக் கள்ளிக்குளாம் தான் பறிபோகுமோ என்று அஞ்சிக் கொண்டிருக்கின்ற குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் பிரதாபன்.

முற்றுக்குக் குடி

கந்தப்பர் சொல்வதைக் கேட்பதில் பிரதாபனுக்கும் மிகுந்த ஆவல் இருந்தது.
கந்தப்பர் தொடர்ந்தார்.

“நல்ல தறணி வரிச்ச இந்த விரல்த்தழிப்பமா வெட்டி.... கவனமாக் கேளுங்கோ...

இந்த நடு விரல்த் தழிப்பமாப் பாத்து வெட்டிச் சீவி வளைச்சு வரிஞ்சு கீழு
மட்டமா வெட்டிக் கூராக்கி, மேல திருகண மாதிரிப் பின்னி, நடுவில் ஓட்ட
விட்டு இறுக்கிக் கட்டி..... அது விளாங்குதே ஜயா.”

“ஓம் ஓம்..... சொல்லுங்கோ அப்பு.....”

“ஒரு உண்டர ரெண்டு முழு உயர்த்துக்கு இருக்கும்.

கரப்புக் குத்தி எண்டு ஒரு ஊரும் வன்னீல் இருக்கு.

கரப்புக்களாக் கொண்டு நாலைஞ்சு பேர் குளம் கொஞ்சம் வத்திற
காலங்களில் மீன் புழப்பம்.

கரப்பச் சேத்துக்குள்ள குத்தினா கரப்புக்குள்ள ஆப்பிட்ட மீன்கள் ஓட
ஏலாமல் அடப்டுக் கிடக்கும்.

கைய வைச்சுப் புழச்சிருவம்.

ஒருக்கா..... அது எப்ப எண்டா....ஆ...அது என்ற சின்னம்மானின்ற
கவியாண வீட்டு வருசம்.

என் ஓட்டப் பொடியள் எல்லாம் கோமணாவ் கட்டிக் குளிக்கத்
தொடாங்கீற்றாங்கள்.

அப்ப எங்கட பெரியப்பர், பெரியம்மான், செல்லப்பர், அப்பு எல்லாரும் சேந்து
பின்னேரம் போல பாலேங்கத்தான்ற மாலுக்க ஒரு கூட்டம் போட்டினம்.

ஆரோ மன்னார் வலகாறருக்கு குளத்தக் குடுக்கிறதாம்.

அவங்கள் வல போட்டு மீனப் புழப்பாங்களாம்.

500 ரூபா காசு குடுப்பாங்களாம்.

அந்தக் காசக் குளக்கட்டடிக் கந்தசாமி கோயில் கட்டுறத்துக்கு எடுக்கிறதாம்.

பெரியப்பருக்கு குளத்தக் குத்தகைக்கு விடுற்றில் பெரிய விருப்பமில்ல.

கோயில் கட்டுறக்காக எண்டபடியாலதான் ஓமிண்டவர்.

மீன்காற் வந்து வல போட்டாங்கள்.

முதல்ல பாசிய வலிச்சு எடுத்தாங்கள்.

நாங்கள் பொழியள் எல்லாம் ஒழிப் போய் பாசிக்குள்ள கிடந்த கெளிறுகள், மாங்கன், உழவு, மண்றால், பொட்டியன் எல்லாம் பொறுக்கினம்..

ஜயா..... அயிரமீன் பிழக்கிறது தெரியுமே உங்களுக்கு.

நல்ல பனிக் காலத்தில அயிரமீன் திரள் திரளாச் சலுசுக்குள்ள இருந்து பீலீக்க வந்து நிக்கும்.

குளிக்கப் போற பொம்பினையள் சீலயளப் புதிச்சு வாரிக் கொண்டு வருங்கள்.

ஆச்சியும் அக்காவும் மத்தியானம் போல போச்சினமின்டா, உடுப்புத் தோசக்க குளிக்கப் போட்டு. சீலயப் புதிச்சு அயிர, கச்சல் மீன்கள வாரி வருவினம்.

ஆச்சி வலு கெட்டிக்காறி.

சீலய மழிச்சு இடுப்பில கட்டிக் கொண்டு தனியாளா மீன் வாரிக் கொண்டு வருவா.

அயிர மீன தேசிக்காயப் புளிவிட்டுத் தீச்சா எப்பிடி இருக்கும் தெரியுமே.

நீங்கள் சாப்பிட்டுப் பாத்தனீங்களே ஜயா.....”

“இம் அப்பு.. நான் சாப்பிட்டிருக்கிறன். கச்சல் மீன் பொரியல், குழம்பு எல்லாம் சாப்பிட்டிருக்கிறன்.”

இப்போது பிரதாபனது வாயிலிருந்தும் நீர் வடியத் தொடங்கி விட்டது.

“அப்பு வல காற்றப்பற்றிச் சொன்னியள். பிறகு

கதை கொடுத்தார் பிரதாபன்.

“அவங்கள் நாளாந்தம் ஊராக்கள் எல்லாருக்கும் சாப்பாட்டுக்கு மீன் குடுப்பாங்கள்.

இஞக்கொரு விரால் ரெண்டு விரால் குடுப்பாங்கள்.

நானும் அண்ணாரும் போனமின்டா வேற வேற குடும்பம் எண்டு சொல்லி ரெண்டு ரெண்டு விரால் வங்கீருவம்.

விரால் சினையும் தருவாங்கள்.

ஊராக்கள் மீன் பிழக்கேலாது.

அவங்கள் பெரிய பெரிய வலையளப் போட்டு மீன் புதிச்சு வெட்டி உப்பு

முற்றத்துக் கரடி

போட்டுக் காய் வைச்சு லொறியளில் ஏத்திக் கொண்டு போவாங்கள்.”

“உங்கட குளத்தில் முதலயள் இல்லயோ.....”

“ரெண்டு மூண்டு கிடந்தது. அதுகள் காடுகளுக்கயும் பனையளுக்கயும் ஓளிஞ்சு கிடக்கும்.

எல்லா மீன்யும் புழச்சிற்றாங்கள் எண்டா பிறகு எங்களுக்கு ஒண்டும் மிஞ்சாதெண்டு எங்களுக்குக் கவல.

ஆனா சின்னம்மான் சொன்னார் முழு மீன்யும் புழக்கேலாது. சேத்துக் குளள் ஓளிச்சுக் கிடக்கும் எண்டு.

பனையறி மீன் மழை பெய்ய வானத்தில் இருந்து விழும் எண்டார்.

ஓம். நான் கண்டிருக்கிறேன். மழை பெய்யேக்க முத்தத்தில் பனையறி மீன் விழுந்தது.

திடீரெண்டு மழை பெய்யத் துடங்கீற்று. நல்ல வரத்துள்ள குளமின்ட படியால் குளம் நிறம்பீற்று.

அவங்கள் விட்டிட்டுப் போட்டாங்கள்.

பழைய படி மீன்கள் பெருக்கீற்று.

குஞ்சு விரால் பிழக்கிறது தெரியுமே ஜயா உங்களுக்கு.

விரால் சினப் பீச்சி குஞ்சு பொரிச்சிருக்கும்.”

கந்தப்பர் இப்படி ஒரே கதையை மீண்டும் மீண்டும் சொல்வார்.

பிரதாபன் புதிதாகக் கேட்பது போல ஆர்வமாகக் கேட்பார்.

“ஒருக்கா எங்கட குளம் கொஞ்சம் வத்தீற்று.

பக்கத்து ஊர்க் குளங்கள் சொட்டற வத்தீற்று.

மாடு, மிருகங்கள் குழக்கவும் தண்ணியில்ல. அவங்களுக்கு மீன் தின்ன ஆசு.

ஜயா.. உங்களுக்குத் தெரியுமே

எங்கட குளத்தில் சாங்கான் எண்டு ஒரு மீன் இருக்கு.

அது குத்தீச்செண்டா உடனா காய்ச்சல் வரும். சரியாக கடுக்கும்.

வல காற்ற கன பேருக்கு சாங்கான் மீன் குத்திக் காய்ச்சல் வந்தது.

அவங்களுக்கு எங்கட குளத்தில் மீன் புழக்கிறதே பெரும் பாடாப் போடுது.

சலுகைக்குள்ள சாக்கால மீண்பிடிக்கிறது தெரியுமே உங்களுக்கு.

பெரியப்பர் தான் எங்கட குளத்துக்கு கமவிதான.

அவரிட்டத்தான் சலுகை துறப்பு இருக்கும்.

தண்ணிப் பாச்சல் முடிஞ்சு பூட்டிக் கிடக்கிற சலுகைக்குள்ள மீண்கள் நிறையச் சேந்து நிக்கும்.

பெரியப்பரும் அப்புவும் அண்ணனும் நானும் கருகுமாலப் பொழுதில குளத்துக்குப் போவம்.

அப்புவும் அண்ணயும் கயித்துச் சாக்கினர் வாய் சலுசில தண்ணி வாற வாயில வைச்சுப் புடிப்பினம்.

பெரியப்பர் சலுக மெள்ளத் துறப்பார்.

தண்ணி மீண்களத் தள்ளிக் கொண்டு வரும்.

அப்பிடியே சாக்கத் தூக்கினா எவளவு மீன் இருக்கும் தெரியுமே?"

இடையில் பிரதாபன் கந்தப்பரிடம் கேட்டார்.

"அப்பு பக்கத்து ஊர்க் குளங்கள் எல்லாம் தண்ணி வத்தீற்று.

அந்த ஊர்க்காற்றுக்கு மீன் தின்ன ஆச எண்டு தொடங்கீற்று விட்டிட்டியள்."

சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தார் கந்தப்பர்.

கந்தப்பரை அவர் போக்கிலேயே சொல்ல விட்டிருக்கலாமோ என்று நினைத்தார் பிரதாபன்.

இருப்பினும் சிறிது நேர மெளனத்தின் பின் கந்தப்பர் தொடர்ந்தார்.

"பக்கத்து ஊருகளில இருந்து எங்கட குளத்தில மீன் பிடிக்க வரத் தொடங்கீற்றாங்கள்.

அஞ்சாறு ஊர்க்காற்ற நாளாந்தம் வரத் தொடங்கீற்றாங்கள்.

அப்ப எங்கட பெரியப்பர், சின்னம்மான் எல்லாரும் சேந்து பக்கத்து ஊர்ப் பெரியாக்களக் கூப்பிட்டு 300ஏபா தந்திட்டு புடியுங்கோ எண்டு குளத்தக் குடுத்திற்றினம்.

குற்யாக் கிடக்கிற கோயிலக் கட்ட அந்தக் காச வாங்கிறதாச் சொல்லீச்சினம்.

எங்கட ஊர்க்காற்றயும் மீன் பிடிக்க விடோணும் எண்டு கதைச்சுப் பேசி 200ஏபா அச்சவாரமும் வாங்கீற்றினம்.

அவே நினைச்சது அவங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமா சாப்பாட்டுக்குத்தான் மீன் பிழிப்பாங்கள் எண்டு.

இனா அவங்கள் நால்ஞா உனர்க்காற்ற ரெண்டு மூண்டு வலையள் 10, 15 கரப்புகளோட ஒரு 25, 30 பேர் வந்தாங்கள்.

குளத்தில் முலமார்பளவு தண்ணி.

வத்துக் குளந்தானே. வலயக் கட்டினாங்கள்.

ஒரு கரையில் இருந்து தண்ணீக்க இறங்கி கலைச்சுக் கொண்டு போனாங்கள்.

யப்பான் மீன்கள் சேத்துக்க புதைய மேல குழிப்பி வரும். கலங்கலாத் தெரியும். அதில் கைய வைச்சுப் புதிச்சாங்கள்.

கொஞ்சப் பேர் கரப்புக் குத்திக் கலைச்ச விரால் புதிச்சாங்கள்.

மீன்கள் எல்லாம் தறிகெட்டு மற்றப் பக்கமா ஓடத் தொடங்கீற்று.

ஒரு மீனும் தப்பேலாத மாதிரி குளம் முழுவதையும் அடக்கமா வளைக்சுக் கலைச்சாங்கள்.

ஒழின மீனெல்லாம் வலேக்க அம்பிட்டிட்டுது.

இப்பிழயே கலைச்சுக் கலைச்ச தப்புத்தண் ணியுள் ள பக்கமா மீனெல்லாத்தயும் கலைச்சுப் புதிச்சாங்கள்.

மீன்களுக்குத் தப்ப வழியில்ல.

முள்ளு மீன்கள் மற்ற மீன்களைக் குத்த மீன்கள் சாகத் தொடங்கீற்று. செத்து மிதக்குறதுகளையும் அள்ளுனாங்கள்.

கரை வழிய மீன்கள் குதிச்சுப் பாய தழியளால் அடிச்ச அடிச்ச கரையில் குவிச்சாங்கள்.

ஊரே திரண்டு வந்து வேழிக்க பாக்கத் தொடங்கீற்று.

மீன் கொத்திப் பறவையளும், பருந்துகளும், காகங்களும் வந்து மொய்க்கத் தொடங்கீற்று.

ஊராக்கள் நினைச்சது சாப்பாட்டுக்குத்தானே மீன் பிழிப்பாங்கள் எண்டு. பாழ்ப்புவோங்கள் யாவாரத்துக்காகத்தான் வந்தவங்கள் எண்டு ஆருக்குத் தெரியும்.

கொஞ்ச நேரத்தில மழுமேகம் திரண்டுது.

எங்களுக் கெல்லாம் நல்ல சந்தோசம். மழு பெஞ்சா பிறகு மீன் பிழிக்கேலாது. நல்ல தண்ணி வரத்துள்ள குளம்.

அவங்கள் அவசர அவசரமா வலையில பட்டதுகளையும், கரப்பில புழச்சது களையும், கரையில அடிச்சது களையும் அள்ளி அள்ளி செத்தது பாதி சாகாதது பாதியா சாக்குச் சாக்காகக் கட்டி வண்டில்களில ஏத்தினாங்கள். மீன்கள பெரிசு சின்னனாப் பிரிச்சு ஏத்தினாங்கள்.

மழையைங்க வந்தது. நாங்கள் வானத்தப் பாத்தது தான் மிச்சம்.

பெய்யும் பெய்யும் எண்டுதான் பெரியாக்கள் சொல்லீச்சினம்.

பெய்யும் போலதான் கிடற்றது. ஒனாப் பெய்யேல்ல.

முழு மீனையும் குஞ்சு குருமன் எண்டில்லாமல் புழச்சிற்றாங்கள்.

சுங்கான் மீன் குத்தினா சுரியாக் கடுக்கும்.

உடன காய்ச்சல் வரும்.

எங்களுக் கெல்லாம் எத்தின தரம் எத்தின பேருக்குக் குத்தீருக்கு.

இனா அவங்களுக்கு சுங்கான் மீன் குத்தேல்ல.

ஏனைண்டு தெரியாது. நினைச்சா அதிசயமாத்தான் இருக்கு.

உங்களுக்கு விலாங்கு மீன் தெரியுமே.

தல விரால் மீன் மாதிரி. வால் பாம்பு மாதிரி.

விலாங்கு மீன் சாப்பிடுறேல்ல. அதுகள மட்டும் புழச்சு திரும்பத் தண்ணீக்கயே ஏறிஞ்சாங்கள்.

ஏனின்டா அத வைச்சு மற்ற மீன்களைப் பிழிக்கலாமில்லே.

திடீரெண்டு பாத்தா பெரிய அமளியாயிருந்தது.

பெரியப்பர் வந்தார்.

ஒரு பன அளவுக்கு சூரியன் நிக்குது.

பெரியப்பருக்கு குளாங் கிடக்கிற கிடயும், அவங்கள் மீன் பிழிக்கிற முறையும், மீன்கள் படுற பாட்டயும் பாக்கப் பொறுக்கேல்ல.

“டேய்! டேய்! போதுமிடா... நிப்பாட்டுங்கடா. நாசமாப் போவாங்களே

முற்றுத்துக் கூடி

காணுமிடா. பாழ்பவோங்களே நிப்பாட்டுங்கடா. உந்தப் பாவம் உங்களச் சும்மா விடாதுடா”

என்டு கத்தத் தொடங்கீற்றார்.

எல்லாரும் ஆச்சரியமா அவரையே பாத்தினம்.

எனக்குப் பெரியப்பர் ஏன் அப்பிடிப் பேசினவர் என்டு விளங்கேல்ல.

பெரியப்பர் பேசினதக் கேட்டு மீன் பிழிச்சுக் கொண்டு நின்ட ரெத்தினம் எண்டவன் சொன்னான்.

“நாங்கள் சும்மா மீன் பிழிக்கேல்ல.

அச்சவாரம் தந்து போட்டுத்தான் மீன் பிழிக்கிறம்.

இப்ப குறையில குழப்புறது முறயில்ல.” என்டு.

பெரியப்பரோ விடுறபாடா இல்ல.

“உங்கட அச்சவாரமும் மசிரும்.

இப்ப கொண்ந்து மூஞ்சேல வீசுறன். காணும் . ஏறுங்கோ குளத்தால்.

இவன் ஆர் இவன்... உவன்..... உவங்கள் ஊர்க்காறுரில்லயே..”

“எல்லாம் பேசிக் குடுத்துப் போட்டு இப்ப வந்து மீன் பிழிக்க வேண்டாம் குளத்த விட்டு வெளியேறுங்கோ எண்டாச் சரியே” என்டு அவே கதைச்சினம்.

மாமாவும் மற்றாக்களும் பெரியப்பரோட சண்ட.

பெரியப்பருக்கு உடம்பு நடுங்கத் தூங்கீற்று.

அவரச் சமாதானப்படுத்த முடியாமல் வீட்ட கூட்டிப் போகப் பாத்தினம்.

குளத்தில் மீன் பிழி மும்முரமா நடந்திது.

பெரியப்பர் வீட்ட வரமாட்டன்டிட்டார்.

புறக்கட்டில பாலமரத்துக்குக் கீழு சூலமடிச்சபடி இருந்த வைரவர் கோயிலுக்கு கூட்டிப் போகச் சொன்னார்.

ரெண்டு நாளைக்கு முதல் தான் பெரியப்பற முத்த மகன் ராசண்ண கால்தாக்கி ஆடினவர்.

வைரவர் எங்களுக்கு குலதெய்வம்.

பெரியப்பர் தான் பூச கட்டிறவர்

கொஞ்சக் காலமா பெரியப்பற்ற முத்தவர் ராசன்னை தான் பூச கட்டி வாறார். ஆனா கொயில்ல பூச கட்டேக்க பெரியப்பர் தான் ஆடுவார். பிரம்பு அவற்ற கையிலதான் இருக்கும்.

ராசன்னையும் இப்ப இப்ப ஆடுவர்தான். ஆனாக் காலத்தாக்கி ஆடுறேல்ல. அண்டைக்குப் பூச நேரத்தில பெரியப்பர் ஆடிக் கூவின்டு பிரம்ப உயத்திப் பிழிக்க, ராசன்னையும் ஆடிக் கொண்டு வந்து பிரம்ப வாங்கிக் காலத்தாக்கி ஆடிக் கூவென்டவர்.

அப்பவே ஊரில கத, இனிப் பெரியப்பர் அடுத்த பூசைக்கு இருக்க மாட்டாரென்டு.

வயிரவர் கோயிலடிக்கு வந்த பெரியப்பர் ஆடத் துடங்கீற்றார்.

நல்ல ஆட்டம். ஆட ஆட ஏதேதோ சொல்றார். ஒண்டும் விளங்கேல்ல.

நான் பக்கத்திலதான் நின்னனான். எனக்குப் பெரியப்பரின்டாச் சரியான பாசம். அவருக்கும் என்னில உசிர்.

குளக்கட்டில நின்ட ஊர்ச்சனம் முழுக்க ஓடி வந்திற்று.

கொஞ்ச நேரத்தில ஆடிக் களைச்சு கீழ் விழுந்தார்.

எழும்பேல்ல.

“நாசமாப் போவாங்களே நீங்கள் நல்லா இருக்க மாட்டியன்..

பாழ்ப்புவாங்களே நீங்கள் நல்லா இருக்க மாட்டியன்.....”

எண்டு பேசிக் கொண்டே போச் சேந்திட்டார்.

“என்ற பெரியப்பரக் கொண்டு போட்டாங்கள்.

என்ற பெரியப்பரக் கொண்டு போட்டாங்கள்.”

கந்தப்பர் பழையபடி ஏசத் தொடங்கி விட்டார்..

“நாசமாப் போவாங்களே.

இந்தப் பாவம் உங்களச் சும்மா விடாது.....”

முற்றும்

கொக்குக் குஞ்சுகள்

பம்பை மடு ஓர் அழகிய கிராமம்.

வவுனியா மாவட்டத்தில் வவுனியா நகரின் வடமேற்கே ஏழு மைல் தொலைவில் உள்ளது.

வவுனியா நகரிலிருந்து மன்னார் வீதியில் ஜந்து மைல்தூரம் சென்று பம்பைமடுச் சந்தியை அடையலாம். சந்தியிலிருந்து வடக்கு நோக்கி இரண்டு மைல்தூரம் காட்டுக்குள் சென்றால் அந்த அழகிய கிராமத்தைக் காணலாம்.

இது கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களுக்கு முந்திய நடைமுறை.

இப்பொழுது சந்தியில் பெரிய இராணுவ முகாம் இருப்பதால், அதைத் தாண்டிப் புதுப்பாதை வழியே செல்ல வேண்டியிருப்பதால் இன்னும் ஒருமைல் தூரம் அதிகம்.

நகரை நோக்கிய நகர்வை விரும்பும் மக்களுக்கு ஒரு மைல் பின்னடைவு வாழ்க்கையில் நீண்ட காலம் பின்னடைவு.

கமநல சேவைகள் நிலையம், பிரதேச சபைக் கட்டிடம், பல நோ.கூ.சங்கம், உப தபால் அலுவலகம், வன பரிபாலன தினைக்களம், யாவற்றையும் விழுங்கிய இராணுவ முகாம், பிள்ளையார் கோவிலை மட்டும் வாசலில் விட்டு வைத்திருக்கிறது.

இது தான் வளர்ச்சி.

முப்பது குடும்பங்கள் வரைதான் அக்கிராமத்தில் இருந்தன.

இப்போதும் சில குடும்பங்கள் வாழ்கின்றன.

வாழ்கின்றனவா. இல்லை, இல்லை இருக்கின்றன.

பம்பையமுவில் ஒரு பெரிய குளம் இருக்கிறது.

குளம் பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தில் உள்ளது.

குளம் நிறையத் தண்ணீர் இருக்கும் போது பார்க்க வேண்டுமே

அழகு என்றால் அதுதான் அழகு

குளக்கட்டில் நின்று இரவு நேரத்தில் கிழக்கே பார்த்தால் வவனியா நகரின் மின்சார வெளிச்சம் தெரியும்.

கிழக்குப் பார்த்த குளம்.

பொதுவாகவே வவனியாவிலுள்ள பெருங்குளங்கள் எல்லாம் கிழக்குப் பார்த்தவை தான்.

குளக்கட்டிலிருந்து குறுக்காக நேரே வவனியாவிற்குச் செல்வதாயின் நான்கு மைல்கள் தான் இருக்கும்.

ஆனால் செல்ல முடியாதே.

குளம் நிரம்பியிருக்கும் போது காலையிலே குளக்கட்டில் நின்று பார்த்தால், சின்னாஞ்சிறு அலைகளில் சூரியக் கதிர்கள் பட்டுத் தெரிக்கின்ற காட்சியைக் கண்வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம்.

குளம் நிரம்பியதும் தாமரைகள், ஓலுக்கள், கொட்டி, ஆம்பல் எனப் பல வகைப் பூக்களால் குளம் நிறையும்.

“பொய்கை எனும் நீர் மகளும் பூஜைடை போர்த்திருந்தாள்” என்று, புலமைப் பித்தன் இந்தக் குளத்தைப் பார்த்துத்தான் எழுதினானோ.

குளத்தில் விரால், வாளை, ஜப்பான், பொட்டியன், கணையன், கெளிறு, கொக்கச்சான், மண்விரால், குறவை, அயிரை, மாங்கன், ஒட்டி, விலாங்கு, உழுவை எனப் பலவகை மீன்கள் உண்டு.

குளம் வற்றி வறண்டு போவது மிகக் குறைவு.

முன்பெல்லாம், வவனியா நகரிற்கு உத்தியோகம் பார்க்க வரும் பிற

முற்றுத்துக் கரடி

பிரதேசத்து நண்பர்களை, எங்கள் ஊரிற்கு அழைத்துச் சென்று குளத்தின் அழகையும் வயல் வெளிகளையும் காடுகளையும் காட்டுவோம்.

காட்டுப் பழ வகைகளை உண்ணாக் கொடுப்போம்.

எனது பிறந்த ஊர்தான் இந்தப் பம்பைமடு.

கடங் கோடை காலத்தில் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு ஒருமுறை எப்போதாவது குளம் வற்றிப் போகும்.

குளம் வற்றிப் போனால் அலைகரை வெட்டையாகிவிடும்.

நீர் ஏந்தும் பகுதியை மரநிழல்களுக் கூடாகச் சுற்றி வருவதே பெருஞ் சுகமான மகிழ்ச்சிதான்.

மருத மரங்கள், அடம்பு மரங்கள் பொருந்திய வெட்டையாக அலைகரை இருக்கும்.

விளாத்தி மரங்கள் பழங்களைக் கொட்டும்.

பொறுக்கி மகிழ்வோம்.

முள்ளுப் பற்றைகள் கிடையாது.

வெறுங்காலோடு சுற்றிவருவோம்.

யாரிடம் செருப்பு இருந்தது அணிவதற்கு.

மழை மேகம் வானத்தில் கூடி விட்டால் குளத்து அலைகரையில் நூற்றுக் கணக்கான மயில்களைக் காணலாம்.

மயில்களின் நடனத்தைக் காணாத கண்ணன் கண்ணேன்,

மாலை வேளையில், மழைமேகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து, மயில்கள் தம் தோகைகளை விரித்துச் சிலிர்த்துச் சுழன்று சுழன்று ஆட, மயில்களின் தோகைகளிலே கரு முகிலை ஊடறுத்து வரும் சுரியக்கதிர்கள் பட்டுத் தெறிக்க, அந்த அற்புத அழகை எப்படி வர்ணிப்பது.

தட்டைக் கல்லை எடுத்து, தண்ணீரிலே படும்படி சரித்து எறிந்து, அக்கல் தத்தித்தத்திப் போவதைப் பார்த்து மகிழ்வதும், அதையே போட்டியாக்கி ஏறிவதும் இனிக் கிடைக்காத மகிழ்ச்சியே.

குளம் நிரம்பியிருக்கும் போது காலையிலே குளிக்கச் செல்வோம்.

காலையிலே மட்டுமென்ன, காலை, மதியம், மாலை என வசதிப்பட்டால்

அகளாங்கன்

மூன்று நேரமும் குளத்தில் முழுகுவதுதானே எமது வேலை.

நீச்சலிலே உடல் வியர்க்க குளத்தை விட்டு வெளியேறுவோம்.

ஊரில் பணக்காரர் என்று யாரும் இல்லை.

பிச்சைக்காரர் என்றும் யாரும் இல்லை.

வீடுகள் யாவும் பசு மாடுகளாலும் பிள்ளைகளாலும் நிறைந்தே இருந்தன.

ஒருவேளைச் சாப்பாடு சாப்பிடாத குடும்பம் என்று எந்தக் குடும்பத்தையும் சொல்ல முடியாது.

மீனும், இறைச்சியும், பாலும், தேனும், நெய்யும், மரக்கறிகளும், அரிசியோடு சகலதும் கிடைக்கும்.

விலைக்கு அல்ல.

ஊரில் கடையே இல்லை.

கீரர வகைகள், பிரண்டத் தண்டு, வட்டுக்காய் போன்றவைகள் வீதியோரத்துச் செல்வங்கள்.

பன்றி இறைச்சிக் கருக்கல், மான், மரை இறைச்சி வத்தல்கள், குளத்து விரால், ஜப்பான் மீன் கருவாடு, பாலைப்பழுப் பாணி, இலுப்பைப் பூப் பாணி, உலுவிந்துப் பழுப் பாணி, சாத்துப் பூசணிக்காய், நீத்துப் பூசணிக்காய், தீன் பிலாக்காய், கெக்கறிக்காய், வெள்ளரிப்பழும், வத்தகப் பழும் என சேமித்து வைத்து வாழ்ந்து வந்த எம் மக்களுக்குப் பஞ்சம் எப்படி வரும்.

அரிசிக்குப் பஞ்சமில்லை.

தோங்காய், மிளகாய், மரக்கறி வகைகள் வீட்டிலேயே கிடைக்கும்.

கோழி வளர்க்காத குடும்பங்களே இல்லை.

சீனி, உப்பு, மண்ணெண்ணெண், சவற்காரம் முதலான சில பொருட்கள் தான் வாங்க வேண்டிய பொருட்கள்.

கிராமத்து வாழ்க்கையின் சுகத்தை வாழ்ந்து பார்த்தால் தான் தெரியும்.

எங்கள் குளம் நிரம்பி கலிங்கு (வான்), பாய்ந்து கொண்டிருந்த நேரமது.

அயிரை வாருபவர்களும், மீன் அடிப்பவர்களும், தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிப்பவர்களும் என ஆண் பெண் இருபாலாராலும் குளத்தின் பல பாகங்களும் நிரம்பியிருந்த நேரம்.

முற்றந்துக் கருட

ஊரிலே ஒரு பிரமுகர்.

நாற்பது வயதைத் தாண்டியவர்.

அவரை ஊர்த் தலைவர் என்று சொல்ல முடியாது.

அவர் வவுணியாவிற்கு வெளியே யாழ்ப்பாணம் சென்று படித்தவர்.

கொஞ்சம் விசய ஞானமுள்ளவர்,

இளைஞர்களோடும் சிறுவர்களோடும் கிளித்தட்டு, கோப்பைப் பந்து, வொலிபோல், முதற்கொண்டு, கிட்டிப் புள், வார்ப்பாய்தல், கடுதாசி விளையாட்டு வரை சேர்ந்து விளையாடுவார்.

குடும்பஸ்தர். எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்.

வயது முதிர்ந்தவர்களோடும் அவர்களுக்கு ஏற்ற வகையிலே பழகுவார்.

அவர் நல்லவரா? கெட்டவரா? என்றால் என்னால் சொல்ல முடியாது.

எனது நெருங்கிய உறவுக்காரர்.

மத்தியான நேரம் குளத்துக்குக் குளிக்க வந்தார்.

தனது பக்கத்து ஊர் உறவினர் ஒருவரையும் தனது ஒத்த வயது நண்பர் ஒருவரையும் அமைத்து வந்தார்.

வந்தவர்கள் இருவரும் கொஞ்சம் ஊரடிப்பட்டவர்கள்.

சிறுவர்கள் குளத்திலே நீச்சலடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெண்களும் ஆண்களும் சேர்ந்து குளிக்க முடியாது.

வேறு வேறு இடங்களில் தான் குளிக்க வேண்டும்.

குளக்கட்டிலே ஏறும் போது பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தால் ஆண்கள் புறக்கட்டினாடாகச் சென்று கொஞ்சம் தள்ளித்தான் குளக்கட்டில் ஏறுவார்கள்.

பெண்கள் குளிப்பதை யாரும் பார்க்க மாட்டார்கள்.

பெண்கள் குளிக்கும் போது குளக்கட்டில் நடந்து செல்வதே நாகரிகமற்ற செயல் எனக் கருதிய காலம் அது.

குளத்து அடம்பு மரங்களில் ஏராளமான கொக்குக் கூடுகள்.

ஒரே இரைச்சல்.

அகளாங்கன்

அலைகரையில் தான் கொக்குகள் அடம்பு மரங்களில் கூடுகளைக் கட்டியிருந்தன.

கொக்குக் குஞ்சுகளின் இறைச்சி மிகவும் சுவையானது.

யாரும் சிலர் எப்போதுவது கொக்குக் குஞ்சுகளைக் கூட்டுக்குள்ளேயிருந்து பிடித்து வந்து சாப்பிட்டிருப்பார்கள்.

பெருமளவில், ஊரார் அந்தப் பாவச் செயலைச் செய்ய விரும்புவதில்லை.

மரங்களிலே கூடுகட்டி, முட்டையிட்டு, அடைகாத்து, குஞ்சுகள் பொரித்துப் பறக்கும் வரையில் உணவுட்டி, தாய்க் கொக்குகள் நடாத்துகின்ற குடும்ப வாழ்க்கை அற்புதமானது.

சிறுகள் முளைக்காத பிஞ்சுக் குஞ்சுகளை, எதிர்த்துப் போராட வல்லமை இல்லாத கொக்குகளிடமிருந்து பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு வந்து பொரித்து, கறிவைத்துச் சாப்பிடுவது என்பது மிக மிகக் கொடுமையான பாவச் செயல்தானே.

நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நடந்த அந்தக் கொடுரேச் சம்பவத்தை நினைத்துப் பார்க்க இப்பொழுதுகூட, என்மனம் பதறுகிறது.

குளக்கட்டில் நின்று, அலைகரையிலே தெரிந்த கொக்குக் குஞ்சுகளையும், இறைச்சலையும் அவதானித்து பக்கத்து ஊர் உறவினர்

“கொக்குக் குஞ்சு இறைச்சியப் போல ருசியான இறைச்சியக் காணேலாது. உந்த அடம்பு மரங்களில் இருக்கிற கொக்குக் குஞ்சுகளப் பிழிச்சுவந்தா இறைச்சி அந்தமாதிரி இருக்கும்.

நல்லா மிளகாய்த்தாள் போட்டு, பொத்த மிளகாயும் வெட்டிப் போட்டு, கண்ணில் கண்ணீர் வாறமாதிரி உறைப்போட கொக்குக் குஞ்சு இறைச்சியச் சாப்பிட்டுப் பாத்தாத்தான் தெரியும் இறைச்சியின்ற அரும.

எலும்பு இருக்காது. எல்லாம் கடிச்சுத் தின்னலாம்” என்றதும்

ஊர்ப் பிரமுகருக்கு ஆசை வந்து விட்டது.

குளத்தில் நிறை தண்ணீர்.

எப்படி மரங்களிருக்கும் அலைகரைக்குச் செல்வது.

“அது சரி, என்னண்டு காணும் அடம்பு மரத்தடிக்குப் போறது.

முற்றந்துக் கரடி

நிறை தண்ணியில்லே.

நீந்திப் போறதெண்டாச் சும்மாவே.

கொஞ்சத் தூரமே.

ஏனுமே ஆராலயும்.”

“ஏன் காணும் நீந்துவான். கட்டுமரம் கட்டினாப் போகிலாந்தானே”

“என்னண்டு கட்டுறது.....”

“இலவ மரத்தப் பிளந்து, அதில கழுகஞ் சிலாகையள வரிஞ்சு கட்டி வலிச்சுக் கொண்டு போகிலாம். இதென்ன பெரிய கஸ்ரமே...”

“அது சரி... அங்க மரத்தில இருந்து கொக்குக் குஞ்சுகள் தவறி விழுந்தா முதலயள் பாத்துக் கொண்டு கிடக்கும் கௌவிற்துக்கு. அதுக்குள்ள போய் முதலயஞக்க அம்பிட்டா...”

“என்ன பெரிய முதல, முதல என்ன கொக்குக் குஞ்சுக்காகவே கிடக்குது.

ஆக்கள் போற அசுமாத்துக் கேட்டா ஓழப் போகுது....”

“சீ...சீ... அம்பிடிச் சொல்லேலாது. முதல கடிச்சாத் தப்பேலாது. அதுக்கொரு வழிபண்ண வேணும்...”

உந்தக் குளக்கட்டுக்குக் கீழ் உள்ள வயிரவருக்கு நேந்திவைச்சா முதல கடிக்காது. வயிரவர் விட முதல என்ன பெரிசே”

“ஓம்...ஓம்... அது தான் சரி”

குளித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர்களை அழைத்துத் திட்டத்தைச் சொல்லி ஆசை காட்டினார் அந்தப் பிரமுகர்.

அவர் சொல்வதை வேத வாக்காகக் கருதிச் செயற்படும் சிலர் அங்கே இருந்தார்கள்.

பாவம், புண்ணியம் பார்க்கும் பருவமல்ல அவர்களின் பருவம்.

கொக்குக் குஞ்சு இறைச்சியை ருசிக்க வேண்டும் என்பதும், விலையாட்டுக் குணமுமே அவர்களிடம் இருந்தன.

அவர்களது பயம் முதலை பற்றி மட்டுமே தான்.

நீந்தத் தெரிந்தவர்கள். அதனால் தண்ணீர் என்ற பயமும் இல்லை.

கட்டுமரத்தைக் கட்டினார்கள்.

நாலு பேர் இரண்டு சாக்குகளோடு கட்டு மரத்தில் ஏறியிருந்து வலிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அதைக் கேள்விப்பட்ட ஊர்ப் பெரியவர்கள் சிலர் தடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

“ஓய்... பாவமிடா.

குஞ்சுகளையும் ஆரும் கொல்லுவாங்களோடா...

அதுவும் கூட்டுக்க கிடக்கிற சிறு முளைக்காத குஞ்சுகள்...

பாவமிடா, பறந்து தப்ப வழிதெரியாத குஞ்சுகளைக் கொல்லுறதோ,

நாங்களும் குழந்த குட்டியளோட வாழும் நாங்கள்.

வீணா பழியப் பாவத்தத் தேடாதேங்கடா...”

எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள்.

பிரமுகர் விடுவதாயில்லை. அவரோடு நின்றவர்கள் உசார்க் கொடுத்து நின்றார்கள்.

பாவம், அப்பாவி இளைஞர்கள் நால்வர், ஏதும் அறியாத ஒரு உணர்ச்சியில் விளையாட்டாக கட்டுமரத்தை வலித்துக் கொண்டு அலைகரையை அடைந்தார்கள்.

ஊர்ப் பிரமுகர் ஒரு தேங்காயைக் கொண்டு வந்து களத்திலே கழுவி கும்பிட்டு வைரவருக்கு நேர்த்தி வைத்து விட்டுக் குளக் கட்டில் தன் சகாக்களோடு நின்று மகிழ்ச்சியாக வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஊரெல்லாம் குளக் கட்டில் கூடியிட்டது.

அலைகரையிலிருந்த அடம்பு மரங்களில் கூடு கட்டியிருந்த கொக்குகளைல்லாம் தம் குஞ்சுகளைக் காப்பாற்ற முடியாமல் பதகளித்துப் பறந்து இரைந்து அலறிச் சுத்தமிட்டன.

மரங்களுக்கு மேலே வெள்ளைக் கொக்குகளின் அவை ஓலம்.

கட்டுமரத்திலிருந்த இருவர் மரங்களிலே மளமளவென ஏறி கூடுகளுக்குள்ளே இருந்த குஞ்சுகளைப் பிடித்துக் கீழே ஏறிய, சாக்குக்குள்ளே குஞ்சுகளை ஏந்தத் தொடங்கினார்கள் இருவர்.

சில குஞ்சுகள் பறக்க முயன்று தவறி வீழ்ந்து தண்ணீரில் தத்தளித்தன.

முற்றீதுக் கரடி

அவற்றையும் எட்டி எட்டி வாரிப் பிழத்து களுத்தைத் திருக்கியும், சிறுகுகளை ஒடித்தும் சாக்குக்குள் போட்டனர்.

இரண்டு சாக்குகளும் நிறையும் வரையில் பல மரங்களிலும் ஏறி இறங்கி கொக்குக் குஞ்சுகளை வேட்டையாடின அந்த வெறிநாய்கள்.

சிறு முளைக்காத குஞ்சுகளையும் கொஞ்சம் சிறு முளைத்துப் பறக்க முயன்ற குஞ்சுகளையும் வேறாக்கியிருக்கலாம் என்று தங்களுக்குள்ளே கதைத்துக் கொண்டு சாக்குகளை இறுக்கிக் கட்டினார்கள்.

“அட படு பாவியளே! மனிசன் செய்யிற வேலையாடா இது....”

என்று திட்டித் தீர்த்துவிட்டுச் செய்வதறியாத ஊர்ப் பெரியவர்கள் திரும்பிவிட்டார்கள்.

சின்னாஞ் சிறுசுகளைக் கையைப் பிழத்து இழுத்தாலும் அச்சிறுசுகள் கைகளைப் பிழத்து உதறிவிட்டு வேடிக்கை பார்த்து மகிழ்ந்தன.

கட்டு மரம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. நடுக்குளத்துக்கு வந்து விட்டார்கள்.

கட்டு மரத்திலே வந்து கொண்டிருந்த இரண்டு முரட்டு இளைஞர்கள் தண்ணீரிலே குதித்து நீந்திக் கரைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

மற்றைய இருவரும் மௌளி மௌளி கட்டுமரத்தை வலித்துக் கொண்டு கரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“டேய்! முதலயால் தப்பிச்சாச்ச. இனி என்னத்துக்கிடா வைரவருக்கு நேத்தி...”

இருவன் ஓடிப் போய் மரத்தின் கீழே வைரவருக்கு நேர்த்திக் கடனுக்காக வைத்திருந்த தோங்காயை எடுத்து அடித்து உடைத்தான்.

குஞ்சு குருமன்கள் எல்லாம் ஓடிப் போய் பொறுக்கித் தோங்காய்ச் சொட்டுகளைத் தின்னாத் தொடங்கி விட்டன.

நடுக்குளத்தைத் தாண்மையது கட்டுமரம்.

இன்னும் சிறிது தூரம்.

குளக் கட்டிலிருந்து ஒரு ஜம்பது அடிதான் இருக்கும்.

கட்டு மரத்திலே இருந்த இன்னொருவன் குதித்து நீந்திக் கரைக்கு வந்தான்.

அக்ளாங்கரி

கட்டு மரத்திலிருந்தவன் சத்தம் போட்டான்.

“அண்ண! சாக்கு முட்டயளக் காலேஷல்ல அண்ண...!”

“டேய்! வழவாப் பாரிடா...”

“இல்லையன்ன. கட்டுமரத்தில் நான் மட்டுந்தான் இருக்கிறன் அண்ண, வேறு ஒன்டும் இல்லையன்ன...”

“அட நாசம் விழுவானே! எங்கடா சாக்குகள். எங்கடா கொக்குக் குஞ்சுகள்”

“ஒண்டையும் காலேஷல் அண்ண...”

“முதேவி. குதிச்சுச் சுழியோடிப் பாரிடா...”

“எங்கேண்டன்ன பாக்கிறது. எவளவு ஆழம் தெரியுமே”

“டேய்! உவடத்தில் தான் விழுந்திருக்கும். சுழியோடிப் பாரிடா...”

“கொஞ்ச ஆழமே அண்ண. ரெண்டானத் தாழ்ப்பம் இருக்கும். என்னன்னு சுழியோடுறது.”

“அப்ப என்ன செய்யிறது.”

“நானென்னன்ன செய்யிறது...”

“வேசமோனே! வெறுங்கையோட, கரைக்கு வந்தியோ செத்தாய்.”

“டேய் அங்க பார்ரா திரும்பி, ஏதோ மிதக்குதிடா. சாக்குத்தானோ பார்ரா...”

“அய்யோ முதல அண்ண....”

தேங்காய்ச் சிரட்டையைக் கோதிக் கொண்டு சிறுவர்கள் குளக்கட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முற்றும்.

நெடப் பிள்ளைக்கு

“தம்பி! எப்பிடியெண்டாலும் என்ன வெளில் எடுத்திரு.

எத்தின நாளைக்குத் தான் இஞ்ச இருக்கிறது”

வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த சுப்பையர் மகனிடம் மிகவும் மன்றாட்டமாகக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அவனால் என்ன செய்ய முடியும்.

வவுனியா வைத்திய சாலையும், சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரி கிடைத்தங்கல் நலன்புறி முகாமுமாக மாறிமாறி அவர் அலைக்கழிந்து கொண்டிருப்பது மிகவும் பரிதாபகரமானதுதான்.

ஆனால் அவர் மட்டுமா.....

மூன்றாவது தடவை வைத்தியசாலைக்கு வந்திருக்கும் போது, தன்னைப் பார்க்க வந்திருந்த மூத்த மகனிடம் மிகவும் உருக்கமான வேண்டுகோள் விடுத்தார் சுப்பையர்.

சுப்பையரின் மூத்த மகன் வவுனியாவிலுள்ள பிரபல பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியர்.

மருமகனும் ஆசிரியை.

இரண்டாவது மகன் வவுனியா பெருந் தெருக்கள் தினைக்களத்தில் தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்துர்.

அகளாங்கன்

இரண்டாவது மருமகனும் ஆசிரியை.

இவர்கள் யாவரும் வவுனியா நகருக்குள் மிகவும் வசதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

சுப்பையரின் ஓரே மகள் லண்டனில் கணவன் பிள்ளைகளோடு வசதியாக வாழ்கிறாள்.

செல்வத்துக்குக் குறைவில்லை.

அவரை வைத்துப் பராமரிக்க இரண்டு மகன்கள் குடும்பமாக நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் அவரோ அகதிமுகாமில்.

திருகோணமலை வைத்தியசாலையிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பல நோயாளிகளில் சுப்பையரும் ஒருவர்.

அவருக்கு வவுனியாவுக்கு வரச் சிறிதும் விருப்பமில்லை.

தான் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்த மூல்லைத்தீவு மண்ணை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் எவ்வளவே பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் அங்கேயே இருந்து வந்தார்.

காணி, பூமி, சொத்து சுகம் அதிகம்.

அந்த மண்ணிலே வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டவர்.

வேற்றிடம் சென்று வாழ விருப்பமில்லை.

அவரது மனைவி யுத்த அரக்கனால் விழுங்கப்பட்டு மூல்லைத்தீவு மண்ணிலே ஜக்கியமாகிய போது அவருக்கு ஆறுதல் கூறக் கூட மூன்று பிள்ளைகளில் ஒருவருமே அங்கில்லை.

சண்டை உக்கிரமடைந்ததால் வவுனியாவிலிருந்த மக்கள் மருமக்களாலேயே அங்கு செல்ல முடியவில்லை.

அப்பழியிருக்க லண்டனில் இருக்கும் மகளை எப்படி எதிர் பார்க்க முடியும்.

தாங்கள் தாய் இறந்த செய்தியைக் கூட மூன்று நாட்களின் பின்புதான் வவுனியாவிலுள்ள பிள்ளைகள் அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

அதுவும் லண்டனிலிருந்து தான் அவர்களுக்கு அந்தச் செய்தி கிடைத்தது. தாங்களுக்குள்ளே கூடி, ரகசியமாக அழுது தீர்த்துவிட்டுத் தந்தையைப்

முற்றுத்துக் குரடி

பற்றிய தகவலை அறிய முடியாமல் அவர்கள் தவித்த தவிப்பு, தவித்தவர்களுக்குத்தான் புரியும்.

சப்பையருக்கும் காயம் ஏற்பட்டதாகச் செய்திகள் கசிந்த போதும், உண்மை நிலையை அவர்களால் அறிய முடிய வில்லை.

அந்தக் கொடுரமான செல் தாக்குதலினால் தனது மனைவியைப் பறி கொடுத்த சப்பையர் நிலை கலங்கிப் போனார்.

சிறு காயங்களோடு தப்பிய அவர் அதன் பின் ஆங்கிருக்க விரும்பவில்லை.

பல நோய்களின் இருப்பிடமான அவரின் உடம்பு, போதிய மருத்துவ வசதியில்லாத அந்த மன்றில் அதற்கு மேலும் தாக்குப்பிழக்காது என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

மனைவி இல்லாத, பிள்ளைகள் இல்லாத அந்த மன்றில் தொடர்ந்தும் இருப்பது அவருக்கு வெறுப்பாக இருந்தது.

தனது நோயையும், தனிமையையும் போக்க நினைத்தார்.

நோய் நொடி இல்லாமல், பாய் படுக்கை இல்லாமல், நல்ல சுகதேகியாக அங்குமிங்கும் ஓடி ஆடி சுறுசுறுப்பாக இயங்கிவந்த அவரின் மனைவி, ஒரு நொடிக்குள் கண்முன்னே இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்து செத்த கோரச் சாவு அவரிதயத்தை, கூரிய வாளாய் அறுத்தது.

பிள்ளைகளைக் கண்டு அந்தத் துயரைப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

புதுமாத்தளன் பகுதியிலிருந்து கப்பல் மூலம் வந்த நோயாளிகளில் ஒரு வராக திருகோணமலை வைத்தியசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

திருகோணமலை வைத்தியசாலைக்குச் சப்பையர் வந்து சேர்ந்த செய்தியைப் பத்திரிகை மூலம் அறிந்து கொண்ட பிள்ளைகள் பதறித்துழித்தனர்.

திருகோணமலைக்குச் செல்ல முயன்றனர்.

மூல்லைத் தீவு அடையாள அட்டையை வைத்துக் கொண்டு மதவாச்சியைத் தாண்டுவதை விட யுத்த நிறுத்தத்தை ஏற்படுத்துவது சாத்தியம் போல் தெரிந்தது.

மதவாச்சியோடு திரும்பி விட்டனர்.

மூன்று நாட்களின் பின் வவுனியா வைத்தியசாலையில் தந்தையாரைச் சென்று பார்த்தனர்.

வைத்தியசாலைக்குள் நுழைவதே பயங்கரமானதாக இருந்தது.

வவுனியா வைத்தியசாலையின் வழுமையான வெளிநோயாளர் பகுதி இராணுவத்தினருக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பின் அங்கு செல்வதே பயங்கரமானதாக இருந்தது.

புதிய வெளிநோயாளர் பகுதியினாடாகத் தான் உள்ளே செல்ல வேண்டும். அதற்குள் கண்டபடி யாரும் செல்ல முடியாது.

பாஸ் நடைமுறை. அடையாள அட்டைப் பதிவு எனப்பல நடைமுறைகள் உண்டு.

வன் னியிலிருந்து காயம் பட்டு வந்தவர் களைப் பார்ப்பதற்காக வைத்தியசாலைக்குச் சென்றால் பலரின் சந்தேகக் கண்களுக்குள் சிக்கவேண்டி வரும்.

இதற்கெல்லாம் பயந்தால் முடியுமா?

தந்தையைச் சென்று பார்த்தனர்.

தாயை இழந்த சோகத்தைத் தந்தையோடு பகிர்ந்து கொண்டனர்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடைத்தங்கல் முகாமுக்கு அவர் அனுப்பப்படார்.

வவுனியா நகருக்குள் இருக்கும் இரண்டு பிரபலமான தமிழ்ப் பாடசாலைகளான வவுனியா தமிழ் மத்திய மகாவித்தியாலயமும், சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரியும், சிங்களப் பாடசாலையான காபினி மகா வித்தியாலயமும் இடைத்தங்கல் நலன்புரி முகாம்களாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நகருக்குச் சற்று வெளியே இருக்கும் மூஸ்லிம் மகாவித்தியாலயமும், பூந்தோட்டம் மகா வித்தியாலயமும், கோயில் குளம் இந்துக் கல்லூரியும், நெஞ்சுக்குளம் கலைமகள் வித்தியாலயமும் இத் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இவற்றில் சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரியில் மட்டுந்தான் திருக்கோண மலையிலிருந்து வருகின்ற நோயாளிகள் தங்க வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

முகாம் களில் உள்ளவர்களுக்கு அம்மாள் வருத்தம் வந்தால்

முற்றத்துக் கரடி

பூவரசங்குளம் வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பப் பட்டு விடுவார்கள்.

பூவரசங்குளம் மகாவித்தியாலயமும் நலன்புரி முகாமாக இயங்குகின்றது.

இடைத்தங்கல் முகாம் களிற்குச் சென்று உறவினர்களைப் பார்க்க முடியாது.

சப்பையர் இருந்த முகாமிற்குச் சென்று அவரை யாரும் பார்க்கவில்லை. பார்க்கவும் முடியாது.

இடையிடையே அவர் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்படும் போது மட்டும் சென்று பார்க்கலாம். சாப்பாடு கொடுக்கலாம்.

இப்போது மூன்றாவது முறையாக வைத்தியசாலைக்கு வந்து கிடக்கிறார் சப்பையர்.

பிள்ளைகள் அருகில் நிற்கின்றனர்.

“தம்பி! வெள்ள விட்டிட்டாங் களைண்டா பிறைவேற்றில நல்ல மருந்துதெடுத்துப் பார்க்கலாம். இஞ்சு கிடந்து என்ன பிரயோசனம்...”

பெருமுக்ஸ் விட்டுக் கொண்டார்.

“பாப்பம். நாங்களும் சும்மா இருக்கேல்ல...”

மூத்தமகன் சற்று ஆறுதலாகச் சொன்னான்.

“தம்பி! எனக்கு அரசாங்கம் ஒண்டும் தரத்தேவையில்லை.

நாங்களைன்ன ஒண்டுக்கும் வழியில்லாத ஆக்களே.

என்ன வெள்ள விட்டா என்ன பிரச்சனையாம்.

என்ற பிள்ளையளோட நான் இருந்திற்றுப் போறன்.

இதுக்கு ஆரிட்டாயும் அனுமதி பெற வேணுமோ”

மகனுக்குச் சொன்னதைத் தான் அவர் இடைத்தங்கல் முகாமிலும் அதிகாரிகளுக்குச் சொன்னார்.

யாரும் அதைக் கேட்பதாக இல்லை.

வெளியே விடுவதாகவும் இல்லை.

“நானும் எவ்வளவோ றை(try) பண்ணிக் கொண்டுதான் இருக்கிறன்.

பிரதேச செயலாளர், அரசாங்க அதிபர் எண்டு கழுதங்களை வாங்கி அனுப்பிக் கொண்டு தான் இருக்கிறன். ஆனா சரிவருதில்ல... பாப்பம்”

சலிப்போடு கூறினான் முத்த மகன்.

அவனது பதிலில் விரக்தியும் ஏமாற்றமும் கலந்திருந்தன.

இளையவனது முகத்தைப் பார்த்தார் சுப்பையர்

“தம்பி! நீ மனித உரிமைக் காற்றிட்டப் போய் முறையிட்டுப்பார்.

என்ற பிள்ளையளோட இருக்கிற உரிமை எனக்கில்லையோன்டு பாப்பம்.

என்ற நோய்க்கு நான் விரும்பிற படி நல்ல மருத்துவம் செய்யிற உரிமை எனக்கில்லையோன்டு கேட்டுப்பார்.

பெத்த தகப்பனப் பாக்கிற உரிமை பிள்ளையளுக்கு இல்லையோன்டுகேள்”

கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டவராகக் கதைத்தார் சுப்பையர்.

“அங்கயல்லாம் போய் முறையிட்டதாத் தெரிஞ்சா நாங்கள் இஞ்ச இருக்கேலாது.

உங்களுக்கு வவுனியா நிலமை, நாட்டு நிலமை தெரியாததால சொல்லிறியன்.

அது வேற பிரச்சினயளக் கொண்டு வரும்...”

“என்ன பிரச்சினயளக் கொண்டுவரும்...”

சற்றுக் கோபமாகக் கேட்டார் சுப்பையர்.

அங்கும் இங்கும் பார்த்து விட்டு

“அது விடுங்கோ... அது இஞ்ச கதைக்கேலாது...”

என்று சொல்லிவிட்டு மென்னமானான் இளையவன்.

சுப்பையர் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார்.

இருப்பினும் அவரால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை.

“நீங்கள் ரெண்டு பேரும் அரசாங்க உத்தியோகம் பாக்கிறியன்.

மருமகள் மார் ரெண்டு பேரும் அரசாங்க உத்தியோகத்தில் இருக்கினாம். மகள் வண்டனில் வசதியா இருக்கிறாள்.

எப்ப கேட்டாலும் காசனுப்புவாள்.

அப்ப என்னை ஏன் அகதி எண்டு சொல்லி இஞ்ச வைச்சிருக்கினாம்.

ஏன் அரசாங்கம் எனக்கு வீணாச் செலவழிக்கோணும்.

முற்றுக்குக் கரடி

பேசாமல் என்ன விட்டிட்டா நான் என்பாட்டுக்கு உங்களோடு வந்திருவன். எல்லாருக்கும் நல்லது தானே.

அகதி எண்டா என்ன அது.

ஆரும் இல்லாத ஆக்களல்லோ அகதி...

என்ன ஏன் இப்பிடி அவமானப் படுத்துகினம்.”

எட்டாம் வகுப்பு வரை பழத்திருந்த பாமர விவசாயியான சுப்பையரின் கேள்விக்கு, பட்டதாரிகளான பிள்ளைகளினாலோ, மருமக்களாலோ கூடப் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

ஏன், அரசினாலும் தான்.

*** * ***

சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரி இடைத்தங்கல் நலன்புரி முகாமில் ஒரு செய்தி பரவியது.

“வயது போனவர்களை பிள்ளைகள் அல்லது சொந்தக்காரர் விரும்பினால் கூட்டிச் செல்லலாம்”

என்ற செய்திதான் அது.

சுப்பையருக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி

வெளியே சென்று, இந்த நரகத்தை விட்டு நீங்கி, பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகளோடு தாங்கிவிடலாம் எனக் கணக்குப் போட்டார்.

மீண்டும் பிள்ளைகளைச் சந்திக்க விரும்பி, நெஞ்சுக்கு குத்தைச் சாட்டாக்கி வைத்தியசாலைக்குச் சென்று படுத்துக் கொண்டார்.

பிள்ளைகள் தகவல் அறிந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

நலன்புரி நிலையங்களில் செல் போன் பாவனைக்குத் தடை இருப்பினும் கள்ளமாகப் பலர் பாவித்துக் கொண்டுதான் இருந்தனர்.

ஒரு வாறு பிள்ளைகளைத் தொட்டு கொண்டு வைத்தியசாலைக்குத் தான் செல்லுகின்ற செய்தியைத் தெரிவித்திருந்தார்.

“மோன... வயசு போன ஆக்கள வெள்ள விடுகினமாம்.

ஒருக்கா முயற்சி செய்து பாருங்கோ”

“அறுபது வயசு முடிஞ்சாக்களத்தான் அப்பிடி விடுறதாத் திட்டமாம். அதுவும் இன்னும் பேசோடுதான் கிடக்கு...”

சுவாரஸ்யமில்லாமல் கூறினான் மூத்தவன்.

சுப்பையருக்கு அளவுகடந்த கோபம் வந்தது.

வன்னி மண்ணுக்கு உரித்தான ரோசமும் கோயமும் கொந்தளிக்க
“அறுபது வயசு முடிஞ்சாத்தான் வயசு போனதெண்டு அர்த்தமோ,
முந்தியெல்லாம் ஜம்பத்தைஞ்சு வயசு முடிய வயசு போச்செண்டு பென்சன்
குடுத்தவங்களில்லோ.

இப்ப அறுபது வயசு முடிஞ்சாத்தான் வயசு போனதாமோ.

உத்தியோகக் காறங்களுக்கும், அரசியல் காறங்களுக்கும் தான் உது சுரி.
எங்களுக்கு உது சுரிப்பட்டு வராது.

கிழவன் மாரெல்லாம் தலைக்கு கறுப்பு மை பூசி டை அடிச்சு இளந்
தாரியளாத் திரியிற்தால வயசு போனதெண்டா என்னெண்டு ஒருத்தருக்கும்
விளாங்கேல்ல”

அவரது கடுங்கோபத்துக்குக் காரணம் இருந்தது.

சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

“அப்ப... இப்ப என்ன செய்யிறது.

ம்...ம்... இன்னும் ஆறுமாசம் இந்த அகதி வாழ்க்கதான். எல்லா வசதியும்
இருந்தும் இன்னும் ஆறு மாசங்களுக்கு அகதிதான்”

மிகவும் கவலையோடு சொல்லித் திட்டிக் கொண்டிருந்தார் சுப்பையர்.

“எப்ப பிரச்சின தீர்ப்போகுது. எப்ப நிம்மதியா இருக்கப் போறம்.

வெளியில் போனாலும் தமிழன் இந்த நாட்டில அகதிதான்”

என்று சலித்துக் கொண்டவராக தனக்கு எதிரில் உள்ள கட்டிலில் நோயுற்ற
தந்தையோடு, ஒரு காலை மீழந்து கிடந்த இரண்டு வயதுப் பிள்ளையை
உற்று நோக்கினார்.

அவர்களும் அவரோடுதான் முல்லைத் தீவிலிருந்து வந்திருந்தனர்.

ஒரு பெரு மூச்சு விட்டபாடு சுப்பையர் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

“எனக் கென்ன... சரி, இன்னுமொரு ஆறுமாதப் பாடு.

இந்தப் பிள்ளைக்கு...”

முற்றும்.

ஒரு கால்

வு வுனியா வைத்தியசாலை நோயாளிகளால் நிரம்பி வழிந்தது.

இப்படிச் சொல்வது பொருத்தமில்லைத்தான்.

“நோயாளிகளாக ஆக்கப்பட்டவர்களால்” என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வாசலில் பலத்த ராணுவப் பாதுகாப்புப் போடப்பட்டிருந்தது.

நோயாளிகளில் எவரும் “கள்ளமாக” வெளியேற முடியாத படி துப்பாக்கி ஏந்திய ராணுவத்தினர் காவலில் இருந்தனர்.

நோய் மாறி விட்டாலும் அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி வெளியேற முடியாது. எந்த அகதிமுகாமிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டார்களோ அங்குதான் கொண்டு போகப்படுவார்கள்.

அரசாங்கம் என்னதான் “நலன் புரி நிலையம்” என்று பெயர் வைத்திருந்தாலும் தமிழர்கள் வாயில் “அகதிமுகாம்” என்ற பெயரே உச்சரிக்கப்பட்டது.

56ம் ஆண்டிலிருந்து 53 ஆண்டுகளாக நெஞ்சில் பதிந்திருக்கும் பெயரை அவ்வளவு சலபமாக மாற்றிவிட முடியுமா?

இலங்கைத் தமிழன் என்றால் அகதி என்று அகராதியிலேயே அர்த்தம் போடுமளவுக்கு எங்கள் நெஞ்சங்களில் ஊறிப்போன அப்பெயரை

அவ்வளவு சுலபமாக மாற்றிவிட முடியுமா?

வெளிநாடுகளிலும் எங்களை "அகதி" என்று பதிந்து அகதி அந்தஸ்து (?) தரும்படிதானே வேண்டுகிறோம்.

பார்வையாளர்கள் சுலபமாக உள்ளே சென்று நோயாளிகளைப் பார்க்க முடியாது.

பல "கழுகுக்" கண்கள் அவர்களை நோட்டம் விட்டன.

பார்வையாளர்களுக்குரிய நேரத்தில், அடையாள அட்டையை வாசலில் ஒப்படைத்து, உறவு முறைகளைச் சொல்லி, சோதனை முடித்து, பல இடையூறுகளின் பின்தான் பார்வையாளர்கள் உள்ளே செல்லலாம்.

அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் பலர் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர்.

அவர்களுக்குச் சத்திர சிகிச்சை செய்தே வைத்தியர்கள் களைத்துப் போய் விட்டனர்.

செல்ப்பட்ட காயம், நாள்பட்ட காயமாயும், உடன் காயமாயும் பலர் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தனர்.

திருகோணமலையிலிருந்து வவுனியா சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரி நலன்புரி நிலையத்திற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர்களில் கதிரேசரும் ஒருவர்.

காலில் செல்லுமிடப்பட்டு திருகோணமலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட அவர், அங்கு அவசர சிகிச்சை அளிக்கப்பட்ட பின் வவுனியாவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்.

அவரது வலது காலில் செல் துண்டு இருந்தது.

அதை அவர்கள் கவனிக்காததால் வலித்துக் கொண்டிருந்தது.

வலி வேதனை தாாவ்க முடியாதிருந்ததால் வவுனியா வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

காலை எக்ஸ் கதிர்ப் படமெடுத்த வைத்தியர்கள் செல் துண்டு அகற்றப்படாமல் இருந்ததைக் கண்டு பிடித்தனர்.

மறுநாள் அவருக்குச் சத்திர சிகிச்சை செய்ய இருப்பதாக அறிவித்தனர்.

அதற்குரிய ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

முற்றுக்குக் காடி

கட்டிலில் கிடந்து கொண்டு அன்று சத்திரசிகிச்சை முழந்து வருபவர்களை உற்றுப் பார்த்தார்.

அவரால் தாங்க முடியவில்லை.

சிறு பிள்ளை முதல் குடுகுடு கிழவன் வரை...

ஒரு கால் கழற்றப்பட்ட நிலையில், இரண்டு கால்களும் கழற்றப்பட்ட நிலையில், கை, கால்கள், கழற்றப்பட்ட நிலையில்.... கட்டில்களில் கொண்டு வந்து போடப்பட்டார்கள்.

உள்ளாட்டு வைத்தியர்களும் வெளிநாட்டு வைத்தியர்களும் உண்மையில் சிறந்த சேவையாற்றினர்.

கதிரேசர் நினைத்துப் பார்த்தார்.

நானை தனது வலது கால்.

என்ன கொடுமை.

கேட்டுப் போராடியது பிரிவினை தானே.

கதிரேசர் மனம் கலங்கிப்போய் கட்டிலில் அண்ணாந்து பார்த்தபடி கிடந்து யோசித்தார்.

கதிரேசருக்கு 70 வயது இருக்கும்.

பக்கத்து வீட்டுப் பச்சைச் பிள்ளை (சிறுபிள்ளை) ஓன்றைக் காப்பற்றச் சென்று, காலிலே செல்லடிப்பட்டு செஞ்சிலுவைவச் சங்கக் கப்பல் மூலம் புதுமாத்தளன் பகுதியிலிருந்து திருக்கோணமலைக்கு வந்து பின் வவனியாவிற்கு வந்தவர் அவர்.

தனது ஊரான கருங்காலிக் குளத்திலிருந்த அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலையில் ஐந்தாம் ஆண்டுவரை மட்டுமே படித்தவர் அவர்.

அங்கிருந்த பாடசாலையில் அவ்வகுப்பே உயர் வகுப்பு.

இளம் வயதில் தன் ஊர்ப் பெயருக்கேற்பக் கருங்காலிக் கட்டை போன்ற வைரம் பொருந்திய உடலோடு கண்ணாஸ் கரேலென்ற நாய்க் கறுப்பு நிறுத்தில் கம்பீரமாகக் காட்சியளித்தவர்.

இப்போது தளர்ந்து போனார்.

பச்சைக் குறியன் சாக்கில் போட்டுத் தைக்கப்பட்ட உழுந்து மூடைகளை

(100 கிலோகிராம்) முதுகில் தூக்கி வண்டியில் ஏற்றியிருக்கிறார்.

புழுதி உழுவின் போது வயலில் ஸ்ராட் வராமல் நின்ற உழுவு
இயந்திரத்தைத் தனியாளாகத் தள்ளி ஸ்ராட் வரப் பண்ணியிருக்கிறார்.

அவ்வளவு பலசாலி

பன்றிக் கருக்கலூம், ஏருமைத் தயிரும் அவருடலை அப்படி வைரம்
பாய்ந்ததாக வைத்திருந்தன.

கட்டிலில் கிடந்தபடி தனது பார்வையைத் தனது வலது கால் மேல்
படரவிட்டார்.

அவரை வந்து பார்ப்பதற்கு அப்போது அங்கு உறவினர் யாரும் இல்லை.
அவரின் நிலையில் பலர்.

உறவினர்கள் இருந்தாலும் கூட வந்து பார்ப்பதற்கு அச்சப்பட்டனர்.

அந்த வயதில் ஒரு காலை இழுந்து விட்டு என்ன செய்யலாம்.

எவரின் ஆதரவில் எப்படி வாழுவது.

யோசித்துப் பார்த்தார்.

கண்களில் கண்ணீர் நிரம்பி வழிந்தது.

ஊராக இடம்பெயர்ந்து கால் நடைகள் போலக் கால்நடையாகச் சென்றதை
நினைத்துப் பார்த்தார்.

தனது மனைவி பிள்ளைகள் பேரப் பிள்ளைகளின் நிலை
என்னவாகியிருக்குமோ என்று நினைத்துப் பார்த்தார்.

இளமைப் பருவத்து நினைவுகள் அவரை வாட்டி வதைத்தன.

“பந்தயம்” பிடித்து தொட்டாச்சுருங்கிச் செழிகளை வெறுங்காலால் உழுக்கி
ஓடி, இளநீரைப் பரிசாகப் பெற்றுக் குடித்த நினைவு முதல் நினைவாக
வந்தது.

மூள்ளி மூள் குத்தினாலும் மூள் வளையுமே அன்றி அவரது காலில்
ஏறியதில்லை.

சில வேளைகளில் கரம்பை மூள் அவரின் காலில் குத்தி ஏறியிருக்கிறது.
சாதாரண மூள் எதுவும் அவரது காலில் குத்தி ஏறியதில்லை.

அவ்வளவு வலிமையான கால்கள்.

செருப்பே போடாமல் வளர்ந்த காரணத்தால் எந்தச் சூழமண்ணலும் அவருக்குச் சுட்டதில்லை.

இருதடவை வேலமர முள்ளொன்று காலில் குத்தி ஏறியபோது அவர் செய்த காரியத்தைப் பார்த்த சிறுவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர்.

* * * *

இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து ஒரு விதமாகப் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டு சங்கு ஊதுவது போல ஊதினால் ஊரில் உள்ள வேட்டை நாய்கள் எல்லாம் ஓடோடி வந்து விடும்.

“கைக்குழல் அடித்தல்” என்று இதனைச் சொல்வார்கள்.

கைக்குழல் அடிப்பதில் அவர் விண்ணர்.

அதுமட்டுமல்ல கைகளைப் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டு காட்டுக் கோழி போல ஒலி எழுப்புவார். கைகளால் துடையில் தட்டுவார்.

அந்தச் சத்தங்கேட்டுப் பறந்து வரும் காட்டுக் கோழியைத் தழியால் அடித்து விழுத்துவார்.

வேட்டை என்றால் அவருக்குப் பெரு விருப்பம்.

ஒரு நாள் கைக் குழல் அடித்து வேட்டை நாய்களை அழைத்தார்.

இரண்டு மூன்று பேர் அவர் வயது இளைஞர்கள் வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள்.

உடும்பு வேட்டைக்கு ஏற்ற வகையில் மழைவிட்டு சூரிய ஒளி மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

வெளிச்சத்தையும் வெப்பத்தையும் விரும்பி உடும்புகள் பொந்துகளுக்கு வெளியில் வந்து வெயில் காய்ந்து கொண்டு கிடந்தன.

ஒரு பெரிய உடும்பை நாய்கள் துரத்த நாய்களோடு அவரும் சேர்ந்து துரத்தினார்.

முயலைத் துரத்தி அடித்துக் கொன்று வேட்டையாடும் அவருக்கு உடும்பைத் துரத்துவது அவ்வளவு கடினமானதாயிருக்கவில்லை.

நாய்களையும் முந்திக் கொண்டு காடுகளில் ஓழிப்பழுக்கப்பட்டவர் அவர்.

துரத்தும் போதுதான் அந்த வேலம் முன்னு அவரின் காலில் ஏறியது.

உடும்பைத் துரத்திப் பிழக்கின்ற அவசரத்தில் அதைப் பொருட்படுத்தாது துரத்திச் சென்று, உடும்பு மறப் பொந்தினுள் நுழைய வாலில் பிழத்து விட்டார்.

பிழத்து இழுத்தால் இலேசில் வரவில்லை.

'உடும்புப் பிழ' என்பார்களே அப்படிக் கெட்டியாகப் பிழத்துக் கொண்டது உடும்பு.

இருவாறு உடும்பை இழுத்தெடுத்தார்.

பெரிய உடும்பு. முட்டை உடும்பு.

உடும்பை வளைத்துக் கால் நகங்களால், கழன்று போகாதபடி வேட்டை கட்டினார்.

உயிரோடு கொண்டு வந்தார்.

கால் வலித்தது.

ஊசியினால் முள்ளை எடுக்க முயன்றார் முழியவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்தவர் தனது கூரிய வில்லுக் கத்தியால் முள் குத்தியிருந்த பகுதியை அறுத்துத் தசையோடு முள்ளை எடுத்துச் சிறுவர்களுக்குக் காட்டினார்.

வெட்டிய இடத்தில் உப்பை வைத்து கொள்ளிக் கட்டையால் சுட்டுக் காய்ச்சினார்.

முள்ளுக் காலில் குத்தி முறிந்து விட்டால், ஊசியினால் மௌ மௌவாகக் குத்திக் குத்தி முள்ளை எடுத்து விட்டு, ஏதாவதொரு இலையின் நடுப்பகுதியைக் கிள்ளி எடுத்து விட்டு அந்த இலையை முள் தைத்த இடத்தில் வைத்து உப்பை ஈரமாக்கி முள் எடுத்த துவாரத்தில் வைத்து கொள்ளிக் கட்டையால் உப்பைக் காய்ச்சினால் முள் குத்திய வளி ஒரு நாளிலேயே பறந்து போகும்.

இது தான் வன்னிக் கிராமங்களில் நடைமுறை.

ஆனால் கதிரேசர் வில்லுக் கத்தியால் வெட்டிய முரட்டுத்தனம் அவர்களை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

*** *** ***

முற்றுத்துக் காடு

இரு நாள் கிளித்தட்டு மறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிளித்தட்டு மறிப்பதில் கதிரேசருக்கு ஈடு இணை இல்லை.

அவர்தான் தனது கன்னைக்கு (அணி)த் தாச்சியாயிருப்பார் (துலைமை).

ஊர்ப் பெரியவர்கள் பலர் கிளித்தட்டைப் பார்க்க வந்து பாலை மரத்தடி வேரில் குந்தியிருப்பார்கள்.

கதிரேசரை உச்சிக் கொண்டு யாரும் பழும் பாய்ந்து விட முடியாது.

கதிரேசர் உச்சினால் அவரை மரிக்கவும் முடியாது.

ஒற்றைக் கோட்டுக் குள்ளேயே இரண்டு பக்கங்களுக்கும் இமுத்து இமுத்து உச்சி, ஒற்றைக்கால் நுனியில் நிற்பார்.

மறிப்பவரை இரண்டு பக்கமும் மாறி மாறி இமுத்து இமுத்து உச்சி, எல்லைக் கோட்டின் அருகில் ஒற்றைக் கால் நுனியில் நின்று திரும்பினாரென்றால் மறிப்பவர் விழுந்து விடுவார்.

கிளியையும் உச்சிக் கொண்டு பழும் பாய்ந்து விடுவார்.

அவரது கன்னைக்கு அவர் தாச்சி மட்டுமல்ல அவர்தான் கிளி.

“கிளி தான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு நாலு பக்கத்திலும் நடுவிலும் ஓடிவந்தாரென்றால் ஓன்றில் யாராவது அடிபடுவார்கள்.

அல்லது பயத்தில் காயும் பழுமுமாகக் கலந்து விடுவார்கள்.

எக்கில் வவுனியாக் கச்சேரியில் நடைபெற்ற கிளித்தட்டு மறித்தல் சுற்றுப் போட்டியில் (தூச்சிப் போட்டி என்பர் யாழ்ப்பாணத்தில்) அவருக்கே சிறந்த வீரர் பரிசு கிடைத்தது.

கட்டிலில் கிடந்து கொண்டு தான் கிளித்தட்டு மறித்த அந்த இளமைக் காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தார்.

காலையும் பார்த்தார்.

அந்தக் கால். நாளை....

இரு நாள் கிளித்தட்டு மறித்துக் கொண்டிருந்த போது வயல் வெளியில் காட்டுக் கிடா மாடுகள் (எருமைக் கடா) சில நிற்பதைக் கண்டுவிட்டார்.

அவற்றைப் பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆவேசம் அவருக்கு வந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் காட்டெருமைக் குழுமாடுகள், ஜந்து பட்டு

வேலியையும் உடைத்து உள்ளே சென்று, அவரது நல்ல வெடி குடன்றை நெற்பயிரை மேய்ந்திருந்தன.

அந்த ஒத்திரத்தில் விளையாட்டை நிறுத்தி விட்டு ‘வாங்கடா இந்தக் குழுவன்களைப் புடிப்பம்’

என்று கூறிக் கொண்டு நல்ல நறுவிலி நார்க் கயிற்றை எடுத்துக் கொண்டு வயல் வெளிக்குச் சென்றார்.

அவரது விளையாட்டுத் தோழர்களும் கயிறுகளோடு சென்றனர்.

நறுவிலி மரத்துப் பட்டையை உரித்து எடுத்து, வில்லுக் கத்தியால் கிழித்து நார் நாராக வார்ந்து எடுத்து, தண்ணீரில் ஊறப்போட்டு முறுக்கித் திரித்து எடுத்தால் மிகவும் உறுதியான நார்க்கயிறு உண்டாகும்.

தண்ணீர் பட்பட இன்னும் பலம் ஏறும்.

வன்னிக் கிராமங்களில் மான் தோல், மரைத் தோல் என்பவற்றை வார்ந்தெடுத்து முறுக்கித் திரித்தெடுத்த வார் வடங்கள் தான் மிகவும் உறுதியான கயிறுகள்.

நறுவிலி நார்க் கயிறுகளும் இவை போன்று உறுதியானவையே.

கதிரேசரும் நண்பர்களும் வயலுக்குள் வைத்துக் குழு மாடுகளாக நின்ற காட்டெருமைகளை மறித்தனர்.

சீவி விடப்பட்டது போன்ற கூரிய வளைந்த கொம்புகளைக் கொண்ட அந்த ஏருமை மாடுகள் கொம்பால் குத்தினால் தப்பமுடியாது.

காட்டுக் கிடா மாடுகளின் வல்லமையைப் பற்றி வன்னியில் வாழ்ந்த முதியவர்களைக் கேட்டால் தான் தெரியும்.

“காளை அடக்குதல்” என்றும் “ஜல்லிக்கட்டு” என்றும் “கொல் ஏறு துழுவதல்” என்றும் தைப் பொங்கல் காலங்களில் தமிழகத்துக் கிராமங்களில் நடைபெறும் “காளை” மாட்டை அடக்கும் போட்டி, காட்டுக் கிடா மாட்டைக் கயிறைறிந்து பிடித்தடக்குவதற்குக் கால் தூசுக்கும் ஒப்பாகாது.

நீண்ட நேரமாக மறித்து ஒரு வாறாக ஒரு கிடாமாட்டைச் சுற்றி வளைத்து விட்டனர்.

அந்தக் கிடா மாட்டுக்குக் கயிறைறிந்து சுருக்குப் போட அவர்கள் பட்ட பாடு கொஞ்சமல்ல.

முற்றநீக் கரடி

கயிலெறிந்து சுருக்குப் போட முடியாமல் வெறுங்கையோடு திரும்பி வரவும் தன்மானம் விடவில்லை.

கொஞ்சம் நெருங்கினால் குத்திக் கிழித்துவிடும்.

கோபப்படுத்தப்பட்ட கிடாமாடு மூசிக்கொண்டு தலையைக் கீழும் மேலும் ஆட்டிக் கொண்டு நின்றது.

அதன் கண்கள் சிவப் பேறி இருந்தன.

இயம் தர்மனின் ஏருமைக் கிடா இது தானோ என்றென்றைக் கூடிய தோற்றப் பொலிவு.

“புதுக்கேலாது வா போவம்”

என்று மற்றவர்கள் திரும்பவும், கேட்காமல் கிடாமாட்டை நெருங்குவதும், வளம் பார்ப்பதும், திரும்புவதும் என கதிரேசர் ஏருமைக் கிடாவோடு போராடி ஒருவாறு சுருக்குக் கயிற்றை ஏறிந்து கழுத்தில் சுருக்குப் போட்டு விட்டார்.

அதை இழுத்து வந்து விளையாட்டிடத்தின் அருகிலிருந்த ஒரு கல்வீரை மரத்தில் கட்டி வைத்தார்.

பின் அதற்குக் குறிசுட்டுச், சிறப்பை கட்டிப் பழக்கி, வயல் வேலைக்குப் பயன்படுத்தியது இப்பொழுது அவரது மனக்கண்ணில் வந்து நின்றது.

கதிரேசர் கிடந்து கொண்டு நினைத்துப் பார்க்கிறார்.

கிடாமாட்டைத் துரத்தி மறித்தது மட்டுமல்ல இன்னும் பலநினைவுகள் வந்து கொண்டிருந்தன.

ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்ற போது நாய்கள் ஒரு பெரிய பன்றியை மறிந்துக் கொண்டன.

ஒரு தனியன் பன்றி.

பன்றி பதினாறு குட்டிகளை முதல் தடவையில் போடுமாம்.

அடுத்த அடுத்த தடவைகளில் ஒவ்வொன்றாகக் குறைந்து கடைசித் தடவை ஒரே ஒரு குட்டியை மட்டும் போடுமாம்.

அந்தத் தனியன் குட்டி பதினாறு குட்டிகள் குடிக்கக் கூடிய பாலையும் தனியாகக் குடித்து வளர்வதால் மிகவும் வல்லமையுள்ள பன்றியாக

வளருமாம்.

அந்தப் பன்றியை “மைந்தன்” பன்றி என்பார்கள் வன்னிக் கிராமத்தில்.

அந்தப் பன்றிதான் மனிதர்களை வெட்டுகின்ற பன்றி.

பயம் இல்லாமல் திரிகின்ற பன்றி.

நாய்களால் மறிக்கப்பட்ட பன்றி ஒரு தனியன் மைந்தன் பன்றி என்பது அதன் செயலைப் பார்க்கும் போது தெரிந்தது.

தன்னைச் சுற்றி வணைத்த நாய்களைத் தன் பற்களால் வெட்டுவதற்கு முயன்று பாய்ந்து பாய்ந்து கலைத்தது.

கதிரேசரோடு சென்ற தங்க ரத்தினம் கையிலிருந்த துப்பாக்கியை நீடிச் சுடுவதற்காக இலக்குப் பார்த்தார்.

“அண்ண! அண்ண! ஏன்ன் ண ஒரு குண் டுத் தோட்டாவ(8g) மினக்கடுத்துவான். கொஞ்சம் பொறுங்கோ. இப்ப விளையாட்டப் பாருங்கோ”

என்று சொல்லி மறித்துவிட்டுத் தனது கண்டக் கோடாலியோடு பன்றிக்கு முன்னே பாய்ந்தார்.

பன்றி பெருஞ் சத்தத்தோடு கதிரேசரை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

கொஞ்சம் விலகிய கதிரேசர் கோடாலியால் ஒரே கொத்தாகப் பன்றியின் தலையில் கொத்தினார்.

பன்றி அலறிக் கொண்டு வீழ்ந்தது.

அதை இப்போது சொல்வதற்குத் தங்க ரத்தினம் இல்லை.

அவரோடு வேட்டைக்குச் சென்றவர்கள் யாரும் இப்போது இல்லை.

குளக்கட்டில் பதுங்கியிருந்து செல்லப்பர் நாலாம் நம்பர் சன்னத் தோட்டாவால் நீர்க்காகங்களைச் சுட்டு வீழ்த்திவிட்டு. அதை, நீர்க் காகங்களைக் கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் வரை காத்திருந்தார்.

அங்கு வந்த கதிரேசர் நிறைகுளத்தில் பாய்ந்து நீந்திச் சென்று, நடுக்குளத்துக்கும் அப்பால், தண்ணீரில் மிதந்து கிடந்த பன்னிரண்டு நீர்க்காகங்களையும் எடுத்து வந்து கொடுத்ததற்குச் சாட்சி சொல்ல இப்போது செல்லப்படும் இல்லை.

முற்றுத்துக் கரடி

தன்னீருக்குள் சுழியோடி நீர்க்காகத்தைத் துரத்திப் பிழித்தவர் கதிரேசர் என்று சொன்னால் யார்தான் இன்று நம்புவார்கள்.

கதிரேசர் கட்டிலில் கிடந்து கொண்டு தனது வலது காலைப் பார்த்தார்.

ஆட்டி அசைத்துப் பார்த்தார்.

கொஞ்சம் அசைத்தாலும் வலித்தது.

மீண்டும் பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்தார்.

யானைக் காவலா, சிறுபோக வெள்ளாண்மைக்கு மரத்துப் பறணில் கிடந்து யானையை விரட்ட கதிரேசர்தான் வேண்டும்.

பயம் என்றால் அவருக்கு என்ன என்றே தெரியாது.

சுடலைக்குக் கட்டைதறிக்கவும், கட்டை அடுக்கவும் கதிரேசர்தான் முதல் ஆள்.

நாகபாம்பைக் கையால் பிழித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

விஷப்பாம்புகளை வாலில் பிழித்துத் தூக்கிச் சுழற்றி ஏறிந்து வேடிக்கை காட்டியிருக்கிறார்.

ஊர்ச் சிறுவர்களுக்காக ஒரு வெங்கிணைாந்திப் பாம்பை (மலைப் பாம்பு போன்றது) சுருக்குப் போட்டுப் பிழித்து உயிரோடு இழுத்து வந்து ஊர்ச் சந்தியிலே போட்டுக் காட்டியவர்.

எதை நினைப்பது எதை விடுவது என்று தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் கோப்பைப் பந்து (பிள்ளையார் பந்து) விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஊர்ச் சிறுவர்கள் இளைக்குருகளுக்கு உற்சாகமான விளையாட்டு அது.

அந்த மைதானத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாலைமரத்தில் கொஞ்சம் மந்திக் குரங்குள் இருப்பதைக் கண்டுவிட்டார் கதிரேசர்.

மந்திக் குரங்குள் மாமரங்களில் மாங்காய்களைப் பிடுங்கி நாசஞ்செய்வது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

அவரது வீடு அந்த மைதானத்துக்குப் பக்கத்திலேதான் இருந்தது.

“இண்டைக்கு இந்தக் குரங்குகளுக்கு ஒரு வழி பண்ணேனானும்”

என்று சொல்லிக் கொண்டு விளையாட்டை நிறுத்திவிட்டு கைக்குழல்

அடித்து வேட்டை நாய்களை அழைத்தார்.

பத்துப் பண்ணிரெண்டு வேட்டை நாய்கள் வந்து குவிந்து விட்டன.

மரத்திலே இருந்த குரங்குகளுக்குக் கல்லெறியத் தொடங்கினார்கள் சிறுவர்கள்.

குரங்குகள் பக்கத்திலே இருந்த ஒரு வீரை மரத்திற்கு மட்டும் தான் தாவிப்பாய முடியும்.

பக்கத்தில் வேறு மரங்கள் இல்லை.

ஓரிரு குரங்குகள் பக்கத்து மரத்துக்குத் தாவி அதிலிருந்து அடுத்த மரத்திற்குத் தாவித் தப்பிச் சென்றன.

அதைக் கண்ட சிறுவர்கள்சிலர் அந்த மரத்தில் ஏறினர்.

குரங்குகள் தாவிப் பிழிக்கக் கூடிய மரக்கிளைகளை வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு மரத்திலேயே இருந்தார்கள்.

இருபது இருபத்தைந்து குரங்குகள் வரையில் மரத்திலே இருந்தன.

கீழே குதித்துத் தப்ப முயன்ற ஓரிரு குரங்குகளை வேட்டை நாய்கள் துரத்திப் பிழித்துப் பதம் பார்த்தன.

பக்கத்து மரத்துக்குத் தாவு முயன்று கீழே விழுந்த குரங்குகளை வேட்டை நாய்கள் பிழித்துக் கொண்றன.

ஊரே அந்த இடத்தில் வந்து கூடிவிட்டது.

வேடிக்கை பார்ப்பவர்களும், கல்லால் குரங்குகளுக்கு எறிபவர்களும் என பலரும் பங்கு கொண்டனர்.

இலகுப் பார்த்து ஏறிவதில் பொன்றாசாவுக்கு நிகர் யாரும் இல்லை.

பொன்றாசா எறிந்த கல்லுக்குக்குத் தப்ப முழுமாமல் குரங்குகள் பயந்து கிளைக்குக் கிளை தாவின.

அந்த மரத்தை விட்டுத் தப்ப அவற்றுக்கு ஒரு வழியும் இல்லை.

உயரத்திலுள்ள கிளைகளுக்குத் தாவிப் பாய்ந்து பெரும் சத்தமிட்டன.

நிலத்தில் நின்ற வேட்டை நாய்களின் சத்தம் குரங்குகளைக் கிலி கொள்ள வைத்தது.

முற்றீதுக் கரடி

கதிரேசர் கைக்களவான ஒரு கருங்காலித் தழியும் கொண்டு மரத்தில் ஏறினார்.

அவரோடு இன்னும் சில இளைஞர்களும் மரத்தில் ஏறினார்கள்.

மரத்திலே ஏறிக் குரங்குகளைக் கலைத்தனர்.

ஒவ்வொன்றாகக் கிளைக்குக் கிளை தாவி ஓலமிட்டன.

மரத்தில் ஏறியவர்களைக் கடிக்க முயன்றன.

கதிரேசரும் மற்றையோரும் எட்டி எட்டிக் குரங்குகளுக்கு அடித்தனர்.

குரங்குகள் வேறு வழியின்றி தொப் தொப் என்று கீழே குதித்தன.

வேட்டை நாய்கள் பாய்ந்து பிடித்தன.

ஊர்ப் பெரியவர்கள் சிலர் ஏசினார்கள்.

சிலர் உற்சாகப் படுத்தினார்கள்.

அத்தனை குரங்குகளையும் மரத்திலிருந்து கலைத்து வீழ்த்தினார் கதிரேசர்.

அத்தனை குரங்குகளும் நாய்களால் கடித்துக் கொல்லப்பட்டன.

கதிரேசருக்கு இந்த நினைவு வந்ததும் பயம் வந்து விட்டது.

உடல் நடுங்கத் தொடங்கிவிட்டது.

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டார்.

"என்ன மடத்தனம். மோட்டு வேல. எவ்வளவு பாவம்..சீ..."

என்று அவரது மனம் அடித்துக் கொண்டது.

இரவு நித்திரை வரவில்லை.

இரவு விழந்து விட்டால்...

இந்த இரவு விழியாமலே இருக்கக் கூடாதா.

அவரென்ன நளாயினியா இரவை விழியாதிருக்கச் சாபம் இட.

பொழுது விழந்து விட்டது.

காலையில் வைத்தியர் அவரது கட்டிலையில் வந்து நின்றார்.

"அப்பு! என்ன மாதிரி"

அிகளங்கள்

மிகவும் பரிவுடன் விசாரித்தார்.

“ஐயா! உங்களக் கும்பிட்டன்.

என்ற காலமட்டும் எடுத்திராதோங்கோ. வேணுமெண்டா என்ற உசிர எடுத்திருங்கோ”

கதறி அழுதார்.

கைகள் இரண்டையும் கூப்பித் தலையில் வைத்து மன்றாட்டமாகக் கேட்டார்.

“அப்பு! ஆர் சொன்னது உங்கட கால எடுக்கப் போறதென்டு.

அப்பிடி ஒண்டும் செய்ய மாட்டம்.

செல்த துண்ட மட்டுந்தான் எடுப்பம்”

கதிரேசர் கால் வலியையும் மறந்து கட்டிலில் இருந்து இறங்கி வைத்தியரின் காலில் விழுந்து கும்பிட்டார்.

“ஐயா! நீங்கள் கடவுள்... நீங்கள் கடவுள்...”

முற்றும்.

நாட்டு நடப்பு

இப்ப என்ன செய்யிறது.

ஆமிக் காறங்கள் அத எடுத்திருப்பாங்களோ.

மோட்டு வேல செய்து போட்டு இப்ப அந்தரப் பட வேண்டிக் கிடக்கு.

அப்பா அடிக்கடி பேசிறவர்.

‘உந்த மசிர் மண்ணாங்கட்டி வேலயள விட்டுப்போட்டு பேசாமல் பழச்சு நல்லா வரப்பார்’ எண்டு.

நான் கேட்டாத்தானே.

இளம் பொடியள் இஞ்ச இருக்கேலாதெண்டு எத்தின பேர் தங்கட பொடியள வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப் போட்டினாம்.

எனக் கென்ன இன்னும் மூண்டு மாதும் தானே.

வாற ஓகஸ்டில எக்ஸ்ளாம்.

அதுக்குள்ள இப்பிடி ஒரு மோட்டு வேலயச் செய்து போட்டு நிக்கிறன்.

நல்ல காலம் நான் இண்டைக்கு ரியூசன் முறஞ்சு உடன் சுரேஷ் இன்ற வீட்ட போய்த்தான் வருவன் எண்டு சொல்லிப் போட்டு வந்தது.

இல்லாட்டி அம்மா எவளவு அந்தரப்பட்டிருப்பா.

பள் எனிக் குடத்தில பெற்றார் சந்திப்பு நடக்கேக்க பிறின் சிப்பல் சொன்னதாலதான் அம்மா என்ற ரியூசன் ரைம்பிரினையும், நான் போறவாற இடத்து ரெலிபோன் நம்பரையும் எடுத்து வைச்சிருந்தவ.

அப்பா கொஞ்சம் உறுக்கிப் பேசினதாலதான் குடுத்த நான்.

இல்லாட்டி குடுத்திருக்க மாட்டன்.

அப்ப எனக்கு சரியான கோவம்.

நானென்ன குழந்தப் பிள்ளையே,

எங்கயெல்லாம் போறனென்டு சொல்லிப்போட்டுப் போக.

18 வயசு முழுஞ்சது.

எவளாவு தனிப்பட்ட ரகசியங்கள் இருக்கும்.

எல்லாத்தயும் வீட்ட சொல்லேலுமே.

ஆனா அது நல்லதாப் போச்சு.

வவுனியாவினர் நிலம தெரியாமல் நாங்கள் எவளாவு கூத்தழிக்கிறம்.

எவளாவு சேட்டயன் விடுறம்.

அதுவும் வைரவ புளியங்குளத்தில இப்ப கிட்டத்தில தானே ரெண்டு பெட்டயன் வீட்டு வாசல்ல வைச்சீச் சுட்டுக் கொண்டவங்கள்.

பாவம் அந்தப் பெட்டடயன்.

ஓரு அக்காவ எனக்குத் தெரியும்.

பிறைவேற் கொஸ்பிரலிலு வேல செய்தவ. மற்றவ பாங்கிலு வேல செய்தவ.

ஆர் சுட்டவங்கள்.

ஏன் சுட்டவங்கள்.

ஆருக்குத் தெரியும். அது மட்டுமே, ஓருக்கா...

தலையக் கொண்ந்து போட்டவங்கள்.

தலையில்லாமல் கொண்ந்து போட்டவங்கள் எண்டெல்லாம் எத்தினா கத.

சனங்கள் கதைக்கிறதக் கேக்கிறதத் தவிர உண்ம ஆருக்குத் தெரியும்.

இப்ப அழக்கடி வைரவ புளியங்குளத்த றவுண்ட் அப் பண்ணுறாங்கள்.

இந்த நிலமய விளங்கிக் கொள்ளாமல் எனக்கேன் இந்த மோட்டு வேல.

முற்றுக்கூக் கரடி

இதுவும் எங்கட கிளாஸ் ரீச்சரால் வந்ததுதான்.

‘மற்றும் படிக்கிற பொழுதுக்கு உலகம் தெரியாது. நட்டு நடப்புத் தெரியாது.

கொஞ்சமிண்டாலும் பேப்பர்கள் வாசியுங்கோ’

எண்டு கொஞ்சம் ரோசம் வரக்கூழியதாப் பேசினதால் தான் எனக்கு அந்த ரோசம் வந்தது.

வன்னியில், கிளிநாச்சி, மூல்கைத்தீவுப் பகுதிகளில் ஒதரம் விமானக் குண்டு வீச்சு நடந்ததா பேப்பரில் வந்த செய்தியப் பாத்ததால் கொஞ்சம் உணர்ச்சி வசப்பட்டன.

பாவம், அப்பாவி மக்கள் எண்டு நினைச்சதால் வந்த வின.

நான் அப்பிழிச் செய்ததால் அரசாங்கம் குண்டு வீச்சு நிப்பாட்டாருமோ?

அல்லாட்டி சமாதானத் தீர்வு வந்திருமோ?

சும்மா விசர் வேல.

சுரி, அக்கா போன் பண்ணினதால் தப்பிச்சாச்சு.

இல்லாட்டி நானும் வீட்டதான் நின்றிருப்பன்.

கையோட கொண்டு போயிருப்பாங்கள்.

கொண்டு போயிருந்தா நானைக்குக் காலம் எவடத்தில் எந்த நிலமயில் கிடப்பனோ.

சுரி பாப்பம்.

இப்ப ஆமிக்காறங்கள் போட்டாங்கள் தானே.

ஆனா அக்கா போன் பண்ணேக்க ஒரு விபரமும் சொல்லேல்ல.

உண்மையில் ஆமிக்காறங்கள் வீட்ட நின்டு கொண்டுதான் என்னக் கூப்பிடச் சொன்னாங்களோ.

அக்கா “உடனா வா” எண்டு ஒரு சொல்லில் சொல்லிற்று வைச்சிற்றா.

என்ன பிரச்சினயோ தெரியாது.

நான் போகாட்டி அக்காவ, அல்லாட்டி அம்மாவ கொண்டு போயிற்றா என்ன செய்யிறது.

ஜனநாயகம்.

மனித உரிமை.

எண்டெல்லாம் எங்கட பள்ளிக் குடுத்தில் கூட்டங்கள் வைச்சு, பெரிய பெரிய நீதிபதிகள், லோயர் மார் எல்லாம் பேசினாதக் கேட்டு ஏமாந்து போனம்.

பிள்ளையளப் பேசிற உரிமை தாய் தேப்பனுக்கே இல்லையாம்.

அடிக்கவே ஏலாதாம்.

ரீச்சர்ஸ் பிள்ளையளப் பேசக் குடாதாம்.

பேசினா அடிச்சா வழக்கு வைக்கலாமாம்.

எவளவெல்லாம் மனித உரிமை, சிறுவர் உரிமை பற்றிப் பேச்சினம்.

பேச்சரிமை, எழுத்துரிமை, இதெல்லாம் இஞ்ச எங்க இருக்கு.

சரி, இதப்பற்றி ஏன் எனக்கு.

முதல்ல வீட்ட போவம், போய்ப் பாப்பம்.

என்னவோ நடக்கிறது நடக்கட்டும்”

இவ்வாறு பலவிதமாக எண்ணமிட்டவாறு குருமன் காட்டிலிருந்து வைரவ புளியங்குளத்திலிருக்கும் தங்களது வீட்டுக்குச் சென்றான் குமார்.

வீட்டு வாசலை நெருங்கிய போது அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

வீட்டில் அமைதி நிலவியது.

இராணுவத்தினர் எவரையும் காணவில்லை.

“சிலவேள உள்ளுக்குள்ள நிக்கிறாங்களோ”

பயந்து பயந்து கேற்றைத் திறந்த குமார் சைக்கிளை ஸ்ராண்டில் நிறுத்தி விட்டு அவசர அவசரமாக உள்ளே போக முயன்றான்.

சைக்கிள் விழுந்து விட்டது.

“சைக்கிள நிமித்தி வைச்சிற்றுப் போ மோன”

தாயின் வார்த்தையையும் கேட்காமல் நேராகத் தனது அறைக்குள் சென்றான்.

தனது மேசையில் அங்குமிங்கும் தேழனான்.

லாக்சிக்குள் தேழிப் பார்த்தான். காணவில்லை.

முரிமீத்துக் காடு

துலைஞ்சுது.

கொண்டு போட்டாங்கள் போல.

அம்மா! அம்மா!

என்ற மேசயடிக்கு வந்தவங்களே!

பயந்து பயந்து கேட்டான்.

“ஓம் மோன. அவங்கள் பாக்காத இடமில்ல.

கேக்காத கேள்வியில்ல.

மேச, வாச்சி எல்லா இடமும் ஏதோ வைச்ச சாமானத் தேடுறது போல
தேடினாங்கள்”

அவனுக்குத் “திக்” என்றது.

நிச்சயம் அவங்கட கண் ணில பட்டிருக்கும். தூக்கிக் கொண்டு
போயிருப்பாங்கள்.

இப்ப என்ன செய்யிறது.

“அம்மா! ஏதும் எடுத்துக் கொண்டு போனவங்களே”

“ஏன் மோன ஏதும் வைச்சிருந்தனியே.

சொல்லுற பறயிறதக் கேட்டாத்தானே, நாட்டு நடப்புத் தெரியாமல்...

என்னண்டு சொல்லன்...”

“நாட்டு நடப்புத் தெரிஞ்சதால வந்த பிரச்சன தான் இது”

என்று சொல்ல நினைத்தவன் வாயை மூடிக்கொண்டான்.

“அம்மா... அது.....அது.....

ஆண்டவனே இப்ப என்ன செய்யிறது.”

எல்லாக் கடவுள் களையும் மனதார அழைத்தான்.

கடவுளே, கடவுளே என்று மனம் அடித்துக் கொண்டது.

“வந்தவங்களில ஆரும் தமிழில கதச்சவங்களே,”

“அவங்கள் எங்க கதச்சது. எல்லாரும் சிங்களவங்கள்தான்”

“வந்து புதிச்சுக் கொண்டு போனாங்கள் எண்டாச் சரித்திரம் சரி”

என்று கலங்கினான் குமார்.

ஏதோ ஒரு உணர்ச்சியில் செய்யப் போய்...

மேசை லாச்சி எல்லாம் தேழிவிட்டுப் பயந்து போய் வெளிக்கிட்டான்.

“சிலவேள வீட்டுக்கு C.I.D வரக்கூடிம். எங்கயாவது போவம்”.

என்று நினைத்து வெளிக்கிட்டான்.

“எங் க மோன போறாய். நில்லன், வந்ததும் வராததுமாய் வெளிக்கிட்டிட்டாய்”

தாய் ஏசினார்.

அவன் காது கொடுக்கவில்லை.

கைக்கிளை எடுத்தான்.

“எங்க நிப்பாய் எண்டு சொல்லீற்றுப் போ.

ஏதுமென்டா போன் பண்ணிலாம்.”

தாய்க்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

மிகவும் பயத்தோடும் கவலையோடும் கைக்கிளை எடுத்து நிறுத்தினான்.

சீற்றில் ஒரு தட்டுத் தட்டி விட்டு ஏறினான்.

“அண்ணா! அண்ணா!” என்று கூப்பிட்டான் வதனா.

“இதோண்டு பார்”

அவனோடு அறை முழுக்க அவளும் தான் தேழிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு துண்டுப் பேப்பரை நீட்டினாள்.

“எங்கதி கிடந்தது”

“கட்டிலுக்குக் கீழு”

கைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டு சாபியறைக்குள் நுழைந்தான்.

திருநீற்றை அள்ளி நெற்றி நிறையப் பூசினான்.

அமைதியாக வந்து தனது அறைக்குள்ளே புகுந்தான்.

அந்தப் பேப்பரைக் கிழித்தெறிவதற்காக எடுத்தவனுக்கு அதை ஒரு தடவை

முற்றுக்கூக் கரடி

வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும் போல இருந்தது.

அவனது கையெழுத்தில் அவனது கவிதை அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.
கவிதையைக் கிழிக்கவும் மனம் இல்லை.

அவனது கன்னிக் கவிதை-----; கன்னி கழியாமலேயே
அவனால் கசக்கிக் கிழித்தெறியப்பட்டது.

அந்தக் கவிதை ஆபிக்காரர்களின் கைகளில் சிக்கியிருந்தால் அவனது
நிலையும் அப்படியே ஆகியிருக்கும்.

அருகில் இருந்த கட்டிலில் பெருமுச்சவிட்டபடி படுத்துக் கொண்டு ஒரு
கணம் கண்களை மூடினான்.

கண்களைத் திறந்து பாரத்த போது சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த
லண்டன் எனப் பொறிக்கப்பட்ட துணி அவனது கண்களை நிரப்பியது.

முற்றும்.

07

யாழ் தேவி

“ஐயா!... ஐயா!...”

என்று கெஞ்சியபடி ஒரு பிரயாணியின் கையிலிருந்த பெரிய பாக் (bag) கைப் பிழத்தான் குமார்.

“டேய்... விடு... விடுடா... விடு...”

என அவனது கையை விலக்க முயன்றார் அந்தப் பிரயாணி.

குமாரின் கைகள் பாக் (bag) கைக் கெட்டியாகப் பிழத்துக் கொண்டன.

அவரால் பறிக்க முடியவில்லை.

கொழும்பிலிருந்து (யாழ்ப்பாணம்) காங்கேசன் துறை வரை செல்ல வேண்டிய தபால் புகையிரதம் கடந்த ஜந்து ஆண் டுகளாக வவுனியாவோடு திரும்ப வேண்டிய நிலை.

வடக்குக் கிழக்கில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த யுத்தத்தினால் வடக்கே, சுமார் நாற்றி அறுபது கிலோமீற்றர் தூரம் புகைவண்டி செல்ல முடியாத நிலையில் அப்பிரதேசம் போராளிகளின் கட்டுப்பாடில் இருந்தது.

அதனால் புகையிரதம் வவுனியாவிற்கு வடக்கே நான்கு கிலோமீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் தாண்டிக் குளத்தில் விசேடமாக அமைக்கப்பட்ட புகையிரத நிலையம் வரை மட்டுமே சென்று திரும்பும்.

கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிச் செல்லும் பிரயாணிகள் தாண்டிக் குளத்தில் முண்டியடித்துக் கொண்டு இரங்குவார்கள்.

அவர்களது பெரிய பெரிய பாக் (ஸஹ) குகள் அங்கே இருக்கும் தடை முகாமில் சோதிக்கப்பட்டு, தடை செய்யப்பட்ட பொருட்கள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் கொண்டு செல்ல அனுமதிக்கப் படுவார்கள்.

வடக்கே செல்வோர் பற்றிய விபரங்கள் முழுவதும் சோதனைச் சாவடியில் வேலை செய்யும் இராணுவத்தினரால் பதிவு செய்யப்படும்.

பெண்கள் தனியாகப் பெண் இராணுவத்தினராலும், ஆண்கள் ஆண் இராணுவத்தினராலும் சோதிக்கப்படுவார்கள்.

வடக்கிலிருந்து வரும் போதும் அவர்களது பொதிகள் சோதிக்கப்படும்.

இரகசியப் பொலீசார் அவர்களை விசாரித்து போராளிகளோடு சம்பந்தமில்லாதவர்கள் என்று கண்டு கொண்டால் நகருக்குள் செல்ல அனுமதிப்பார்கள்.

போராளிகளின் மறைவிடங்கள் திட்டங்கள் பற்றியும் தகவல்களை அப்பிரயாணிகளிடமிருந்து பெறக்கூடிய அளவுக்குப் பெற்றுக் கொள்ளப் பல வழிகளிலும் முயல்வார்கள்.

நகருக்குள் ஒருநாள் தங்குவதற்கு மட்டும் அனுமதி வழங்கப்படும்.

மேலதிகமாகத் தங்க விரும்புவோர், எவரது வீட்டில் தங்க விரும்புகிறாரோ அவர் மூலம், கிராம சேவை அதிகாரியின் சிபார்சின் பேரில் மூன்று நாட்களோ, ஏழு நாட்களோ தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.

இளைஞர்கள் யாராவது வந்தால் நீண்ட நேரம் தடுத்து வைத்து விசாரித்து படம் பிடித்து விட்டு அனுப்பி வைப்பார்கள்.

இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் இதுவே நடைமுறையாக இருந்து வருகின்றது.

இந்தக் கடுமையான நடைமுறையால் மக்கள் படும் துன்பம் சொல்லி முடியாது.

குமார் தனது கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்தபடி, “ஐயா!....ஐயா!....நான் கொண்டது தாறன். விடுங்கோ....” என்று கெஞ்சினான்.

புகையிரத நிலையத்திலிருந்து இராணுவச் சோதனைத் தடைமுகாம்

நானுரூறு மீற்றர் தூரம் வரைதான் இருக்கும்.

“டேய்... நீ என்னண்டா இத்த தூக்கப் போறாய்.

எனும்புந் தோவுமாய் ஆளப்பார்தான் விடு... விடு...”

என்று பறிக்க முயன்றார் அவர்.

பிரயாணிகள் அவசர அவசரமாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

விரைவாகச் சென்றால்தான் சோதனை முடித்து யாழ்ப்பாணம் செல்ல வசதி ஏற்படும்.

அவரிடமிருந்து பறித்தெடுப்பவன் போல அந்தப் பெரிய பாக்கை (bag) எடுத்துத் தூக்கித் தன் தலையில் வைக்க முயன்றான் குமார்.

சுமார் பத்து வயதுச் சிறுவனான அவனால் அந்த பாக் (bag) கைத் தலைக்கு மேல் தூக்க முடியவில்லை.

அது உருட்டிக் கொண்டு போகக் கூடிய சக்கரங்கள் பொருத்தப்பட்ட பெரிய பாக் (bag)

“டேய்... நீ தூக்குவியே இதை, இஞ்ச விடு... நான் வேறு ஒரையும் புத்தக் கூடிய கொண்டு போறன். நேரம் போச்சது”

என்று ஏசினார் பிரயாணி.

“இல்லை ஜயா... நான் கொண்ந்து தாறன்”

என்று சொன்ன படி பக்கத்தில் நின்ற ஒருவரிடம்

“ஜயா இதக் கொஞ்சம் தூக்கித் தலையில் வைச்சு விடுங்கோ....”

என்று கேட்டு ஒருவாறு அவரின் உதவியோடு தலையில் அப்பெருஞ் சுமையைச் சுமந்து கொண்டு நடந்தான்.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையையே தனது தலையில் சுமப்பவன் போல, நெளிந்து நெளிந்து நடந்து சென்றான் குமார்.

“டேய் போட்டிடாத... சொல்லச் சொல்லக் கேக்காமல் தூக்கீற்று வாறாய்...”

அவரது புறுபுறுப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் விரைவாக நடந்து சென்று தடைமுகாம் அருங்கில் வைத்து விட்டு அவரோடு பேரம் பேசிக் கூலியையும் பெற்றுக் கொண்டு தனது சிறு குடிசைக்கு ஓட்டமாய் ஓடினான் குமார்.

அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தமான நிலத்தில் அடாத்தாகக் கட்டப்பட்ட சிறு

குடிசை அது.

அவ்விடத்தைக் காலி செய்யும் படியான இரக்கமற்ற உத்தரவு வேறு.

காலை ஒரு மணிக்கு வரவேண்டிய தபால் புகையிரதம் அன்று அரை மணிநேரம் பிந்தியே வந்தது.

“ஏன் மோன பிந்தீற்றாய்... பள்ளிக் குடம் போகோணுமில்லே...”

என்ற தாயின் குரலுக்கு நடந்து நடந்து தன் வேலைகளைச் செய்த படியே “இண்டைக்கு ரெயின் பிந்தீற்றம்மா”

என்று சொல்லியபடி புத்தகங்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தவனை மறித்த தாய்,

“போய்ப் பான் வாங்கீற்று வா மோன. சம்பல் அரைச்சு வைச்சிருக்கிறன். சாப்பிட்டிட்டுப் போ...” என்றாள்.

“நேரம் போட்டும்மா. பள்ளிக் குடத்துக்குப் பிந்திப் போனா அழப்பினம்” என்று சினுங்கிய அவன்,

“பழுஞ் சோறு இருந்தாத் தாம்மா...”

என்று கேட்ட படி அடுப்படிக்கு வந்தான்.

“பழுஞ் சோறோ... ராத்திரி சாப்பிட்ட நாங்களே, பழுஞ் சோறு மிஞ்சறதுக்கு, கிடந்த, மத்தியான மிச்சச் சோத்தத் தங்கச்சிக்குக் குடுத்திற்று வெறு வயித் தோட படுத்தது ஞாபகமில்லயே...”

அவளின் கண்களில் கண்ணீர் கசிந்தது.

அது வழிந்தோடுமளவுக்கு அவளது கண்களில் கண்ணீரும் இல்லை.

வற்றி உலர்ந்து வரண்ட உடம்பு.

வேலைகள் எதுவும் செய்ய முடியாத நிரந்தர நோயாளி அவள்.

மழைக்காலம், பனிக்காலம் என்றால் இருமல் வியாதி (ஆஸ்தமா) அவளைப் பாடாய்ப் படுத்திவிடும்.

“அம்மா! எனக் கொண்டும் வேண்டாம். நான் போறன். தங்கச்சீற்ற சொல்லி பான் வாங்கிச் சாப்பிடுங்கோ”

என்று அரையும் குறையுமாகச் சொல்லியபடி புத்தகங்கள், கொப்பிகளையும்

தூக்கிக் கொண்டு பாடசாலையை நோக்கி ஓட்ட தொடங்கினான் குமார்.

அவனது அந்தச் சிறுகுழ்சையிலிருந்து நான்கு கிலோமீற்றர் தூரமுள்ள பாடசாலைக்கு முச்சு இரைக்க இரைக்க ஓடிச் சென்றான்.

அவனது வீட்டிற்குப் பக்கத்திலே இருந்த புறமண்டு வித்தியாலயம் என்ற பாடசாலையில் இராணுவத்தினர் இருப்பதால் அப்பாடசாலை மூடப்பட்டு, நகரினுள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அப்பாடசாலையில் முன்பு கல்வி கற்றவர்களில் வசதி குறைந்தவர்களும், அந்தப் பகுதியில் குடியிருப்பவர்களில் வசதி குறைந்தவர்களும், நகருக்குள் தற்காலிகமாக சைவப்பிரகாச வித்யாசாலையில் நான்கு ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வரும் அப்பாடசாலையிலே சேர்ந்துதான் படிக்க வேண்டும்.

பாடசாலையிலே அவன் மிகவும் கெட்டிக் காரன்.

ஜந்தாம் ஆண்டு வகுப்பில், அரசாங்கம் நடாத்தும் புலமைப் பரிசில் பரீட்சைக்கு (scholarship) அவனும் தோற்ற வேண்டும்.

அந்தப் பரீட்சையில் அவன் நிச்சயம் சித்தியெய்துவான் என்ற நம்பிக்கை ஆசிரியருக்கு இருந்தது.

ஆனால் ஆசிரியர்கள் வைக்கும் மேலதிக வகுப்புகளுக்குச் செல்ல அவனால் முடிவுதில்லை.

பாடசாலை பன்னிரண்டு மணிக்கு முடிவடைந்ததும் ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவருவான்.

மத்தியானம் பன்னிரண்டு, பன்னிரண்டரைக் கிடையில் யாழ்தேவி புகையிரதம் வந்துவிடும்.

அதற்குள் அவன் ஓடி வந்து விடுவான்.

அவனது உழைப்பில் தான் அவனது தாயும், தங்கையும் அவனும் வாழ வேண்டும்.

அவனது பாடசாலையில் ஒருநாள், வவுனியாக் கல்வி தினணக்களத்திலிருந்து வந்திருந்த கோட்டக் கல்வி அதிகாரி அருளானந்தம் அவனது வகுப்பு மாணவர்களிடம்,

“படித்து என்ன உத்தியோகம் பார்க்க விரும்புகிறாய்”

முற்றுக்கூடுக் கருவி

என்று ஒவ்வொருவரிடமும் கேட்டார்.

“நான் அரசாங்க அதிபராக (GA) வர விரும்பிறன் சேர்” என்றான் குமார்.

“சரி நல்லது. ஏன் அந்தப் பதவியில் வர விரும்புகிறாய்”

“அரசாங்க அதிபர் தடைமுகாமுக்கு (check point) வந்தா ஆமி பொலீஸ் எல்லாம் சலியூட் அடிச்சு மரியாத குடுப்பாங்கள் சேர்...”

தில்லை நட்ராஜா அவர்கள் வவுனியா அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் ஒரு தடவை அவர் தடைமுகாமுக்கு வந்த போது, போலீஸ், ஆமிக் காரர் சலியூட் அடித்ததை அவன் கண்டிருக்கிறான்.

அவனது மனதிலே அவன் கண்ட காட்சிகள் ஆழப்பதிந்து அவனை அந்த எண்ணத்தில் வளர விட்டிருந்தன.

பத்து வயதுச் சிறுவன் படித்து அரசாங்க அதிபராக வர குறைந்தது கிண்ணும் முப்பது வருடங்களாவது வேண்டும்.

அதுவரையில் இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை இப்படியே இருக்கும் என்ற நினைப்போ, அன்றி அறியாமையோ, அல்லது அதுதான் உண்மையோ.

அன்று மத்தியானம் பாடசாலையிலிருந்து ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான் குமார்.

யாழ்தேவிப் புகையிரதமும் வந்து கொண்டிருந்தது.

மிகவும் வேகமாக ஓடிவந்த அவன் ஒரு கடையில் கொப்பி புத்தகங்களைப் போட்டுவிட்டு புகையிரத நிலைய மேடைக்கு ஓடிச் சென்றான்.

அவனது கெட்டித்தனத்தால் அன்றும் அவனுக்கு ஒரு பாக் (ஆல) தூக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

வழுமையை விட அன்று பிரயாணிகளின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம், மகிழ்ச்சி தென்பட்டது.

அவனுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக யாரும் காணாத மகிழ்ச்சி அன்று பிரயாணிகளின் முகத்தில் தென்பட்டது.

அதற்குரிய காரணத்தை அறிய முயன்றான் அவன்.

வழுமையை விடக் கூடுதல் பணமும் அன்று அவனுக்குக் கிடைத்தது.

பிரயாணிகள் எல்லோரது கைகளிலும் செய்தித் தாள்கள் காணப்பட்டன.

அவர்கள் கதைத்தக் கதைகள் அவனுக்குக் கேட்டன.

அதைக் கேட்டதும் இடிவிழுந்தவன் போலானான்.

இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் நீண்டகாலச் சோகம் ஒரேயெழியாக அவனது முகத்தில் குழிகொண்டது.

பக்கத்தில் இருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்றான்.

சுண்டல் பிரசாதம் வாங்க ஒவ்வொரு செவ்வாயும் வெள்ளியும் அவனும் அவனது தங்கையும் அந்தக் கோயிலுக்குச் செல்வது வழக்கம்.

செவ்வாய், வெள்ளி, இரவுச் சாப்பாடு அந்த மூன்று ஜீவன்களுக்கும் கோயில்ப் பிரசாதந்தான்.

அன்றுதான் அவன் முதன் முதல் கோயிலுக்குக் கும்பிடுவதற்காகச் சென்றான்.

மனமுருக வழிபட்டான்.

தனக்குத் தெரிந்த தேவாரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினான்.

மும்முறை வலம் வந்து தோப்புக் கரணம் போட்டான்.

அவனைப் போல் எத்தனை பெரிய மனிதர்கள் இனப்பிரச்சினை தீர்க்கூடாது என்று தத்தம் கடவுள்களை மனமுருக வழிபட்டார்களோ.

அங்கே உடைக்கப்பட்டுச் சிதறுண்டு கிடந்த தோங்காய்த் துண்டுகள் கூட அவனது கவனத்தைக் கவரவில்லை.

திருநீற்றை நெற்றி முழுவதும் பூசி, சந்தனப் பொட்டு வைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குச் சென்றான்.

“எங்க மோன புத்தகங் கொப்பி”

என்று தாய் கேட்டதும் தான், புத்தகங்களை கடையில் விட்டு வந்த ஞாபகம் அவனுக்கு வந்தது.

அவனது நெற்றியில் திருநீற்றையும் பொட்டையும் பார்த்த அவனது தங்கை, அவனது கையில் பிரசாதங்கள் எதனையும் காணாததால் அவனது காற்சட்டைப் பைக்குள் வாழைப்பழம் இருக்கக் கூடுமென்று கைவிட்டுத் தடவினாள்.

மற்றுக்குக் காடு

அவன் அவளது கையை அடித்துத் தட்டி,

“சனியன்! போ அங்கால...”

என்று கோபித்துத் தள்ளினான்.

அவள் விழுந்து கிடந்து அழுதாள்.

தாய்க்கு அவனின் மாறுதல் ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

தங்கையில் மிகவும் பாசம் வைத்திருந்த அவனா இப்படிச் சனியன் என்று ஏசி அடித்துத் தள்ளுகிறான், என எண்ணியவளாய்.

“ஏன் மோன, ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்... காசு கீசு கிடைக்கேல்லயே... சரி கடவுள் விட்ட வழி. காலம் வெள்ளாண போய்ப் பார்”

அவன் அப்பொழுதும் மௌனமாக இருந்தான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் தாயிடம் சொன்னான்.

“அம்மா! யாழ்தேவி யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போகப் போகுதாம்”

அவனது குரல் கம்மியது.

“அதுக்கேன் மோன கவலப் படுறாய், நல்லது தானே. எங்கட பிரச்சனை தீர்ந்து, யாழ்ப்பாணம் றெயின் ஓடினா எவ்வளவு நல்லது”

“அம்மா... றெயின் யாழ்ப்பாணம் போனா எங்களுக்கு ஆர் சாப்பாடு போடுறேது.

நான் எங்க போய் என்ன வேல செய்யிறது”

இனப்பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டால் என்ன செய்வதென்பது, அறியாச் சிறுவனான அவனது பிரச்சினை.

எல்லாம் அறிந்த சிலருக்கும் இனப்பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டால் பின் என்ன செய்வது என்ற பிரச்சினை எமது நாட்டில் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

“அம்மா... நான் பிள்ளையார் கோயில்ல போய், சண்டை முடியக் கூடாதென்டு கும்பிட்டிட்டுத்தான் வாறன்.

மனமுருகிக் கும்பிட்டா, பிள்ளையார் கேட்டதக் குடுப்பாரென்டு ரீச்சர் படிப்பிச்சவு”

அவனுக்கு என்ன சொல்லி எப்படி விளக்குவதென்று அவனுக்குத் தெரிய

வில்லை.

“தம்பி. உன்ற அப்பா இந்தச் சண்டையாலதான் செத்துப்போனார்.

எங்களுக்கு ஆதரவாயிருந்து, இந்த இடத்தில் கொண்டு வந்து விட்ட உன்ற மாமா செல்லவிட பட்டுக் கால் முறிஞ்சு முடமாகிக் கிடக்கிறதும் இந்தப் பாழ்ப்பட சண்டையாலதான்.

நாங்கள் இஞ்ச வந்து இவளைவு கஸ்ரப்படுறதுக்கும் இந்தச் சண்டதான் காரணம்.

இருக்க இடமில்ல, தின்ன வழியில்ல, உடுக்க உடுப்பில்ல...

சண்டை முடிய வேணும்”

என்று கூறி மகனை கையில் பிழித்தபடி பிள்ளையார் கோவிலை நோக்கி நடந்தாள் அவள்.

அவனது தங்கை அவனது கையைப் பிழித்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

“இந்தச் சண்டை முடிஞ்சு சமாதானம் வரவேணும். பிள்ளையாரக் கும்பிடுங்கோ...”

என்று சொல்லியபடி கைகூப்பி வணங்கினாள் அவள்.

முற்றும்.

நாளைக்கும் பு மலரும்

புத்தாயிரமாம் ஆண்டின் தை மாதத்து (ஜனவரி) 27ஆம் நாள் பொழுது ஏன்தான் விழிந்ததோ...

அதிகாலை 4 மணிக்கு அடிக்கும் படி வைக்கப்பட்ட மணிக்கூட்டின் அலாரம் ஒலி காதுகளைக் கிழிக்க அவன் நித்திரை விட்டெழுந்தான்.

பாடசாலை வேலைகள் அதிகம் இருந்ததால் இரவு 12மணியைத் தாண்டிய பின்பே படுக்கச் சென்றிருந்ததால் மணி அடித்த சத்தம் கண்ணத்தில் “பளார்” என்று அறைந்து எழுப்பியது போல இருந்தது.

முன் பெல்லாம் ஆசிரியர் வேலை என்பது மிகவும் சுகமான ஒரு வேலையாக இருந்தது.

சனி, ஞாயிறு, தவணை விடுமுறைகள், மற்றும் விடுமுறைகள், தனிப்பட்ட விடுமுறைகள், வைத்திய விடுமுறைகள் மட்டுமல்ல, பாடசாலைக்குச் செல்வதே பலருக்கு ஒய்வெடுக்கின்ற விடுதலை நாளாகவே இருந்திருக்கின்றது.

பிப்போதுள்ள வேலைப் பழுவில் அதை நினைத்துப் பார்த்து ஏங்க முடியுமே அன்றி வேறான்றும் செய்ய முடியாது.

இரண்டு பேரும் உழைத்தால் தான் வாழலாம் என்ற நிலையில் அவனும்

அவனது மனைவியும் இருவருமே ஆசிரியர் களாக வேலை செய்கின்றார்கள்.

இருவருக்கொருவர் ஒருவிதமாகவும் உதவி செய்ய முடியாத வேலைச் சுடம்.

நான்கு பிள்ளைகளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி, மீண்டும் பத்திரமாக வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பது என்பதே கீக் காலத்தில் பெரிய சாதனைதான்.

அதிகாலையில் எழுந்து காலைச்சாப்பாடு தயார் செய்ய வேண்டும்.

மதிய உணவு தயார் செய்ய வேண்டும்.

2மணிக்கு பாடசாலை விட்ட பின்பு பசியோடு வீட்டிற்கு வந்து சமைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

க.பொ.த சாதாரண தரம் படிக்கும் மகனுக்குக் கூட, காலை உடுப்புகளை எடுத்துக் கொடுத்து, தலைக்கு எண்ணெண் வைக்கும் படி ஏசி, சப்பாத்துக்கு நூலையும் கட்டி, சாப்பாடும் கட்டிக்கொடுத்து அனுப்பும் வரையில் ஒரே பரபரப்பாகத்தான் இருக்கும்.

அதிலும் சின்னவன் நேசறிக்குப் போவன், அவனையும் வெளிக்கிடுத்தி நேசறிக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும்.

5ஆம் ஆண்டு “ஸ்கோலஸிப்” வகுப்புப் படிக்கும் மகனுக்கு, பாடசாலை வேலைகள் செய்து கொடுப்பதற்குத் தனி ஆளே தேவைப்படும்.

5ஆம் ஆண்டு படிக்கின்ற மகள் மட்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவது தன் வேலைகளைச் செய்வாள்.

இருந்தாலும் சட்டை போட்டு, தலை இழுத்து வெளிக்கிடுத்தி விட வேண்டும்.

இருவரது உதவியும் இல்லாமல் 4 பிள்ளைகளையும் வளர்த்து படிக்க வைத்து ஆளாக்குவது என்பது “கின்னஸ்” சாதனைதான்.

இத்தனை வேலைகளையும் அவனும் அவனது மனைவியும் ஏதோ ஒருவகையாகப் பங்குபோட்டுச் செய்து முடித்து விடுவார்கள்.

அன்று ஏனோ வழுமையை விட அவனுக்குப் பரபரப்பு அதிகமாகவே இருந்தது.

மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லோரும் அவனிடம் ஏச்சு வாங்கிக் கொண்டே பாடசாலைக்கு வெளிக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மனைவி, மேற்குத் திசையாக 4 கிலோ மீற்றர் தூரத்திலிருக்கும் நெஞ்சுக்குளம் கலைமகள் வித்தியாலயத்திற்குச் சென்றுவிடுவாள்.

மகன் வவுனியா தமிழ் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற்குச் சென்று விடுவான்.

மூத்த மகள் சைவப் பிரகாச மகளிர் கல்லூரிக்குச் சென்றுவிடுவாள்.

இளைய மகள் இறம்பைக் குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயத்தில் படிக்கின்றாள்.

அவன், இளைய மகளையும், சின்னவனையும் மோட்டார் சைக்கிளில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்று, சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பாலர் பாடசாலையில் சின்னவனை இறக்கிவிட்டு, மகளை இறம்பைக்குளம் மகளிர் மகா வித்தியாலயத்தில் விட்டு விட்டு பின் வவுனியா இலங்கைத் திருச்சபைத் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிடுவான்.

பின்பு 12 மணிக்கு அவன் சுத்தானந்த இந்து இளைஞர் சங்கப் பாலர் பாடசாலைக்குச் சென்று மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தன்னுடன் பாடசாலையில் வைத்திருந்து பின் 2 மணிக்குப் பாடசாலை விட்ட பின் இறம்பைக் குளம் மகளிர் மகாவித்தியாலயம் சென்று மகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு உக்குளாங்குளத்தில் இருக்கும் தன் வாடகை வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும்.

பாடசாலை அதிபர் வையாபுரிநாதனின் நல்ல மனத்தினால் 12 மணிக்கு, 15 நிமிட அவகாசம், பாலர் பாடசாலையில் இருந்து மகனை ஏற்றிக் கொண்டு வருவதற்கு அவனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

வழுமையாக இதுதான் நடைமுறை. என்றாலும் சிலவேளைகளில் அவன் காலையிலேயே பரபரப்பாகி விடுவதுண்டு.

அன்று காலையும் அப்படித்தான். ஒரு காரணமும் இல்லாமலேயே அவன் கோப வசப்பட்டு விட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“இஞ்சேரும் உம்மட பிறின்சிபல் பொல்லாத ஆள். அந்த ஆள் “றெட் வைன்”

அடிச்சுப் போடும்.

எங்கயும் தூரத்துக்கு மாத்திப் போடும்.

நீர் கெதியாப் போம். நான் கதவப் பூட்டிற்றுப் போறன்"

என்று சொல்லி 7.30 மணிக்கு முன்பே மனைவியை அனுப்பி வைத்த பின்பும் அவனது கோபம் குறையவில்லை.

மூக்குச் சிந்திக் கொண்டிருந்த சின்னவன் மேல் ஏரிந்து விழுந்தான்.

"சேட்டிலை குத்தியிருக்கிற லேஞ்சியால் மூக்கத் துடையன்றா. உனக்கு விளங்கிறேல்லயே"

என்று சொல்லி அழிப்பதற்குக் கை ஓங்க, காற்சட்டையோடு அவன் மூத்திரமே பெய்து விட்டான்.

"மூதேவி, கள்டு காற்சட்டய, சனியன் வந்து பிறந்திருக்கு"

என்று திட்டிய படி, காற்சட்டையைக் கழுட்டும் போதுதான், சொக்ள், சப்பாத்து எல்லாம் நடனர்த்திருந்ததைப் பார்த்தான்.

அவன் கோபமாக இருப்பதைப் பார்த்த மூத்தவன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினான்.

பக்கத்தில் வந்து வேறு சொக்ள் எடுத்துக் கொடுக்கவும் மகஞுக்குப் பயம்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

கொஞ்சம் பிந்திப் போனாலே அவனது பாடசாலையில் பிழித்து வெளியில் விட்டு விடுவார்கள்.

அதை இப்பொழுது தகப்பனிடம் சொல்லும் நிலைமை இல்லை.

அவன் அவசர அவசரமாக மகனின் உடுப்பை எல்லாம் மாற்றி புறப்படத் தயாரானான்.

திணைக்களத்திலிருந்து குழுப்பரிசோதனைக்கு கல்விப் பணிப்பாளர், உதவிப் பணிப்பாளர்கள் அன்று அங்கு வர இருக்கிறார்கள் என்ற விடயம் அப்பொழுதுதான் அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது,

அதனால் அவன் இன்னும் பரபரப்பாகி விட்டான்.

முற்றுக்கூடுக் கருட

நேரம் 7.50 மணியைக் கடந்து கொண்டிருந்தது.

2 பிள்ளைகளையும் விட்டு விட்டு குறைந்தது 8 மணிக்காலது பாடசாலைக்குப் போக வேண்டுமே.

அவசர அவசரமாக வீட்டைப் பூட்டி திறப்பை பூஞ்செஷனின் மத்தியில் ஒளிந்து வைத்து விட்டு மோட்டார் சைக்கிளை உதைத்துப் பார்த்தால் அது 'ஸ்ராட்' வருவதாக இல்லை.

இரண்டு மூன்று தரம் உதைத்துப் பார்த்தான்.

அப்பொழுதும் 'ஸ்ராட்' வர வில்லை.

அவனுக்கு வந்த கோபத்தில் மோட்டார் சைக்கிளை அடித்து நொருக்கினால் என்ன என்று தோன்றியது.

கோபத்தோடு கோபமாகக் கொஞ்சம் பலமாக ஒரு உதை கொடுத்தான்.

அதை உணர்ந்து கொண்டது போல 'ஸ்ராட்' வந்து விட்டது.

சின்னவனைத் தூக்கி முன்னால் இருத்தினான்.

மகள் பின்னால் ஏறி இருந்து கொண்டாள்.

அவனது பாடசாலைப் புத்தக பாக் (பீஸ்) மோட்டார் சைக்கிளின் முன்னால் உள்ள கூடையை நிரப்பி பெருஞ்சுமையாகவே இருந்தது.

அங்கிருந்து 5 கிலோ மீற்றர் தூரம் கிழுக்காக வந்தால்தான் நகரத்தை அடையலாம்.

8 மணி ஆகிக் கொண்டிருந்தது.

மிகவும் வேகமாக ஓடிக் கொண்டு வந்தான்.

இடையில் வீதித் தடைக்காக உயரமாகப் போடப்பட்டிருந்த தடையிலே ஏறி இறங்கும் போது ஏற்பட்ட குலுக்கத்தில் பின்னால் இருந்த மகள் விழாத்தே பெரிய ஆச்சரியம்தான்.

இருப்பினும் அவன் வழுமைக்கு மாறாக மிகவும் வேகமாகவே வந்து கொண்டிருந்தான்.

கோபம், அவசரம், அமைதியற்ற அவனது மனநிலையைக் காட்டியது.

இறக்கத்தில் வேகமாக வந்து கொண்டிருக்கும் போது, ஓர் அழகான நாய்க் குட்டி, திடீரெனக் குறுக்கால் பாய்ந்தது.

எப்படித்தான் “பிழேக்” பிழித்தானோ தெரியாது.

அருந்தப்பு, மயிரினமூயில் உயிர்தப்புவது என்று செல்லுவார்களே அந்த நிலையில் நாய்க்குட்டி தப்பியது.

அதற்குப் பின்புதான் அவனுக்குப் பகுத்தறிவே வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது.

மிகவும் நிதானமாக, ஒழுதலாக ஓட்டத் தொடங்கினான்.

கோபம் முற்றாகத் தணிந்து விட்டது.

அவசரம் இப்போது இல்லை.

“கொஞ்சம் எண்டா இந்த நாய்க் குட்டி செத்திருக்கும்”

என்று அவன் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அவனது கோபம் தணிந்து விட்டதை அறிந்த பின்னைகள் கடைத்தார்கள்.

“பாவம் அப்பா, கொஞ்சமெண்டா செத்திருக்கும் அப்பா. நான் கண்ண முடிற்றன்”

என்று மழுலை மொழியில் சின்னவன் சொன்னான்.

“கொஞ்சம் எண்டா நான் எங்கயோ போய் விழுந்திருப்பன்.

நான் அப்பாவக் கட்டிப் பிழச்சிற்றன்.

பிறகுதான் பாத்தன் நாய்க்குட்டி மெள்ள மெள்ளப் போக்கது” என்றாள் மகள்.

வழுமையாக “ஆயி செக் பொயின்ற்” இல் ‘பாஸ்’ காட்டும் போது ஆத்திரப்படும் அவன் இப்போது அமைதியாகவே ‘பாஸ்’ காட்டிச் சென்றான்.

பாடசாலைக்குப் பிந்திப் போவதைப் பற்றிய கவலை அவனுக்கிருக்க வில்லை.

பாடசாலைக்குப் பிந்தி விட்டால் வீவு கொடுக்கத் தயாராகி விட்டான்.

அவனது உடம்பு முழுவதினும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியின் உணர்வு பரவி விட்டிருந்தது.

அந்த நாய்க்குட்டியைக் காப்பாற்றியதில் அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சி

அதுவரையில் அவன் அடைந்திராத் மகிழ்ச்சி.

ஒரு கணப்பொழுதுக்குள்ளே அவனுக்குள் எவ்வளவு பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்து விட்டிருந்தது என்பது அவனுக்கு நன்றாகவே தெரிந்தது.

பின்னைகளோடு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக உரையாடிக் கொண்டு சென்று சேர்ந்தான்.

காலை 10.30 மணி இருக்கும். அவனிடம் கல்வி கற்கும் மாணவன் ஒருவனின் தந்தை அவனைக் காண அங்கு வந்தார்.

பாடங் களை ஒழுங் காகப் படிப்பதுமில்லை. ஆசிரியர் களுக்கு அடங்குவதுமில்லை. ஒரே சூழப்படி என்ற காரணத்தினால் அந்த மாணவனின் தந்தையை பாடசாலைக்கு வரும் படி அவன் அழைத்திருந்தான்.

வவுனியா பிரதம தபால் நிலையத்தில் வேலை செய்யும் அவர், குறுகிய நேர வீவில் அங்கு வந்திருந்தார்.

அவரைச் சுந்தித்த பொழுதுதான், அவர் அவனுக்குப் பழக்கமானவர் என்று தெரியவந்தது.

யாரோ ஒரு பெற்றார் என்று நினைத்து அழைத்தவன், வந்திருப்பவர் தன்னோடு சிறுவயதில் ஒன்றாகப்படித்த நண்பர் என்பதைக் கண்டு கொண்டதும் மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு பழைய சம்பவங்களை எல்லாம் கிரைட்டிக் கைத்ததான்.

“நீர் எங்க இருக்கிறீர்”

“நெஞ்சுக்களத்தில்”

“நீங்கள்...”

“உக்குளாங்குளம்...”

அப்படிக் கைத்ததுக் கொண்டு நிற்கும் பொழுது இடி விழுந்தது போல பாரிய சத்தம் ஒன்று நகரின் மத்தியிலே கேட்டது.

“எங்கயோ குண்டு வெஷ்சிற்று, பெரிய குண்டு போல கிடக்கு”

“பஸ்ராண்ட் பக்கம் போலவும் கிடக்கு”

“பொலிஸ் ஸ்ரேசனில் தான் வெடிச்சதோ தெரியாது”

“வெஷல் ஏதும் வந்து விழுந்திருக்குமோ...”

“வெஷல் ஆக இருக்காது. அது குண்டாய்த்தான் இருக்கோணும்.”

“கிளைமோர் குண்டு போலத்தான் இருக்கு”

அந்த இடம் முழுவதும் ஒரே பரபரப்பாக இருந்தது.

எந்த இடத்தில் நடந்தது. என்ன நடந்தது.

என்பது உடனாடியாகத் தெரிய வரவில்லை.

“அம்புலன்ஸ்” வண்டிகளின் சமிக்ஞை ஒலி, நிகழ்வின் கொடுரத்தைக் காட்டியது.

தபால் நிலையத்திற்குப் போகத் தயாராய் இருந்தவரை,

“கொஞ்ச நேரம் பாத்துப் போம். அவசரப்படாதயும்” என்று மறித்து வைத்தான்.

சிறிது நேரத்திற்குள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் கதை பரவத் தொடங்கியது.

அதற்குள் அந்தப் பெற்றாராகிய நண்பர் சென்று விட்டார்.

“போஸ்ற் ஓபீசிலியாம் (Post office) குண்டு வெடிச்சது”

“ஞாயமான சனம் செத்துப் போச்சாம்”

“கன பேருக்குக் காயமாம்”

“ஆமிக்காறங்களும் கனபேர் செத்துப் போனாங்களாம்”

“ஆமிக்காறர் சம்பளம் எடுத்து வீட்ட மணி ஓடரில் காச அனுப்புறதுக்கு போஸ்ற் ஓபீசுக்கு வாறவங்களாம்.

அவங்களுக்குத்தான் வைச்சிருக்கிறாங்கள் போல”

“போஸ்ற் ஓபீசில வேலை செய்யிற ஆக்களுக்கும் காயமாம்.

கனபேர் செத்துப் போட்டனமாம்”

இப்படிப் பலவாறாகவும் கதை பரவிவிட்டது.

அவனுக்கு ஒரு வகையில் மகிழ்ச்சி.

முற்றுக்குக் கரடி

அந்தப் பெற்றார் இங்கு வராது விட்டிருந்தால் குண்டு வெடிப்புக்குள் அகப்பட்டிருப்பார்.

தன்னால் தான் அவர் உயிர் பிழைத்தார் என்ற பெருமிதம் அவனுக்கு, காலையில் இருந்த அவசரம், கோபம், பரபரப்புக்கு மாறாக, இப்பொழுது மிகுந்த மனமிழையோடு அவன் இருந்தான்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டபின் பின்னைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வரும் பொழுது அந்தக் கதையையும் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான்.

முன்னால் இருந்த சின்னவன், “அப்பா! அப்பா! உவடத்தில் தான் அப்பா காலம்...” என்று சொல்லி முடிக்கவில்லை,

“அங்க பாருங்கப்பா... அங்க பாருங்கப்பா...”

என்று காட்டனான்.

அந்தத் திசையைப் பார்த்த அவன் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தினான். அந்த நாய்க்குட்டி ஏதோ ஒரு வாகனத்தில் அடிப்படை செத்துக் கிடந்தது.

அதன் உடற்பில் இரத்தம் காய்ந்து கிடந்தது.

கண்கள் பிதுங்கியபடி... வாய் திறந்தபடி...

சின்னவன் அழுதே விட்டான்.

பின்னால் இருந்த மகள் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

அவன் பெருமுச்சு விட்டபடி,

“அவளவு தான் அதின்ற கணக்கு”

என்று சொல்லிய வண்ணம் மோட்டார் சைக்கிளை “ஸ்ராட்” செய்தான்.

ஒரே நிச்பதம்.

அவனது பக்குவ நிலை பின்னைகளுக்கு தில்லை.

வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த சிறிது நேரத்தில் எங்கோ சூட்டுச் சத்தம் கேட்டது.

வெளியில் வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

நெஞ்ஞக்குளம் பக்கமாகத்தான் சத்தம் கேட்டது.

“இன்னும் கொம்மாவக் காணேனல்ல. சுட்டும் கேக்குது”

அக்ளாங்கன்

என்று அவன் சொல்ல, பிள்ளைகளும் பயந்து விட்டார்கள்.

உடப்பும் மாற்றாமல் வாசலிலேயே நின்றார்கள்.

பெரியவனும் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான்.

முத்தமகளும் சைக்கிளில் வந்து சேர்ந்து விட்டாள்.

“இன்னும் கொம்மாவக் காணேல்லடா”

“நான் போய்ப் பார்த்திட்டு வரட்டே அப்பா”

“வேண்டாம் நீ நில்லு. கொஞ்சம் பாத்திட்டுப் போவம்”

நின்று யோசித்துப் பார்த்தான். மனம் கேக்கவில்லை.

“இஞ்சு கொண்டா சைக்கிளை”.

மகனிடம் சைக்கிளை வாங்கிக் கொண்டு மெதுவாக ரோட்டுக்கு வந்தான்.

தூரத்தில் சன் நடமாட்டம் தெரிந்தது.

கொஞ்சத் தூரம் போனதும் தூரத்தில் சைக்கிளில் யாரோ வருவது தெரிந்தது.

“மனைவியாகத்தான் இருக்கும்”

மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

“காலம் எவ்வளவு திட்டம் போட்டன். பாவம்...”

எவளவு திட்டங்களும் கோபப்படாம் பொறுமையா எல்லா வேலையும் செய்யும்”

என்று நினைத்துக் கொண்டு போனவன், வழியில் வந்தவரை மறித்து,

“என்ன நடந்தது”

என்று கேட்டான்.

“நெஞ்குளம் பள்ளிக் குடத்துக்குக்கிட்ட ஏதோ அடிபாடாம்.

ரீச்சர் மாரும் அதுக்குள்ள சிக்குப்பட்டாம்”

அவனுக்குத் தலை சுற்றியது.

சைக்கிளை உழுக்க அவனால் முடியவில்லை.

“கடவுளோ!... கடவுளோ!...”

முற்றுத்துக் கரடி

என்று புச்சத்திக் கொண்டான்.

“இந்தக் குஞ்சுகள் நான் என்னன்டு காப்பாற்றப் போறன்”

பைத்தியம் பிழுத்தவன் போன்ற ஒரு நிலை.

அவனை அறியாமலேயே சைக்கிள் சென்று கொண்டிருந்தது.

சைக்கிளில் அவனது மனைவிதான் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவனைடைந்த சந்தோஷம் எழுத்தில் விளக்க முடியாதது.

“நான் பயந்து போட்டன்”

என்று சொல்லும் பொழுதே அவனது உடம்பு முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் சைக்கிளை நிப்பாட்டி விட்டு

“என்னப்பா... ஏன்... நடுங்கிறியள்”

என்று சொல்லி அவனது கையில் தொட்ட பின்பு தான் அவனது நடுக்கம் தணிந்தது.

“என்ன நடந்தது”

“ஒண்டுமொ விளாஸ்கேல்ல.

நல்ல காலம். நாங்கள் அந்த இடத்தைத் தாண்டி இஞ்சால வந்திட்டம்.

ஆரோ வவுனியா போஸ்ற் ஓபீசில வேல செய்யிற ஆளாம்.

அவர்தான் அதுக்குள் சுடுபட்டுச் செத்த ஆளாம்”

அவனுக்குத் “தீக்” என்றது.

செத்துக் கிடந்த நாய்க் குட்டி அவனது கண்ணில் வந்து போனது.

கடவுளே!... அந்தாளாய் இருக்கக் கூடாது.

முற்றும்.

பேயாய்க் கணங்களாய்

சா ந்த சோலைக் கிராமத்தின் தெருக்கரையிலே இருக்கும் பாலைமரத்தின் கீழே துவாயை விரித்து பத்து லீற்றர் கொள்ளக் கூடிய மண்ணெண்ணெண்டிக் கலனைத் தலையணையாக வைத்துக் கொண்டு வான்து நிலவை வெறித்துப் பார்த்த படி படுத்துக்கிடந்தான் குமார்.

ஆகாயத்து நட்சத்திரங்களையும், அழகு நிறைந்த சந்திரனையும் பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கும் விஞ்ஞான அறிவு அவனுக்கில்லை.

சந்திரனையும் நட்சத்திரங்களையும் பார்த்து ஒத்தீக் விளக்கம் பெறும் சமய அறிவும் அவனுக்கில்லை.

வானக்கடலின் நட்சத்திர மீன்களையும், சந்திர ஓட்டத்தையும் இலக்கிய இரசனையோடு இரசிக்கவும் அவனுக்குத் தெரியாது.

பெளர்ணையிக்கும் அமாவாசைக்குமிடையே எத்தனை நாட்கள் என்ற கணக்குக்கூட எழுந்தமானத்தில் சொல்லும் ஆற்றல் அவனிடம் இல்லை. விண் வெளியைப்பற்றித் தன் கண்களால் துருவித் துருவி ஆராய்பவன் போல ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு கிடந்தாலும் அவனது சிந்தனைகள் பூமியிலேயே நிலைத்து நின்றன.

பக்கத்திலேயுள்ள வீதிக் கடைகளில் இருந்து வரும் கொத்து ரொட்டி போடும் வாசனையை அவனது மூக்கு முகர்வதில்லை.

கடலை விற்பவர் களின் விற்பனை ஒலியை அவனது காதுகள் கேட்பதில்லை.

அன்னாசிப்பழுத் துண்டுகளை விற்க அருகிலே வந்து சென்றாலும் அவனது நாவில் உமிழு நீர் சுரப்பதில்லை.

அப்படி ஒரு தவத்தை அவன் செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

பணம் தான் அவனது மந்திரம்.

அதைத் தேடுவது தான் அவனது யாகம்.

அதற்காகத்தான் அந்தத் தியாகம்.

அன்னாந்து வானத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடி பணத் தியானத்தில் கிடந்த குமாரைப் பக்கத்தில் கிடந்த கணேசன் குழப்பினான்.

“என்னடாப்பா... ஒரே யோசனையில் கிடக்கிறாய்.

நடசத்திரங்களப் புடிச்சுக் கொண்டு வந்திருவாய் போல கிடக்கு...”

“ம்... உனக்கென்ன செல்லப்பிள்ளா... நான்படுற பாடு எனக்கில்லோ தெரியும்”

“அப்பிடி என்ன பெரிய கஸ்ரம் உனக்கு.

நாளாந்தம் நாலாயிரம், ஐயாயிரம் எண்டு உழைக்கிறாய்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சத்துக்கு மேல உழைச்சிருக்க மாட்டியே...”

கணேசனின் வார்த்தைகளுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று குமாருக்குத் தெரியவில்லை.

“சரியான நூளம்பு மச்சான். ஆமிக் காற்றிட்டத் தப்பினாலும் நூளம்பிட்டத் தப்பேலாது....”

“ஓம் ஓம் மலேரியா நூளம்பு”

என்று சொன்னபடி கணேசன் நூளம்படிக்கத் தொடர்க்கிவிட்டான்.

குமார் தனது சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

இன்னும் இரண்டு கிழமைகளுக்குள் அவனது முப்பத்திரண்டு வயது நிரம்பிய ஒரு மூத்த சகோதரிக்குத் திருமணம்.

ஒரு லட்சம் ரூபா காசாக்க கொடுத்தேயாக வேண்டும்.

மாப்பிள்ளை ஜனசக்தித் திட்டத்தில் ஆயிரம் ரூபா ஆசிரியர் வேலை. அவன் படுத்திருந்த இடத்தைத் தாண்டி ஆண்களும் பெண்களும் சோழ சோழயாகச் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் எத்தனை பேர் கணவன் மனைவி என்பது யாருக்குத் தெரியும்.

அவர்கள் எல்லோரும் அன்றிரவு அங்குதான் மரங்களுக்குக் கீழே நித்திரை கொள்ளப் போகிறார்கள்.

சைக்கிள் பெல்லை (மணி) அழித்தபடி அவனுக்கருகே சென்ற ஒரு சோழிலே அவன் கண்களைப் பதித்தான்.

சைக்கிள் பாரில் இருந்து போன பெண் அவனது ஊரைச் சேர்ந்தவள். ஓட்டிச் சென்றவன் யாரோ ஒருவன்.

இப்பொழுதெல்லாம் இவைகளை யாரும் கண்டு கொள்வதே இல்லை.

பல ஆண்கள் வவுனியாவுக்கு வர முடியாத நிலையில் கிராமங்களிலே இருக்க, அவர்களது மனைவியர்தான் வவுனியாவுக்கு வந்து அத்தியாவசியப் பொருட்களை வாங்கிச் செல்வார்கள்.

அத்தியாவசியப் பொருட்களுக்காக மட்டுமன்றி வியாபாரத்திற்காகவும் பல பெண்கள் நாளாந்தும் வவுனியாவுக்கு வந்து செல்வது வழக்கமாகி விட்டது. நீண்ட தூரம் நடை.

இடையிலே நொச்சி மோட்டைஆற்றைக் கடப்பதென்பது திருநாவுக்கரச நாயனார் கயிலைக்குச் சென்றதைப் போன்றது.

கால் வழுக்கி சேற்றில் விழுந்து தவழ்ந்தும் செல்ல வேண்டி இருக்கும்.

ஆற்றங்கரையில் உள்ள சிறு செடிகளையும் கொடிகளையும் பிடித்து மிகவும் கஸ்ரப்பட்டு ஆற்றைக் கடக்க வேண்டி இருக்கும்.

ஆற்றின் இரண்டு கரைகளினும் பல கூலியாட்கள் நின்று கொண்டு, பொருட்களைச் சுமந்து கொடுத்தும், பெண்களின் கையைப் பிடித்து இழுத்துத் தூக்கிக் கரை சேர்த்தும் பணம் சம்பாதித்துக் கொள்கின்றனர்.

நொச்சி மோட்டைக்கும் தாண்டிக் குளத்துக்கும் இடையில், கிழக்குப் பக்கமாக அமைந்திருப்பதே சாந்த சோலைக் கிராமம்.

அவசரமாக இராணுவச் சோதனைத் தளத்துக்கு வருவதற்காக சைக்கிள்களில் கூலி பேசி, முன்பாரில் அமர்ந்து, யாரோ ஒரு அந்நிய ஆடவனோடு ஓட்டி உரசி வருவது பல பெண் களுக்குச் சுர்வஶாதாரணமான வழக்கமாக மாறிவிட்டது.

தனக்குப் பக்கத்தில் சென்ற அந்த சைக்கிள்ச் சோழையைப் பார்த்த குமாரின் சிந்தனை இரண்டு ஆண்டுகள் பின்னோக்கிச் சென்றது.

அவனது தமக்கை வவுனியாவுக்கு வந்து கைக்குழந்தைக்கு மருந்து எடுத்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் சென்றவள், வீட்டுக்கு இரண்டு மைல் தூர அளவில் பஸ் பழுதுபட்டு நிற்கக் கீழே இறங்கினாள்.

கைக் குழந்தையோடு மாலைக் கருக்கல் நேரத்தில் வீட்டுக்கு நடந்து சென்று கொண்டிருந்த அவளை, அவனது ஊரில் உள்ள தூரத்து உறவினான் ஒருவன் சைக்கிளின் பின்னாலுள்ள பெரிய பலகைக் கரியலில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் வீட்டில் சேர்த்தான்.

இன்னொருவனின் சைக்கிளின் பின்னால் இருந்து வந்ததற்காக தமக்கையின் கண்ணமும் முதுகும் அவனது கணவனின் கைபட்டு வீங்கினா.

அவளது கணவன் வீட்டை விட்டே சென்று விட்டான்.

அவர்களைச் சமாதானம் செய்து வைக்கக் குமாரின் தந்தைக்கு இரண்டு மாதங்கள் பிழுத்தன.

இப்பொழுது அவனது தமக்கையின் கணவன் வவுனியாவுக்கு வர முடியாத நிலை.

அதனால் அவனது தமக்கை தான் அத்தியாவசியமான பொருட்களை வாங்க வவுனியாவுக்கு வந்து செல்ல வேண்டும்.

யாருடனாவது சைக்கிளில் ஏறி கூலி கொடுத்துப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு பொழுதும் தெரியாத சைக்கிள் கூலியானுடன் முன் பாரில் இருந்து பிரயாணம் செய்வதைக் கண்டுகொள்வதற்கு யாருமே இல்லை.

அதை ஒழுக்கக் குறைவான காரியம் என்று சொல்ல ஒருவருமே முன்வர முடியாத நிலை.

“என்ன மச்சான் ஒண்டும் கதைக்கிறாய் இல்ல. நித்திரையும்

வருகுதில்ல... நீயும் கதைக்கிறாயில்ல.”

என்று அவன் சிந்தனையை கணேசன் குழப்பினான்.

“நித்திர கொண்டு என்ன செய்யிறது.

விழியப்புறம் நாலு மணிக்குப் போய் கியூவில நின்டாத்தான் ஒரு மாதிரி ரவுணுக்குள் போகிலாம்.

நானெனக்கு மண்ணென்ன விடுற நாளில்லே.

எக்கச்சக்கமான சனம் நிக்கும்.”

“அங்க பார் மச்சான், புதூர்ப் பொங்கல் திருவிழா மாதிரி இருக்குது சனம், இவளவு சனமும் மண்ணென்னயோட திரும்பி வரத்தானே போகுது. உதுக்குள் என்னன்டு போறதும் வாறதும்”

“கணேஸ்! போகேக்குள் உள்ள சனத்தப் போல ரெண்டு மடங்கு சனம் வரேக்க வரும்.

ரவுணுக்குள் உள்ள ஆம்பிளயர் எல்லாம் மண்ணென்ன, சவுக்காரம், நெருப்புப் பெட்டி, சம்போ பைக்கற் எல்லாம் வேண்டி எப்ப விழியும் இஞ்சால வருவம் எண்டு காத்திருப்பினம்”

“அது மட்டுமே குமார! நானெனக்கு கந்தோர் வழிய ஒரு உத்தியோகத்தரயும் காணேலாது. எல்லாரும் மண்ணென்னயும் வாங்கிக் கொண்டு செக் பொயின்ற அடியில தான் நிப்பினம்”

“பின்ன ஆர் எண்டாலும் விடுவினமே.

மண்ணென்ன விடுற நேரங்களில இஞ்சால வந்து போனா குறைஞ்சது ரெண்டு மயில்தாள் (இரண்டாயிரம் ரூபா) எண்டாலும் உழைக்கலாம்.

ஆருக்குத்தான் காசில ஆசையில்ல கணேஷ்.

ரெண்டு சவுக்காரக் கட்டிதான் கொண்டுவர விடுவாங்கள்.

ஆனா, அப்பிடி இப்பிடி மறைச்ச நாலஞ்ச கட்டியள் கொண்டு வரலாம்.

உத்தியோகத்தர் தங்கட ஜோப் காட், சேக்கியூட் பாக், செல்வாக்கில கூடக்குறையக் கொண்டு வருவினம்.

சாராயமும் ஒரு போத்தல் கொண்டு வருவினம்.”

“ரவுணுக்குள் ஒரு சவுக்காரக் கட்டி 7 ரூபாக்குள் வாங்கீரலாம். இஞ்ச

கொண்டு வந்தா எப்பிழயும் 40 ரூபா.

ரவணுக்குள்ள ஒரு லீற்றர் மண்ணெண்ணை 10 ரூபா.

இஞ்சால கொண்ந்திற்றா 240 ரூபா போகுது.

யாழிப்பாணம் கொண்டு போனா 300 ரூபாவும் போகும்"

"அது சரி குமார்! 5 லீற்றர் தானே கொண்டு வர விடுவாங்கள். நீஙன் 10 லீற்றர் கலனக் கொண்டு திரியிறாய்"

"உனக்கு உந்தத் தந்திரம் தெரியாது போல கிடக்கு.

5 லீற்றர் கலனில் நிரம்ப ஊத்தினா 5 லீற்றர் தான் ஊத்திலாம்.

ஆனா 10 லீற்றர் கலனில் 8 லீற்றரை அடிச்சா குறையாயிருக்கும்.

5 லீற்றர் தான் எண்டா அவங்கள் விட்டிடுவாங்கள்.

சில வேள கொஞ்சத்த ஊத்திப் போட்டுப் போகச் சொல்லுவாங்கள்.

சரி ஒரு லீற்றர் ஊத்தினாலும் 7 லீற்றர் கொண்டு வந்திருலாம் தானே."

"உனக்கு நல்ல முனை இருக்கு.

"நீ உந்த ஓயில், பற்றி, கற்புரம் இப்பிழிக் கொண்டு வந்தியெண்டா ஒரு நாளிலயே உழைச்சிருலாமே..."

"கணேஸ்! தடை செய்யப்பட்ட சாமானக் கொண்டு வந்து பிழப்பா அக்காட கலியாண வீட்டை ஆர் செய்து வைக்கிறது.

பொம்பிளையள் கள்ளமா ஓயில் கொண்டு வந்து பிழப்பா தலையில ஊத்தி முழுக வாத்துப் போட்டு விட்டிடுவாங்கள்.

நாங்கள் கொண்டு வந்து பிழப்பா என்ன நடக்கும் எண்டு தெரியும் தானே.

எனக்கென்னத்துக்கு இந்த வேலய.

இன்னும் ஒரு கிழமைக்கு வந்தனெண்டாக் காணும்.

பிறகு இந்தப் பக்கம் எட்டியும் பாக்க மாட்டன்"

கடந்த ஒரு கிழமையாக அவன் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை.

இரவுப் படுக்கை சாந்த சோலையில்.

அதிகாலையில் நகருக்குள் வருவதும், கூடிய விலைக்கு விற்கக்கூடிய பொருட்களை வாங்கிச் செல்வதும் தான் அவனது வேலை.

உயிரை வெறுத்து ஒரு ஓர்மத்தில் அந்த உழைப்பை உழைத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

குடும்பத்தில் யாராவது செல் அடிப்போ சண்டையின் இடையில் சிக்கியோ இறந்திருந்தால், அக்குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு ஆயிரம் ரூபா ஆசிரிய நியமனம் கொடுத்தது பிரேமதாச அரசாங்கம்.

ஒரு வருடத்துக்கு முன் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவின் ஜனசக்தித் திட்டத்தில் ஆயிரம் ரூபா ஆசிரியராக நியமனம் பெற்று அவனது ஊருக்கு வந்த ஆசிரியருக்கு உதவி செய்யப் போனதினால் ஏற்பட்ட சங்கடம் தான் இது. அவனது வீட்டுக்கு வந்து சென்ற ஆசிரியருக்கும் தமக்கைக்குமிடையில் ஏற்பட்ட காதலுக்கு விழலை ஒரு லட்சம் ரூபா.

இந்த ஒரு லில்சம் ரூபாவைத் தேடுவதற்கு அவன் படாதபாடு பட்டான்.

அறுவடைக்குக் காத்திருந்த நெல்வயல், தேடுதல் நடவடிக்கையின் போது எல்லோரும் ஊரை விட்டோட, மாடுகளுக்கு இரையாகிவிட்டது.

காணி பூமிகளை விற்றுக் கொடுக்கும் நிலையும் அங்கே இல்லை.

அந்தச் சமகால நிலையை விளங்கிக் கொள்ளும் படிப்பு, ஆயிரம் ரூபா ஆசிரியருக்கு இல்லை.

அரைவாசிப் பண்டதைத் திருமணத்தின் பின் தருவதாகக் கூறிய பொழுது திருமணப் பேச்சே முறிந்து போய் இருந்தது.

இவ்வளவும் அவனது தந்தையார் எடுத்த முயற்சி.

திருமணப் பேச்சின் போது பார்வையாளாக இருந்த குமாருக்கு ஏற்பட்ட வைராக்கியம் ஒரு லட்சம் ரூபா காச உழைத்து, தமக்கையைத் திருமணம் செய்ய வரும் ஆசிரியரின் முகத்தில் வீசி ஏறிய வேண்டும் என்றிருந்தது.

சிந்தனைகளுக்குள்ளே சிறிது கண்ணயர்ந்த குமாரைக் கணேசன் தட்டி எழுப்பினான்.

“மச்சான் எழும்பிடா... சனங்கள் எல்லாம் போகத் தொடர்க்கிற்றுதுகள், நீ நித்திரை கொள்ளுறாய்.”

திடுக்கிட்டு எழுந்த குமார் காலைக் கடன் கழிக்கவோ, பல் துலக்கி முகம் கழுவவோ விருப்பமில்லாதவனாக எழுந்து நின்றான்.

முற்முத்துக் கரடி

அவனது சேட்டும், சறமும், ஊத்தையாவதற்கு இனி இடமில்லை என்ற நிலையில் இருந்தன.

தலை எண்ணென்யைக் கண்டு பல நாட்கள்.

முன் வரிசையில் இடம் பிழித்தால்தான் நகருக்குள் நுழையலாம்.

“முகத்தக் கழுவீற்றுப் போவம் மச்சான்.”

“பின்னேரம் வந்து ஒழுதலாக் கழுவுவம். இப்ப நேரம் போச்சது.”

“நீ வேணுமெண்டா போமச்சான். நான் முகங்கழுவீற்று வாறன்.”

என்றபடி கணேசன் முகம் கழுவச் சென்றான்.

கணேசனை ஏதிர்பார்க்காமல் குமார் வேகமாக நடந்தான்.

சன நெரிசலுக்குள் தனது 10 லீற்றர் கலனையும் கொண்டு முண்டியடித்துக் கொண்டு தடை முகாமை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் ஏதோ குழப்பம்.

அங்குமிங்கும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் பறந்தன.

இதற்குப் பழக்கப் பட்டவர்களாய் எல்லோரும் வீழ்ந்து படுத்துக் கொண்டார்கள்.

குமார! குமார! என்று கத்தியபடி கணேசன் ஓடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

முற்றும்.

10

மீண்டும் ஒரு கருவேத்திரம்

“தம்பி! நான் அவேக்கு என்ன முடிவு சொல்ல.”

“அம்மா! என்னக் குழப்பாதேங்கோ... கொஞ்சம் நிம்மதியா இருக்க விடுங்கோ...”

“நீ கலியாணம் முடிச்சாத்தான் நாங்கள் நிம்மதியா இருக்கலாம்.

இப்பிடியே தாழியும் வளத்துக் கொண்டு சந்நியாசியா, விசரன் போல வீட்டுக்குள்ளாயே கிடந்தா எங்களுக்கும் நிம்மதியில்ல.”

“அம்மா!.. கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ... நான் இப்ப கலியாணம் முடிக்க மாட்டன். அவளாவதான்...”

அவனது வார்த்தைகளில் தெரிந்த கோபத்துக்கு ஈடுகட்டுவது போல தாயும் கோபமாகப் பேசினாள்.

“எனக்குத் தெரியும் நீ ஏன் இப்பிடிக் கதைக்கிறாயென்டு.

ஆனா என்ற உசிர இருக்கிற வரைக்கும் நீ அவள முடிக்க விடமாட்டன். அது மட்டும் சத்தியம்...”

“அம்மா! இப்ப ஏன் நாலு வீட்டுக்குக் கேக்கிற மாதிரி கத்துறியள்”

கத்தாமல் என்ன செய்யிறது.

அவளக் கலியாணம் முடிச்ச ஊர் உலகத்தில கூட்டிக் கொண்டு

முற்றுக்குக் கருட

போறேல்லயே.

பாக்கிற சாதி சனங்கள் காறித் துப்புமிடா. அப்பதான் உனக்கு விளங்கும். எனக்குக் கொள்ளி வைச்சிற்று, பிறகு நீ உன்ற விருப்பம் போல எந்த வேசையையும் கூட்டி வைச்சிரு..."

அவளது வார்த்தைகள் எல்லை மீறினா.

அவனுக்கு ஆக்திரம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

அதே தொனியில் அவனும் கத்தினான்.

"அம்மா என்ற வாய்க் கிளறாதேங்கோ.

இதே நிலைமை என்ற தங்கச்சிக்கு வந்திருந்தா"

"வெக்கங்கெட்ட கதை கதைக்காத.

அவள் அப்பவே செத்துத் துலஞ்சிருக்கலாம்.

மானமுள்ள பொம்பிளையிண்டா தற்காலை செய்திருப்பாள்.

இப்பிழி அவமானச் சின்னமா இருக்கவே மாட்டாள்"

"அம்மா!.."

என்று அலறினான் குமார்... என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை அவனுக்கு.

"அந்த பொக்டர் வீட்டுக்காற்ற கேக்கினம்.

நான் பதில் சொல்ல வேணும். காலமைக்கு எனக்கு முடிவு தெரியோன்றும்"

என்று சற்று நிதானமாகவும் சாந்தமாகவும் கூறி முடித்தாள் தாய்.

அவனுக்குக் கோபமும், மானமும் கொந்தளித்தன.

என்ன செய்வதென்றே தெரியாத உணர்வில்...

இப்பிழித்தான் ஒருமாதம் கடந்து விட்டிருந்தது.

அறைக்குள் சென்று கதவைப் பூட்டிவிட்டுக் கட்டிலிலே படுத்துக் கிடந்தான் குமார்.

அவனது உடலே அவனுக்குப் பாரமாக இருந்தது.

அவனது காதுகளிலே தாயும் தங்கையும் கதைப்பது லேசாக விழுந்தது.

"அம்மா அண்ணைய ஏன் கள்ரப்படுத்திறியள்.

டொக்டர் வீட்டுப் பெட்டயில் விருப்பமில்லாட்டி வேற இடமாப் பாக்கிறது தானோ...”

“அவன் ஒழரையும் முடிக்கலாம்.

ஆனா அவன் சந்திராவ முடிக்க மட்டும் விடமாட்டன்”

“அம்மா! சந்திரா... அது... சரி. அதேன்... எனக்கு அதப்பற்றி நியாயஞ் சொல்லத் தெரியேல்ல.

ஆனா நல்ல பொம்பிளையம்மா. பாவும்.

அண்ணைக்கு அவளில் எவளாவு விருப்பம்.”

“மூடு வாய, சனியன். நீங்கள் எல்லாரும் சேந்துதான் அவன இந்த நிலையில் வச்சிருக்கிறியள்.”

“அம்மா... பாவும் சந்திரா... அவள் என்ன செய்யிறது. அவள் விரும்பியோ இப்பிழி நடந்தது. அவங்கள் பாழ்ப்புவாங்கள்...”

“அவள் மானமுள்ள பொம்பிளையின்டா உடனை தற்கொல செய்தாவது செத்திருப்பாள்”

கதையைத் திசை திருப்ப முயன்றாள் ராணி.

“அம்மா டொக்டரின்ற மகள்...”

“ஏன் அவளுக்கென்ன குற.

நல்ல சீதனம் குடுக்கினம். வீடு வளவு, நகை, காச, இவளாவு சீதனம் வேற ஒரு குடுக்கப் போகினாம்”

“சீதனம் குடுப்பினம் தான். ஆனா... அவள் யூனிவெசிற்றில் படிக்கேக்க ஒருத்தன விரும்பி இருந்தவளாம்.

பிறகு அவன் வேற ஒழரையோ முடிச்சிற்றானாம்.”

“அதுதான் உலகத்தில இல்லாததே...”

அது படிக்கிற வயசில அப்பிழி இப்பிழி நடக்கிறதுதானே.

அதுகளப் பெரிசு படுத்தேலாது.”

உரையாடல் குமாரின் காதுகளில் நன்றாகவே விழுந்தது.

அவனும் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவன்தான்.

முற்றுக்குத் தூரி

அவனுக்குத் தெரியும் பல்கலைக்கழகத்தில் காதலிப்பவர்களின் யோக்கியதை பற்றி.

மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் நடக்கும் தவறுகளை தவறுகள் என்று யார் கூறுவது.

சந்திராவின் விசயமும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருந்திருந்தால்... அவளது தாய் தந்தையரே அதைப் பெரிது படுத்தி இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

*** *** ***

அவன் நித்திரை வராமல் படுக்கையில் புரண்டான்.

இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த போது ஏற்பட்ட கலவரத்தில் ஒரு லட்சம் இந்துப் பெண்கள் பாகிஸ்தானில் கற்பழிக்கப்பட்டு இந்தியாவிற்கு வந்தனர்.

மகாந்தமா காந்தி இந்து இளைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டு கோள் விடுத்தார்.

அந்த இந்துப் பெண்களை இளைஞர்கள் நல்ல மனதோடு மணங்கூசய்து வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும் என்று.

அதனைப் பல இளைஞர்கள் ஏற்று மணங்கூசய்தனர்.

அந்த நிகழ்ச்சியை அவனது மனம் அடிக்கடி அசை போட்டது.

மேசையில் கிடந்த பாரதி பாடல் புத்தகத்தை எடுத்துப் புரட்சினான்.

தனக்குப் பிடித்தமான பாஞ்சாலி சபதம் பகுதியை எடுத்து வாசித்தான்.

வாசிக்க வாசிக்க அவனது உள்ளத்தில் ஒரு புது உணர்வும், ஒருவித பழிவாங்கும் வெறியும் ஏற்படத் தொடங்கியது.

பாஞ்சாலி, பஞ்ச பாண்டவரின் மனைவியாக அவனுக்கு இப்போது தெரியவில்லை.

தனது காதலி சந்திராவாகவே தெரிந்தாள்.

பாஞ்சாலியைச் சபைக்கு இழுத்து வருகிறான் துச்சாதனன்.

அவனது ஆடைகளை அவிழ்க்கும்படி ஆணையிடுகிறான் கர்ணன்.

அந்தக் கொடுமையான மிருகத்தனமான காட்சியை வாசிக்க வாசிக்க அவனது கண்கள் கோபத்தால் சிவந்தன.

வீமன் செய்த சபத்தைத் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தான்.

“தொடையைப் பிளாந்துயிர் மாய்ப்பேன்-தம்பி

சூரத் துச்சாதனன் தன்னையும் ஆங்கே

கடைப்பட்ட தோள்களைப் பிய்ப்பேன் - அங்கு

கள்ளளை ஊறும் இரத்தாங் குழப்பேன்

காலை விழந்தது.

புள்ளூலிகளின் பூபாளமும் குமாரின் வீட்டு முகாரியும் சேர்ந்தே
வூலித்தன.

*** ***

அந்த நாளை சந்திராவால் மறக்கவே முடியவில்லை.

மறக்க முடியாத பகல் அது.

அந்தக் கோர நிகழ்ச்சி... கனவிலும் நினைவிலும் அவளைக் கொண்று
கொண்டே இருந்தது.

தற்காலை செய்து கொள்ள ஏனோ அவள் மனம் முன்வரவில்லை.

தவறுக்கு, தான் எந்த விதத்திலும் பாத்திரவாளியில்லை என்ற நினைப்பு
அவளுக்கு.

ஆண்களைப் பற்றி அவள் அறியாதவள்ளல்.

கற்பின் கனவி சீதையைக் கூட அவதார புருஷன், காருண்ய மூர்த்தி
இராமன் தீக்குளிக்கச் செய்து தானே ஏற்றுக் கொண்டான்.

பின்பும் பழிக்கு அஞ்சி காட்டுக்குக் கலைத்து விட்டான்.

அந்த ஆண்வர்க்கத்தின் மிசுச் சொச்சங்கள்தான் இன்னும் உயிர்
வாழ்கின்றன என்பது அவளுக்குத் தெரியாமலில்லை.

ஆனால் சிறு வயதிலிருந்தே பழகி, புதுமையான சிந்தனைகள்,
கருத்துக்கள் கொண்ட குமாரை அந்தப் பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ள
அவளால் முடியவில்லை.

எப்படியாவது ஒரு தடவை குமாரைச் சந்தித்து அவனது காலமியைத் தன்
கண்ணீரால் நனைக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து ஒருமாதம் ஆகிவிட்டது.

முற்முத்துக் கரடி

கொழும்பில் வேலை பார்த்த குமார் வீட்டுக்கு வந்து நிற்கிறான் என்றதும் எப்படியும் தன்னைச் சந்திப்பான் என்றே நம்பினாள்.

“அவனது கண்களை எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறேன்” என்று பயந்து கொண்டே இருந்தாள்.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் குமார் யாழ்ப்பாணம் வந்த போது சந்திராவைச் சந்தித்து நீண்ட நேரம் கதைத்தான்.

இப்போது இரண்டு மாதங்களுக்குள் எவ்வளவு விபரீதம் நடந்து விட்டிருக்கிறது.

அவளால் அந்தப் பகலை மறக்கவே முடியவில்லை.

கனவிலும் நினைவிலும் அக் கொடுரேமேதான் நிறைந்திருந்தது.

நாட் செல்லச் செல்ல குமார் தன்னைச் சந்திப்பான் என்ற நம்பிக்கையே அவளுக்கு இல்லாமல் போகத் தொடங்கியது.

குமார் கொழும்பிலிருந்து வந்து ஒருமாதம் ஆகிவிட்டது.

தனது நம்பிக்கையை அவள் இழந்தாலும் அந்தச் சந்திப்புக்காக அவள் உள்ளாம் ஏங்கவே செய்தது.

“அக்கா, அக்கா... அவரக் காணேல்லயாம்”

பாடசாலையால் வந்த சந்திராவின் தங்கை பரபரப்போடு சந்திராவுக்குக் கூறினாள்.

“ஆரையாழி”

“அவரத்தான். குமாரன்னையத்தான்”

“ஆரடி உனக்குச் சொன்னது”

“என்னோட படிக்கிற இந்திரா. அவேட வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீடுதானே. அவள்தான் சொன்னாள்”

அவள் சொன்னதைக் கேட்டு பரபரப்படைந்தாள் இந்திரா.

சந்திராவின் தங்கை குமாரை குமாரன்னை என்றுதான் கூப்பிடுவாள்.

அவளுக்கு இந்த விவகாரம் நன்றாகவே தெரியும்.

“அவர் கொழும்புக்குப் போயிருப்பாரா...”

“இல்லையக்கா... குமாரன்னையின்ற தாய், தங்கச்சியெல்லாம் அழுது கொண்டிருக்கின்மாம்”

சந்திராவுக்கு இப்போது உண்மை புரிந்து விட்டது.

ஆம். சராசரி மனிதனாக, சாதாரன மனிதனாக. எல்லாம்... வாய்ப்பந்தல் தான்.

பாடசாலையில் மேடையில் பூர்ச்சி புதுமை பற்றி முழங்கியதெல்லாம்... தமயந்தி தனது இரண்டாம் சூயம் வரத்துக்கு நாள் குறித்ததைப் பாராட்டி, துணிச்சலான காரியம், முற்போக்கான காரியம் என்று முழங்கிய குமார்... இப்போது அவள் தனது நம்பிக்கையை முற்றாக இழுந்து விட்டாள்.

எங்களைப் பழி கூறும் இந்த ஆண்கள், எங்களைக் காப்பாற்ற முடியாமல் தானே இந்த நிலைக்கு சந்தரப்பம் கொடுத்தார்கள்.

என்றோ ஒரு நாள் அவனைச் சந்தித்து,

“உன்ற மனிசிக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருந்தா... இதே மாதிரித்தான் விட்டிட்டு ஓழியிருப்பியா?”

என்று கேட்கும் வரை எனது உயிர் பிரியக்கூடாது என்று ஆண்டவனை வேண்டனாள்.

அந்தச் சந்திப்புக்காக அவள் காத்திருந்தாள்.

நாட்டிலே இனக்கலவரம் தோன்றியது.

ஹீலங்காவில் சனப்பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கம் கையாளும் வழிகளில் ஒன்று இனக் கலவரத்தை ஏற்படுத்தி தமிழர்களைக் கொல்வது.

உயிர் தப்பியோர் வடக்குக் கிழக்குக்கு அகதிகளாக வந்து சேர்ந்தனர்.

இனக்கலவரம் ஏற்பட என்ன காரணம்.

இராணுவத்தினர் சென்ற ஜீப் வண்டி கண்ணி வெடித்தாக்குதலுக்கு விலக்காகி, இராணுவத்தினர் பதின்மூன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அதுதான் காரணம் என ஹீலங்கா முழுவதும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

அந்தக் கண்ணிவெடுத் தாக்குதல் ஏன் நடத்தப்பட்டது என்பதை சிங்கள மக்கள் தெரிந்திருந்தார்களா?

தெரிந்திருந்தால் கலவரத்தை உண்டு பண்ணி, கொள்ளையும்

முந்முக்குக் குரடி

கொலையும் தீ வைப்பும் செய்திருப்பார்களா?

மூன்று பெண்களை இராணுவத்தினர் கடத்திச் சென்று கற்பழித்தனர்.

என்ற காரணத்தை அறிந்தவர் சிலரே.

காலங் காலமாக கற்பொழுக்கத்தில் மேம்பட்ட ஒரு இனத்தில் இத்தகைய கற்பழிப்புக் கொடுமைகளை யாரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்.

சந்திராவுக்கு நேர்ந்ததும் இதே கதிதான்.

வீடுகளைச் சோதனையிட வந்த இராணுவத்தினர் சில வீடுகளில் இளம் பெண்களைக் கற்பழித்து வெறியாடினர்.

அந்த அவல, மிருக வெறிச் சேட்டையில் பலியான பல பெண்களில் சந்திராவும் ஒருத்தி.

சில தாய்மார்கள் விசயம் வெளிவராமலேயே மறைத்துத் தமது பெண்களின் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள்.

சிலர் ஒலையிட்டு அழுது தாமே தம் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டதைப் பறைசாற்றி உலகறியச் செய்தனர்.

இதில் இரண்டாவது வகையில் சிக்கிய அபலைதான் சந்திரா.

அந்தப் பழிக்குப் பழி வாங்க, எந்த இயக்கம் பெண்களின் கற்புக்காகப் போராடியதோ அந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்து கொண்டான் குமார்.

பாஞ்சாலி சுபத்தில் வீமனின் சுபதும் அவனது மனதில் நினைவுக்கு வரும் போதெல்லாம் கண்கள் சிவக்கும்.

கைகளைப் பிசைந்து கொள்வான்.

பயிற்சிகள் முழுந்து களத்திலே இறங்கி விட்டான் குமார்.

* * * *

கண்ணி வெழித்தாக்குதலில் பெயர் பெற்ற ஒரு பெரும் கெரில்லா இயக்கம் அது.

அன்று இராணுவ ரோந்து வாகனத்தை நோக்கிக் காத்திருந்தான் குமார்.

ஒரு சாதாரண வீரனாக, கட்டுப்பாடான தலைமையின் கீழ் காத்திருந்தான்.

கண்ணி வெழியில் சிக்கி சின்னாபின்னமாகியது அந்த றக் வண்டி.

தலையிலிருந்து சமார் முப்பது அடிவரையில் மேலைமுந்து சிதறியது

அங்களாங்கன்

வண்டி. இராணுவத்தினரை ஆகாயத்தில் பறக்கும் போதே சுட்டு வீழ்த்தினான் குமார்.

எந்த இராணுவனைப் பார்த்தாலும் தனது காதலி சந்திராவைக் கெடுத்த பாவியாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அதனால் கண்கள் சிவக்க மன மளவென்று சுட்டுத் தள்ளினான்.

அவனது வெறி, பழிவாங்கும் உணர்ச்சி, கொலை செய்வதில் தனி இன்பத்தைக் கொடுத்தது அவனுக்கு.

கண்ணி வெடிச்சத்தும் கேட்டதும் நகரமே பரபரப்பாகியது.

முஸ்லிம் மக்கள் தாம் கொண்டு வந்திருந்த வெள்ளைத் தொப்பியை அணிந்து கொண்டு தப்பித்தனர்.

சில இந்து கிறிஸ்தவ இளைஞர்களும் தமது கை லேஞ்சியால் தலையைக் கட்டிக் கொண்டு தப்ப முயன்றனர்.

எங்கோ நடந்த தாக்குதலுக்குப் பழிவாங்க பஸ் நிலையத்தில் அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

வாகனாங்கள் நிறுத்தப்பட்டு பிரயாணிகள் வரிசையாக இறக்கி விடப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

கடைகள் தொழில் நிறுவனங்கள் தீ வைத்துக் கொழுத்தப்பட்டன.

ஆம். இறந்த தமது சக இராணுவத்தினருக்கு ஏனைய இராணுவத்தினர் வேறூப்படி வீர அஞ்சலி செலுத்த முடியும்.

அப்பாவி மக்களின் கொலையும், கடை ஏரிப்பும் தான் செய்ய முழுந்தது.

* * * *

மணியின் வீரமும், துணிவும் அவனை ஒரு குழுத்தலைவனாக்கியது.

அன்று பெரும் போலீஸ் நிலையம் ஓன்றைத் தாக்கத் திட்டமிட்டனர்.

பல கண்ணி வெடித் தாக்குதல்களை முன்னின்று நடாத்தி வெற்றி பெற்ற மணியும் ஒரு தளபதியாகச் செயற்பட்டான்.

மிகவும் பாதுகாப்பான அந்தப் பெரிய போலீஸ் நிலையம் சாதுர்யமாகத் தாக்கப்பட்டு தரை மட்டமாக்கப்பட்டது.

ஏராளமான ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன.

முற்றந்துக் கரடி

அந்தப் போரில் இயக்கத்தில் எவருமே இறக்கவில்லை.

பெரும் வெற்றியளித்த அந்தத் தாக்குதலில் மணியின் பங்கு மிகவும் மகத்தானதாக இருந்தது.

அந்தத் தாக்குதல் மூலம் வெளிநாட்டு ஆதரவுகள் அந்த இயக்கத்துக்குப் பெருகியது.

மணியின் பெயர் இயக்கத்தில் மட்டுமன்றி வெளியுலகிலும் நன்றாகப் பரவுத் தொடங்கியிருந்தது.

இயக்கத்தின் அடுத்த திட்டமாக, ஒரு இராணுவ முகாம் தாக்கப்பட இருந்தது.

அதற்குப் பிரதம தளபதியாக மணியே நியமிக்கப்பட்டான்.

அந்த இராணுவ முகாமை முற்றாக அழிப்பதே அவனது இலட்சியமாக இருந்தது.

பழிக்குப்பழி... அதுவே அவனது சிந்தனை.

இயக்கத்தின் கொள்கைகளை விட அவனது இதயத்தில் பதிந்தது. பழிக்குப் பழி என்ற உணர்வே.

இராணுவ முகாம் தாக்கப்பட்டது.

ஆனால் அது முற்றாக வெற்றியளிக்கவில்லை.

வேறு இயக்கங்கள் அன்று காலை சில சமூக விரோதிகளுக்கு அளித்த மின் கம்பக் கொலைத் தண்டனையாலும் வேறு சில காட்டிக் கொடுப்புகளாலும் இராணுவத்தினர் உசார் நிலையில் இருந்தனர்.

அதனால் தாக்குதல், இரு தரப்பிலும் பல உயிர்களைக் குழித்தது.

தாழுப் பறந்த “ஹவிகோப்டர்” விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தி விட்டு திரும்பினான் மணி.

காய்ப்பட்ட ஒரு வீரனைத் தாக்கிக் கொண்டு தமது வாகனத்திற்கு அருகே வரும்போது பல துப்பாக்கி ரவைகள் அவன் உடலைத் துளைத்தன.

அன்று இயக்கத்து வைத்திய நிலையத்தினால் ஒரே பரபரப்பு.

மணி, மணி என்ற பெயரே எல்லோர் வாயிலும் ஓவித்தது.

அவனது துணிவையும் வீரத்தையும் அறியாதவர்கள் இயக்கத்தில்

எவருமே இல்லை.

திழர்ச் சிகிச்சை.

குண்டுகள் அகற்றப்பட்டன.

இந்தியாவுக்குக் கொண்டு செல்ல ஏற்பாடுகள் நடந்தன.

அதற்கிடையில் அவனைப் பராமரிக்க இரு தாதிப் பெண்கள் (nurse) நியமிக்கப்பட்டனர்.

அந்த அறைக்குள் சென்ற சுந்திராவால் மணியை அடையாளம் காண முடியவில்லை.

மூடிக் கிடந்த கண்களும், கட்டப்பட்ட உடம்பும் அவளால் அவனை அடையாளம் காண முடியாதவாறு செய்தன.

இருந்தாலும் அவளுக்கு ஏதோ ஒரு உணர்வு.

அவனது பாதங்களை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

ஒரு வேளை அப்பிடி இருக்குமோ.

அவனது மனது சுந்தேகப்பட்டது.

குமார்தான் மணியாக இருந்தால்... நினைத்துப் பார்க்கவே ஆச்சரியமாக இருந்தது அவளுக்கு.

சிறிது நேரத்தில் அவன் கண் விழித்தான்.

அவனது கண்களைப் பார்த்ததும் அவளால் அவனை நன்றாகவே அடையாளம் காண முடிந்தது.

அவனது கண்கள் அவனைக் கண்டதும் ஆச்சரியத்தால் அகன்றன.

கண்களால் அவனை அருகே அழைத்தான்.

அவனது கால்கள் நிலத்தைத் தொட மறந்தன.

துள்ளி ஓடிச் சென்று அவனது கைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டு மார்பிலே முகம் புதைத்து அழு வேண்டும் போல் இருந்தது.

ஆனால்... இயக்கக் கட்டுப்பாடுகள் அவனைத் தடுத்தன.

வாசல் வழியே வெளியேறியவள் அனுமதி பெற்று வந்தாள்.

இன்னும் பதினைந்து நியிடங்களில் இந்தியாவிற்குக் கொண்டு செல்லப்

முர்றத்துக் கரடி

போகிறார்கள்.

மணி எப்படியும் பிழைத்து விடுவான் என்ற நம் பிக்கை எல்லா வைத்தியர்களுக்கும் இருந்தது.

வாசலில் வந்து நின்றாள் சுந்திரா.

குமாரின் கண்கள் அவளையே ஆவலாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

கண்கள் நான்கும் ஒன்றோடான்றாய்க் கலந்தன.

அவனது காலாழியில் சௌன்று முழுந்தாளிட்டு இருந்தாள்.

அவனது பாதங்களைப் பற்றினாள்.

ஹீராமனின் பாதம் பட்ட அகலிகை போலாகியது அவனது மனம்.

எழுந்து அவனது கைகளைப் பற்றினாள்.

அவனது கையின் மேல் அவனது கண்ணீர்த்துளிகள் விழுந்தன.

அதைத் துடைக்கத் தனது கையை மேலே வைத்தாள்.

அவன் எழுந்திருக்க முயன்றான்.

அவனது கண்ணீர் அவனது கையில் விழுந்தது.

இருவரது கைகளும் ஒன்றையான்று தழுவின.

விழிகள் சங்கமித்து ஆயிரமாயிரம் கதைகளைக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தன.

குமாரைக் கூட்டிச் செல்ல மற்றவர்கள் அறைக்குள் வந்தனர்.

காதலர் இருவரது கைகளும் ஒன்றை ஒன்று அழுத்தி ஏதோ சத்தியம் செய்தன.

அவள் மெல்ல விலகினாள்.

அவனது வாய் பாஞ்சாலி சபதத்தில் வீமனது சபதத்தை உச்சரித்தது.

“தொடையைப் பிளந்துயிர் மாய்ப்பேன்-தம்பி

கூரத் துச்சாதனன் தன்னையும் ஒங்கே

கடைபட்ட தோள்களைப் பியப்பேன்-ஆங்கு

கள்ளன ஊறும் இரத்தங்குடிப்பேன்

*** *** ***

11

மண்ணின் மைந்தர்கள்

சுத்தம் வந்த திசையைக் கூற்றால் கவனிக்கத் தொடாங்கினான் குமார். மே... மே... மேல்... மேல்... ஆகாயத்திலிருந்தும், தரையிலிருந்தும் வந்த தொடர்ச்சியான துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சுத்தங்கள் அவனது காதுகளைத் துளைத்தன.

வீட்டுக்குள் இருக்கும் போது சுத்தம் வந்த திசையை அவனால் சரிவர அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

மெதுவாக வெளியே வந்தான்.

“பள்ளிக்குடப் பக்கத்தில தான் சுத்தங் கேக்குது... அவள் புள்ளையையுங்காணேல்ல...”

சொல்லிக் கொண்டு தெருவுக்கு வந்து விட்டான் குமார்.

அவனது மனைவியும் அவனைத் தொடர்ந்து தெருவுக்கு வந்தாள்.

சுத்தம் ஓயவில்லை. அவளது கைகால்கள் நடுங்கத் தொடாங்கிவிட்டன.

இருந்தாலும் மனவெராக்கியத்தைத் தளர விடாதவளாகத் தெருவையே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“பள்ளிக்குடம் விட்டுப் புள்ளையளைல்லாம் வந்துதிற்றுதுகள்...

இன்னும் விவாக் காணேல்ல...

அங்காலுப் பக்கம் ஓரே சத்தமாக் கேக்குது..

கடவுளே என்ன பாடோ...”

முனு முனுத்துக் கொண்டே பொறுமை இழந்தவளாகத் தெருவில் வந்து கொண்டிருந்த பிள்ளைகளிடம் விசாரித்தாள்.

“ராணி! வதனாவக் கண்ட நீங்களே... இன்னுங் காணேல்ல”

“அவேக்கு வெள்ளனவே பள்ளிக்குடம் விட்டிட்டுமாமி... இன்னும் வரேல்லயே...”

“இல்லையே.. பிள்ளா அங்க என்ன பிரச்சன. ஓரே சத்தமாக் கிடக்கு”

“ஆமிக் காறங்கள் கெலியில் இருந்து சுட்டவங்களாம்.

அவேட பள்ளிக்குடத்தழியில் ஒரே சுடுபட்டுச் செத்ததாம்.

அதுதான் அவேக்கு நேரத்தோட பள்ளிக்குடம் விட்டாச்சு”

குமாருக்கு ஓரே யோசனையாக இருந்தது.

“பள்ளிக்குடத்தில் ஆமி புகுந்தா என்ன கெதி.”

வடமராட்சியிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் பல சிறுமாணவர்களை இராணுவம் கொன்ற சம்பவம் அவனது நினைவுக்கு வந்தது.

பயம் என்பதையே என்ன என்றறியாத அவன் இப்போது அதையும் அறியத் தொடங்கிவிட்டான்.

“என்ற சேட்ட எடுத்து வாரும்... நான் ஒருக்காப் போய்ப் பாத்திற்று வாறன்”

“நீங்கள் போய் என்ன செய்யப் போறியள். அவள் வந்திருவாள்.”

“நீர் சேட்டக் கொண்டு வாரும்”

அவன் தீர்மானித்தால் அது மாற்ற முடியாத தீர்மானமாகத்தான் இருக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

அவனுக்கு வதனாதான் உயிர்.

பிள்ளைப் பாசம் இப்போது அவனுக்கு பயத்தையும் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தது.

சேட்டை வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

சத்தம் ஓய்ந்து ஓரளவு அமைதி நிலவுத் தொடங்கி விட்டது.

பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் நடமாட்டமும் ஓயத் தொடங்கி விட்டது.

இருவர் இருவராக வந்து கொண்டிருந்த அந்தச் சிறு சிட்டுக்களில் வதனாவைத் தேழனான் அவன்.

ஏமாற்றமே மிஞ்சியது.

பாடசாலை வாசல் வரை வந்து விட்டான்.

கோட்டையிலிருந்து அடித்த செல்களின் பாதிப்பு பாடசாலைக் கட்டிடத்தின் பல இடங்களிலும் தெரிந்தது.

அப்போது தான் அந்தப் பாடசாலை மாணவிகள் எல்லோரும் வெளியே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

“ஆண்டவனே புள்ளையஞக்கு ஒண்டும் நடக்கேல்ல...”

மனதிலே தெம்புடன் வாசலில் நின்றான்.

தனது பாடசாலைத் தோழிகளோடு கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டு வந்த வதனாவுக்குத் தனது தந்தையைக் கண்டதும் முகம் கறுத்து விட்டது.

கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது.

அவன் மகளின் அருகில் வந்தான்.

அவளோடு வந்த மாணவிகள் விலகிச் சென்றனர்.

அவளுக்குத் தனது சக மாணவிகளைப் பார்க்க வெட்கமாக இருந்தது.

“ஏன் இஞ்சு வந்தனீங்கள்...”

வீட்டில் கிடக்கேலாதே.

எத்தின தரம் சொல்லியிருக்கிறன் இந்தப் பக்கம் வரக்குடாதெண்டு...”

அவள் இப்படி ஏசுவாள் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது தான்.

அதற்காக அவனால் வீட்டிலே சும்மா இருந்து விட முடியவில்லை.

இப்படி ஏச்ச வாங்கி வாங்கிக் காதுகள் புளித்து விட்டன.

அவளது வயதும். அவள் பழக்கும் அந்தப் பெண்கள் கல்லூரியின் பகட்டும் அவளை அப்படித்தான் ஏச்ச சொல்லும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

“ஏதோ சுத்தங் கேட்டுது.... அதுதான்.... பயந்து போய்... கூட்டற்றுப் போவமெண்டு வந்தன்”

முற்றத்துக் கரடி

“சத்தங் கேட்டா நீங்கள் வந்து என்னத்த வெட்டிப்புடுங்கப் போறியள்...”
என்று கூறிவிட்டு மெளனமாக நடந்தாள்.

“நீங்கள் போங்கோ. நான் வாறன்”

அவளது குரல் கரகரத்தது.

அவனை வேண்டா வெறுப்பாகக் கலைத்தாள்.

அவனோடு அருகில் வரவே அருவருப்பாக இருந்தது அவளுக்கு.

தனது சக மாணவிகளோடு சேர்ந்து கொண்டு மெளனமாக நடந்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்தவள் அதே வேகத்தில் புத்தகங்களைத் தூக்கி ஏறிந்து விட்டு அழுத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா! அப்பா ஏன் பள்ளிக்குடம் வந்தவர்.

அவருக்குச் சும்மா வீட்டில கிடக்கேலாதே”

ஆத்திரமும் அவமானமும் அவளது குரவில் தொனித்தது.

“ஏதோ சூட்டுச் சத்தங் கேட்டுது. அதுதான் அவர் பதறிப் போய் ஓடி வந்தவர்”

“நான் எத்தின நாள் சொன்னானான்.... அந்தப் பக்கம் வரக்குடாதெண்டு.

இவர் வந்தாப் போல சூற ஒழிக்காறங்கள் சுடாம் விட்டிவோங்களே...

இனிமேல் அந்தப் பக்கம் வந்தாவரெண்டா அண்டையோட நான் பள்ளிக்குடம் போறத் நிப்பாட்டிருவன்”

அந்தப் பாடசாலையில் அவளைச் சேர்க்க அவர்கள் பட்டபாடு அவளுக்கொங்கே தெரியும்.

“உதென்ன கதையடி கதைக்கிறாய்... அவர் உன்ற பள்ளிக்குடத்துக்கு வந்தா உனக்கு என்னடி குறைஞ்சு போகும்”

கோபத்தோடும் அதிகாரத்தோடும் கேட்டாள் தாய்.

“அங்க என்னோட படிக்கிற பிள்ளையளின்ற தகப்பன்மார் காறிலையும், மோட்டச் சைக்கிளிலையும், வந்து பிள்ளையளைக் கூடிப் போவினோம்.

இவர் ஒரு காலுமில்லாமல் தழிய ஊண்டிக் கொண்டு நொண்டி நொண்டி அங்க வர எல்லாப் பிள்ளையளும் என்ன ஒருமாதிரிப் பாக்குதுகள்.

மற்றப் புள்ளையள டொக்டரின்ற பிள்ளை, எஞ்சினியற்ற புள்ளை எண்டு

சொல்லுற ரீச்சர் மாரெல்லாம் என்ன நொண்டியன்ற புள்ள எண்டு சொல்லுகினாம்.

எனக்குப் பெரிய அவமானமா இருக்கு...”

அழுதமுது சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் வதனா.

அப்போதுதான் வீட்டுக்கு வந்த குமார் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான்.

“அவருக்குக் காலில்லாதது உனக்கு அவமானமாப் போட்டுதோ.

உனக்கேன்றி படிப்ப. வாத்திமாருக்கே உந்த எண்ணமிருந்தா புள்ளயள் எப்பிடி உருப்படிருது.

இனி பள்ளிக்குடம் போக வேண்டாம். படிச்சது போதும்.

உனக்கு நல்ல புத்தி வந்திற்று வீட்டில கிட...”

தாயின் வார்த்தைகள் கடுமையாக ஒலித்தன.

“இஞ்சேரும்.... ஏன் அவளத் திட்டிற்றீர்.

அவனுக்கென்ன தெரியும். பாவும்... குழந்த ...”

“குழந்தையோ! பதினாஞ்சு வயசு முடியப்போகுது. குழந்தையே! அதுக்குக் கொழுப்பு. சம்மா வீட்டில நின்றாத்தான் புத்தி வரும்”

“சரி... சரி... பேசாத... வதனா... நீபோய் உடுப்ப மாத்தீற்று வா...

என்ன செய்ய, ஒரு நொண்டித் தகப்பன்ற பிள்ளையண்டு சொல்ல அவனுக்கு வெக்கமா இருக்கு...

இப்ப, பிள்ளைக்கு நானோரு நொண்டித் தகப்பன். மனிசிக்கு நொண்டிப் புருஷன்.

இனி என்ற பிள்ளைய ஆரும் கலியாணம் முடிக்க வந்தாலும், என்னப் பாத்திற்று மாட்டனின்டு போடுவாங்கள்.

ஆரின்டான் ன ஒரு நொண்டிய மாமாவெண்டு சொல்லி இஞ்ச வரப்போறாங்களே!”

அவன் தனது மன உளைவுகளை வார்த்தைகளால் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முற்றுக்கூடுக் காடி

“அவள்தான் ஏதோ சொல்லுறாள் எண்டா, நீங்களும் அறியாமல் கதைக்கிறியள்.

ஏன் உங்களுக்கென்ன குற. ஒரு கால் இல்லாட்டி என்ன. உங்களின்ற பெறுமதி இதுகளுக் கென்ன தெரியும்”

அவள் அவனைத் தேற்றி உற்சாகப்படுத்த முனைந்தாள்.

“அண்டைக்கு நான் செத்திருந்தா நிம்மதியா இருந்திருக்கும்.

என்ன பாவமோ இப்பிடி ஒரு காலோட உத்தரிக்க வேண்டி வந்திற்று”

தனது காலை உற்றுப் பார்த்தான் குமார்.

முழங்காலுக்குக் கீழ் சுனியமாக இருந்தது.

“வதனா..... வாம்மா... வந்து சாப்பிடு....”

அன்போடு அவனைக் கூப்பிட்டான்.

“எனக்குச் சாப்பாடும் வேண்டாம். ஒண்டும் வேண்டாம்”

கோபம் வந்தால் இதே சுத்தியாக்கிரகந்தான் அவளுக்குத் தெரிந்த போராட்ட முறை.

அன்பும், அக்கறையும், மனிதாபிமானமுழுள்ள இடத்தில் மட்டும் தான் அது செல்லுபடியாகும் என்பதும், இவை இல்லாத இடத்தில் அது செல்லாது என்பதும் அவளுக்கு விளாங்காது.

அந்த வீட்டில் அவனது போராட்டம் வெற்றியளித்தே வந்தது.

“வதனா... வாம்மா சாப்பிடுவெம்...”

அவனையும் அழைத்து வந்து சாப்பிட அமர்ந்தார்கள்.

“வதனா! நீ ஒண்டும் விளாங்காமல் கோபிக்கிறாய். அப்பாவுப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதே... நீ எண்டா உயிர்.

அவர் சும்மா ஏதோ அழிபிடிச் சண்டையில இந்தக் காலுப் பறிகுடுக்கேல்ல... இந்த மண்ணையும், மக்களையும் பாதுகாக்கிற சுதந்திரப் போரில காலக் களப்பலியாக குடுத்தவர். அவற்ற காலினர் பெறுமதி....”

சொல்லி முடிக்காமலேயே நிறுத்தி விட்டாள்.

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. குரல் கரகரத்து அடைத்தது.

உணர்வுகளுக்குச் சேவகஞ்செய்ய முடியாமல் வார்த்தைகள் ஒடுங்கிப் போயின.

அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது.

துப்பாக்கியைக் கையில் பிழித்துக் கொண்டு காத்திருக்கும் போது எதிரியின் வரவைக் கண்டால் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுமோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சி பிப்போது அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

இதெல்லாம் வதனாவுக்குப் புரியவில்லை.

அவனுக்கு இன்னும் கோபம் ஒழுவில்லை.

குனிந்த குனியாக இருந்து சோற்றைப் பிசைந்தாள்.

“நீ சாப்பிடம்மா... கொம்மாட கத கிடக்கட்டும்....

இனி நான் ஒரு நாளும் பள்ளிக்குடம் வரமாட்டன்.

நீ சாப்பிடு.

அவன் கூறிமுடிக்கத் தாய் தொடர்ந்தாள்.

“ஒரு விடுதலைப் போராளியின்ற மகளாக இருக்கிறதில் உனக்குப் பெருமையை... வீணாக் கவலப்படாத...”

அவன் சாப்பிட்டு விட்டு எழுந்தாள்.

*** * * *

இரண்டு வாரங்கள் கடந்தோழன்.

வதனா படிக்கும் பாடசாலையின் திசையில் சுத்தங் கேட்கத் தொடங்கியது. பக்கத்திலுள்ள பாடசாலைகள் எல்லாம் பிள்ளைகளை வீட்டுக்குக் கலைத்தன.

எங்கும் ஒரே பரபரப்பு.

அவனால் வீட்டிற்குள் இருக்க முடியவில்லை.

தடியை கமக்கட்டுக்குள் செருகிய படி வீட்டிற்குள் அங்குமிங்குமாக நடந்தான்.

கெவிகப்பட்ரின் சுத்தமும் பொம்பர் விமானங்களின் தாக்குதலும் துப்பாக்கி வேட்டுக்களின் சுத்தமும் அந்த இடத்தையே அதிர வைத்தன.

முற்றுக்குக் குரடி

வீட்டுச் சுவர்கள் பயங்காண்ட மக்களைப்போல் நடுங்கத் தொடங்கின. துப்பாக்கிச் சத்தம் அவனுக்குத் தேனிகையாகத், தேவகானமாகக் காதிலே இன்பத்தை ஏற்படுத்திய காலமும் உண்டு.

இப்போது அந்தச் சத்தம் அவனது காதுகளைப் பிளப்பது போல இருந்தது.

“நான் ஒருக்காப் பள்ளிக்குடம் போட்டு வாறன்”

வீதியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான் குமார்.

அவளில்லோ அங்க வரவேண்டாமென்டு அழுதவள்.

நீங்கள் அங்க போனா அவள் பிறகு பள்ளிக்குடம் போக மாட்டாள்.”

இப்படிச் சொல்லியாவது தனது கணவனைத் தடுத்துவிடலாமென்ற நப்பாசை அவனுக்கு.

“அவள் சொன்னாச் சொல்லட்டும்.

நான் போய் என்ற பிள்ளையக் கூட்டற்று வாறன்”

“அங்க குண்டுச் சத்தமெல்லாங் கேக்குது. போகாதோக்கோ.

சனமெல்லாம் பதறிப்போய் ஓடி வருது.

நீங்கள் அங்க போய் என்ன செய்யப் போறியள். நில்லூங்கோ...”

அவள் என்ன சொல்லி மறித்தும் அவன் கேட்கும் நிலையில் இல்லை.

தழியை ஊன்றிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தான்.

எங்கும் ஓரே பரபரப்பு.

இகாயத்திலிருந்தும் தரையிலிருந்தும் தாக்குதல்கள்.

யார் யார் இன்று பலியாகிறார்களோ, என்னென்ன விப்ரீதங்கள் நடக்கப் போகின்றனவோ,

வேகமாக நடந்து சென்றான் குமார்.

கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச் சத்தங்கள் குறையத் தொடங்கின.

பாடசாலையை அவன் அடையும் போது துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் முற்றாகத் தணிந்து விட்டன.

தெருவில் அங்கங்கே இரத்தக் கறைகள்.

நிலமெல்லாம் வெழித்துச் சிதறிய அலங்கோலங்கள்.

அிகளாங்கன்

அம்மைத் தழிம்புகள் போல் வீதியெல்லாம் பள்ளாங்கள்.

மதில்களிலும் கட்டிடங்களிலும் சல்லடைக் கண்களாய்த் துவாரங்கள்.

பாடசாலைக்குச் சென்றான் குமார்.

* * * *

பாடசாலையைச் சுற்றி வளைத்து மாணவிகளைப் பண்யமாகக் கவசமாக வைத்து முன்னேறும் நோக்கோடோ அல்லது வேறு திட்டத்தோடோ திடெரன் இராணுவம் அப்பாடசாலையை முற்றுகையிட்டது.

ஆனால் இராணுவத்தைச் சுற்றிப் போராளிகள் வளைத்தனர்.

இரு பெரிய மண்பத்தினுள் இருந்த மாணவிகள் எல்லோரும் தமது தலைவிதியை நிர்ணயிக்கப் போகும் போரை எண்ணீப் பயந்து கதறிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களது உடலும் உயிரும் ஊசலாடன.

கெவிகப்பட்டர்கள் பாடசாலை மைதானத்தில் இரங்க முயன்றன.

ஆனால் மைதானத்தில் நடப்பட்டிருந்த தென்னை, பனை மரக் குற்றிகள் அதற்கு இடையூறாக இருந்தன.

முழந்த வரை முயன்று பார்த்தும் போராளிகளின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி நிலைகுலைந்த இராணுவம் பின்வாங்கியது.

இரு பக்கத்திலும் பலத்த இழப்புகள்.

தங்களைக் காப்பாற்றும் வீர்ப் போரில், புனிதப் போரில், இரத்தஞ் சிந்திக் கிடந்த போராளிகளுக்காக அவர்கள் கண்ணீர் பொழிந்தனர்.

காயம் பட்டுக் கிடந்த போராளித் தலைவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு மாணவிகள் அழுதனர்.

அந்தப் போராளிகள் சிந்திய இரத்தம் எத்தனை உயிர்களைக் காத்தது எத்தனை பேரின் மானத்தைக் காத்தது என்பதைக் கண்கூடாகக் கண்டு கொண்டனர்.

காயமடைந்த போராளிகளை அவசர அவசரமாகத் தூக்கி “வான்” ஒன்றில் ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டனர்.

துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் ஓய்ந்து விட்டன.

முற்றுத்துக் கரடி

ஆனால் அந்த மாணவிகளின் அழுகுரல் ஓயவில்லை.

தங்களது மாணத்தையும் உயிரையும் காப்பாற்றிய அந்தப் பேராளிகள், பூஜிக்கப்பட வேண்டிய தெய்வங்கள் போல் அவர்களுக்குக் காட்சியளித்தனர்.

அந்த நேரத்தில் பாடசாலைக்குள் வந்த குமாரைக் கண்டாள் வதனா. தன்னை மறந்து ஓடிவந்தாள்.

“அப்பா... அப்பா!” என்று அழுதபடி அவனது காலில் விழுந்தாள்.

“எழும்பம்மா...” என்றபடி...

அவளது தலையைத் தடவி எழுப்பித் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான் குமார்.

“அப்பா... வாங்கோ... வீட்ட போவம்...”

தந்தையின் கையை எடுத்துத் தனது தோளில் போட்டுக் கொண்டு ஒரு கையால் தந்தையை அணைத்தபடி நடந்து சென்றாள் வதனா.

பின்னளைகளை அழைத்துச் செல்ல அப்போதுதான் ஓரிரு சைக்கிள்கள் வரத் தொடங்கினா.

மோட்டார் சைக்கிள்கள், கார்கள் வர இன்னும் நீண்டநேரமாகலாம்.

தன்னருகில் நடந்து வந்த மாணவிகளிடம்,

“நான் அப்பாவோட வாறன்... நீங்கள் போங்கோ”

என்று கூறிவிட்டு நடந்தாள்.

குமாரின் கைத்துடி பாடசாலை வாசலில் கிடந்தது.

ஒரு காலுடன் வந்த அவனுக்கு ஆதரவாக அவளின் இரண்டு கால்களும் சேர்ந்து கொண்டன.

தனது தந்தையைத் தாங்கியபடி நடந்து செல்வதில் அவளுக்கு அளவுகடந்த மகிழ்ச்சி. பூரிப்பு. பெருமிதம்.

அவளது முகம் பூரண சந்திரனாகப் பொலிந்தது.

முற்றும்.

12

வெய்யில் மட்டுமா சுடும்

“என்ன கந்தப்பு பாத்துப் பாத்துப் போறாய், வாவன்...”

கள்ளுக்குடித்துக் கொண்டிருந்த சின்னத் தம்பியரின் அழைப்புக் கந்தப்பருக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. ஆனால்.....

“இன்டைக்கு இந்தாள் வாங்கித் தரும், பிறகு இன்னொரு நாளைக்கு வாங்கித்தா என்டு நிக்கும்”

என்று எண்ணமிட்டவராய்

“ஏனென்ன சும்மா உதில மினக்குவொன்.

எனக்குக் கொஞ்சம் வேல இருக்கு. நான் வாறன்”

என்று கூறி தட்டிக் கழிக்க முயன்றார் கந்தப்பர்.

“சீ..... பெரிய கணக்கழக்கிறாய்... ஒருக்கா வந்திட்டுப் போவன்”

மீண்டும் வற்புறுத்தி அழைத்தார் சின்னத் தம்பியர்.

கந்தப்பரின் பணக் கஷ்டம் கந்தப்பருக்குத்தான் தெரியும்.

அவர் கள்ளுக் குடிப்பதை நிறுத்தி பல மாதங்களாகி விட்டன.

கள்ளுக் குடிப்பதில் விருப்பமில்லாமலில்லை.

ஆனால் பொருளாதார் நிலை அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை.

யாராவது கள்ளங்கு குழக்கக் கூப்பிட்டாலும் இப்படியே தட்டிக்கழித்து விடுவது அவரது வழக்கம்.

வீட்டிலே வயது வந்த இரு பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவும், மொத்தம் ஜந்து பேருக்குச் சாப்பாட்டுச் செலவும் அவருக்குப் பெரும் கஸ்டமாக இருந்தன.

தோட்ட வேலைகள் செய்து அவருக்கு உதவியாக இருந்த அவரது இளைய மகன் குமார், இப்போது வேலை எதுவும் செய்ய மாட்டாதவனாக, வீட்டிலே முடங்கிக் கிடக்கிறான்.

அதனால் அன்றாடச் சாப்பாட்டுக்கே கஸ்ரமான நிலை.

அதனால் ஒருசாபாசங்களைத் துறந்தே ஒரு வேண்டிய நிலை அவருக்கு என்னதான் அறிவு வேலை செய்தாலும் உணர்வு சம்மா விட்டுவிடுமா. சின்னத்தம்பியரின் அருகில் வந்தார் கந்தப்பர்.

மரத்திற்குக் கீழ் பலர் இருந்து கள்ளங்குழித்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

பணை மரத்தையே அண்ணாந்து பாத்துக் கொண்டிருந்தார் கந்தப்பர்.

ஆம். இன்றோ நாளையோ என்று, விழுவதற்குக் காத்துப் பல காவோலைகள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன.

ஒரு பெருமுக்கு விட்டுக் கொண்டார்

“என்ன காணும் பெருமுக்கு விடுறாய்”

என்ற சின்னத் தம்பியரின் குரல் கேட்டு சுயநிலைக்கு வந்தார்.

சின்னத்தம்பியருக்கு ஓரளவு வெறி ஏறி இருந்தது.

“இல்ல சும்மா மரத்த அண்ணாந்து பாத்தன்.

எங்களைப் போலதான் காவோலையெனும் தூங்குதுகள். எப்பெப்பவோ...”

“அதெல்லாம் ஏன் இந்த இடத்தில் யோசிப்பான். இந்தா குடி...”

மறுக்கவும் முடியாமல் வாங்கிக் குழித்தார் கந்தப்பர்.

“அப்ப நாளைக்கு வெள்ளணப் போவம் என..” இது கந்தப்பர்.

“ஓம்... ஓம்... விழியப்புறம் எழும்பிப் போனா, பத்து மணிக்கு முதல் வீட்ட வந்திடலாம்.

முற்றுத்துக் கரடி

பிறகு ஆக்கள் கூழற்றா பிந்தீரும். வெயிலாப் போடும் திரும்பேக்க.”

“அப்ப நான் வெள்ளண உனர் வீட்டடியில வந்து கூப்பிடுறன்.

நடந்தே போவம். பஸ்ஸிக்கு, வானுக்கு, எண்டு காத்திருந்தா பிந்தீரும்.

அதுக்குள்ள பொழுதையில போயிடலாம்.”

கந்தப்பர் பொழுதையில் போக விரும்பியதற்குக் காரணம், விரைவில் செல்ல வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல,

பஸ்ஸிற்குக் காசு கொடுக்கக் கூட அவரிடம் காசில்லை.

அதுவும் வழுமையாக இந்த நாட்களில் அவர் பாடு பெருங்கண்டம்.

வீட்டுக்கு வந்த கந்தப்பரை அவரது மனைவி கடும் வார்த்தைகளால் அர்ச்சனை செய்து வரவேற்றாள்.

“வீட்ட சாப்பிட வழியில்ல,

பிள்ளையன் பள்ளிக்குடம் போக மாட்டமெண்டு நிக்குதுகள்.

கொப்பி இல்ல, பேனை இல்ல எண்டு என்னாப் போட்டுக் கொல்லுதுகள்.

நீங்கள் கள்ளுக் குடிச்சுப் போட்டு சந்தோஷமா வாறியள்”

கடவிலிருந்து கடற்படையினர் அழிக்கும் “செல்லுகளாக” வந்து விழுந்தன அவளது சொல்லுகள்.

அவளுக்கு என்ன சொல்லியும் அவளது கோபத்தை அடக்க முடியாது என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

சில நாட்களாக அவர் அவளுடன் சமாதானம் பேசுவதெல்லாம் “திம்புப்” பேச்சுவார்த்தை போலவேதான் ஆகியிருந்தது.

அதனால் கிப்போது அவர் அவளது பேச்சுக்கு மறுபேச்சே பேசுவதில்லை.

“அப்பா...! எனக்குக் கொப்பியும் பேனையும் வாங்கித் தராட்டி நான் பள்ளிக்குடம் போகமாட்டன்”

இது அவரது இளைய மகளின் யுத்த நிறுத்த நிபந்தனை.

தாயின் அசல் வார்ப்பு அவள்.

அவரது செல்லப் பிள்ளை சந்திரா.

அவள் க.பொ.த. உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அவள் அதிகம் கத்திப் பேசமாட்டாள்.

ஆனால் சரியான பிடிவாதக் காரி.

“அப்பா... ரியூசன் காச குடுக்கோணும்.

போன மாசமும் குடுக்கேல்ல.

இந்த மாசம் சேத்துக் குடுக்கோணும்”

“சரி பிள்ளை, நானைக்குக் குடுப்பம்”

என்று சமாளித்தார் கந்தப்பர்.

இந்தப் புலம்பல்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் குமார்.

சீமெந்துப் பைகளை வெட்டிச் சிறு சிறு பைகளாக ஓட்டிக் கொண்டிருந்த அவனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து பைகளை நனைத்தது.

அவனால் என்ன தான் செய்ய முடியும்.

ஆனால் சும்மா இருக்க விரும்பாமல் தான் இந்த வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான்.

தனது கால்களையே உற்றுப் பாரத்தான்.

கண்ணீர் வழிந்தோழியது.

கால்வலி இன்னும் மாறவில்லை.

மெதுவாகத் தடவிக் கொண்டான்.

அவனது நினைவுகள் மூன்று மாதங்களுக்கு முன் அவனுக்கு நடந்த அந்தப் பயங்கர நிகழ்ச்சியை நோக்கிச் சென்றன.

* * * * *

அன்று அதிகாலையில் அந்த ஊரைச் சுற்றி வளைத்தனர் ரிராணுவத்தினர்.

போராளிகளைத் தேடி அதிகாலையில் ஊர்களை வளைத்துத் தேடுதல் நடத்தும் முறை சில நாட்களாகத் தீவிரமாகி இருந்தது.

க.பொ.த உயர்தர வகுப்பில் பழத்துக் கொண்டிருந்த குமார், அதிகாலை ஜந்து மணிக்கே எழுந்து சென்று தோட்ட வேலைகளைச் செய்து முடித்து விட்டுத்தான் பாடசாலைக்குச் செல்வான்.

அன்றும் அதிகாலை எழுந்து தோட்டத்துக்குச் சென்றான்.

வழியில் பதுங்கியிருந்த இராணுவத்தினர் பாய்ந்து சென்று அவனைப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

தமது சோம்பலை அவனது முதுகிலே முறித்துக் கொண்டனர்.

அவனது கைகளை ஒரு இராணுவன் கயிறொன்றால் கட்டினான்.

கத்தியொன்றை எடுத்தான்.

குமாருக்கு உலகமே கலங்கியது போல் இருந்தது.

வவுனியாவில் ஊர்காவல் படையினர் கத்தியால் சிலரை வெட்டிக் கொன்றதாக பத்திரிகையில் படித்ததை நினைத்துக் கொண்டான்.

“ஆ... என்ன செய்யப் போறாங்கள். கழுத்த வெட்டப் போறாங்களா” அலறினான் அவன்.

வாயைப் பொத்திக் கொண்டு ஒரு குத்து விட்டான் அந்த இராணுவன்.

விழுந்து கிடந்து கத்தியையே பார்த்தான் குமார்.

பளபள என்று மின்னியது அது.

துப்பாக்கியை விட கத்திக்கே பயந்தான் அவன்.

துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டால் சில நிமிடங்களில் பிரச்சினையே முழுந்து விடும்.

ஆனால் கத்தியால் குத்திக் கிழித்துச் சித்திரவதை செய்தால்...

நினைக்கவே பயமாக இருந்தது அவனுக்கு.

கீழே கிடந்த குமாரின் இரண்டு கால்ப்பாதங்களினதும் உட்பக்கமாகத் தனது கத்தியால் குத்திக் கிழித்தான் அந்த இராணுவன்.

குமாரின் “ஐயோ” என்ற சத்தம் அந்த ஊரையே ஒரு உலுக்கு உலுக்கியது. இரத்தம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

தோட்டத்துக்குச் செல்லும் பாதையில் கிடந்த கல்லும் புல்லும் அவனது கிழிக்கப்பட்ட பாதங்களினுள் நுழைய ஆவல் கொண்டன போல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன.

ஜீப் நின்ற இடத்தைக் காட்டி ஓழப்போய் அதில் ஏறும்படி கட்டளையிட்டான்

அக்ளாவிகன்

அந்த இராணுவன்.

எழுந்து நிற்கவே முடியாமல் துழித்துக் கொண்டு கிடந்த அவனால் எப்படி ஓட முடியும்.

காலால் உதைத்து அவனை ஜீபில் ஏற்றினார்கள்.

ஜீபினுள் விழுந்த குமாருக்கு நீண்ட நேரம் சுய நினைவே வரவில்லை. முகாமிலே அவனுக்குப் போதிய மரியாதைகள் செய்யப்பட்டன.

ஏதேதோ விசாரணைகள்.

உடலெல்லாம் வீங்கிவிட்டது.

உடலில் எந்தப் பகுதியிலும் இனிப் புதிதாக அடிவாச்க இடமே இல்லை.

இறுதியாக அன்று மாலை, முகாம் வாசலில் கொண்டு வந்துவிட்டு “ஓடித்தப்பு” என்று கூறினான் ஒருவன்.

ஏற்கனவே பல திடங்களில் ஓடச் சொல்லி விட்டுச் சுட்டுக் கொன்றதும், தப்பிக்க முயன்றான் என்று குற்றஞ் சாட்டியதும் அவனுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது.

அதனால் ஓடவும் பயமாக இருந்தது.

பேசாமல் நின்றான்.

வலியாலும் பயத்தாலும் பாதுங்கள் நகர மறுத்தன.

முதுகில் துப்பாக்கி அடி ஒன்று விழுந்த பின் மெதுவாக நடந்தான்.

கால் வழியாக உயிரே போய்க் கொண்டிருந்தது போன்ற வலி.

மெள்ள மெள்ள நடந்தான்.

ஆம். எந்த நிமிடமும் தனது முதுகைத் துப்பாக்கிக் குண்டுகள் துளைக்கும் என்றே நம்பிக் கொண்டு

“கடவுளே...! கடவுளே...!”

என்று நேர்ந்து கொண்டு நடந்தான்.

சிறிது தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

வாசலில் இராணுவத்தினரைக் காணவில்லை.

கால் வலியையும் மறந்து ஒரு வைராக்கியத்தோடு ஓடனான்.

முற்றத்துக் கரடி

அனரை மைல் வரை ஓடியிருப்பான்.

பின்பு சைக்கிலில் வந்த ஒருவனின் உதவியுடன் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டான்.

கால்கள் வெளியில் குணமாகியது போல் தெரிந்தாலும் உள்ளே மாறவே இல்லை.

அதிக தூரம் நடப்பதோ அல்லது வேலை செய்வதோ கஸ்ரமாக இருந்தது.

* * * * *

அவனது சிந்தனையைக் குழப்பியது தாயின் வார்த்தைகள்.

“நானைக்கு அரிசியில்ல.

காலம் சாப்பாட்டுக்கும் ஒண்டுமில்ல.

இரவில் ஏதும் இருந்தாத் தானே காலமைக்கு பழசெண்டாலும் கிடக்கும்.

இந்தப் பிள்ளையஞக்கு நான் என்னத்தக் குடுக்கிறது.”

“சரி... சரி வெள்ளணப் போட்டு வாறன்.

பத்து மணிக்கு முதல் வந்திருவன்.

என்னென்ன சாமான் வாங்கிறதென்டு எழுதிவை”

படுக்கைக்குச் சென்றார் கந்தப்பர்.

இலங்கை அரசும் போராளிகளும் போல் தான் அவரும் நித்திரையும்.

கொஞ்சங் கூட ஒத்துப் போவதே இல்லை.

வறுமை அவருக்கு முதுசச் சொத்தாகி விட்டது.

கவலை அவருக்கு உறுதி எழுதிக் கொடுக்கப்பட்ட உரிமையாகிவிட்டது.

“வெள்ளண எழும்பிப் போய் பத்து மணிக்கு முதல் அரிசி சாமான் வாங்கிக் கொண்டு வந்திட வேணும்”

தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார்.

கோழிகள் நித்திரை விழித்துக் கூவத் தொடங்கி விட்டன.

அவர் நித்திரையே கொள்ளவில்லை.

ஏதேதோ சிந்தனைகள்.

கொழும் பில் எவ்வளவு நிம்மதியாக உத்தியோகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்.

இப்போது இந்த நிலை.

யாரை நொந்து என்ன ஆகப்போகிறது.

சின்னத்தம்பியரின் வீடு, போகும் பாதையில் தான் இருந்தது.

அவரது வீட்டுக்குச் சென்று கூப்பிட்டார்.

“கொஞ்சம் பொறு வாறன்... இஞ்சால வந்திரு கந்தப்பு”
அழைத்தார் சின்னத்தம்பியர்.

வீட்டிற்குள் வந்து இருந்தார்.

சின்னத்தம்பியரின் மனைவி கொடுத்த தேநீரைக் குடித்துக் கொண்டு அன்றைய நிகழ்ச்சியைத் திட்டமிட்டார்.

“எப்பிழையும் பத்துமணிக்கு முதல் திரும்பீர் வேணும்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு அரிசி வாங்காட்டி பட்டினி தான்.

பள்ளிக்குடம் போற பிள்ளையள் வந்து பசிக்க கிடக்குங்கள்.”

சின்னத்தம்பியர் கொடுத்த சுருட்டையும் புகைத்துக் கொண்டு இருவரும் புறப்பட்டனர்.

கந்தப்பரின் சிந்தனை செக்கு மாடு போல தனது ஏழ்மையையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

அவர் கொழும்பில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அவரது மூத்த மகன் தனது எண்ணத்துக்கு ஒருவனோடு ஓடிவிட்டாள்.

அந்த அவமானத்தில் பாதி நிலைகுலைந்து போன கந்தப்பருக்கு அடுத்த அதிர்ச்சி பெரும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

மூத்த மகன் சேகர் க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சை எடுத்து பெறுபேற்றை அதிர்பார்த்திருந்தான்.

அவனும் அடுத்த மகன் குமாரும் தோட்ட வேலைகள் எல்லாம் நன்றாகச் செய்வார்கள்.

இரண்டு தடவைகளும் சேகரின் க.பொ.த உர்தரப் பெறுபேறுகள் நன்றாகவே இருந்தன.

முற்றுத்துக் கரடி

இங்ஙால் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்கவில்லை.

முதல் தடவை மருத்துவ பீட அனுமதி கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்த சேகருக்கு சாதாரண பட்டப்படிப்புப் படிக்கவே அனுமதி கிடைத்தது.

பலரின் ஆலோசனையில் மீண்டும் பரீட்சை எடுத்தான்.

இம்முறை அனுமதியே கிடைக்கவில்லை.

விரக்தி, வேதனை, முடிவு...

மகன் வீட்டைவிட்டுச் சென்றுவிட்டதாக மனைவி எழுதியிருந்த குத்தத்தைப் பார்த்ததும் அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

தான் வீட்டில் நின்று குடும்பத்தை நடாத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தவராக வேலையை விட்டு பென்சனுக்கு விண்ணப்பித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்.

பென்சன் பணத்தோடு தோட்ட வருமானம்.

அவருக்கு பெரும் உதவி அவரது இளையமகன் குமார்.

இங்ஙால். இப்போது குமார் வேலை எதுவும் செய்ய முடியாதவனாக வீட்டிலேயே கிடக்கிறான்.

“என்ன கந்தப்பு... பேசாமல் வாறாய்... ஏதும் கதையன்”

“என்னத்தக் கதைக்கிறது.

வெள்ளணப் போய் கியூவில நிப்பம்.

வெய்யிலுக்கு முதல் திரும்ப வேணும்.

கொஞ்சம் எட்டி நடவுங்கோ,

பிரந்தினா வெய்யில் கூடு தாங்கேலாது”

தனது வறுமையை, மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு அரிசி வாங்க வேண்டும் என்ற அவசர நிலைமையைச் சொல்ல மனம் வரவில்லை அவருக்கு.

“ஓம்... ஓம். இந்த வெய்யில் பொல்லாத வெய்யில் தான்.

சரியாச் சூடும்.

யாழ்ப்பாணத்து வெய்யிலும் ஆழிக்காறங்கள் போதான்.

அவர் இவர் எண்டு பாக்காமல் எல்லாருக்கும் சூடும்”

அருளாங்கன்

கந்தப்பரால் இந்த நகைச்சுவையை ரசிக்க முடியவில்லை.

“ஓம்...ஓம்...”

என்று கூறி ஓப்புக்குச் சிரித்துக் கொண்டார்.

“கியூவில முன்னுக்கு நின்டமெண்டா கீதீலை பென்சன் காச எடுத்துக் கொண்டு திரும்பீரலாம்”

என்று கூறிக் கொண்டு வேகமாக நடந்தார் கந்தப்பர்

*** * * *

பாடசாலையிலிருந்து ஓடி வந்தாள் சந்திரா.

“அம்மா...அம்மா...” என்ற அவளது அழுகுரலைத்தவிர வேறெற்றுவும் அவளது வாயிலிருந்து வெளிவரவில்லை.

“என்னாடி... என்னாடி... என்ன நடந்தது...”

தாய் கூச்சல் போட்டாள்.

“அம்மா...! அம்மா! பென்சன் எடுக்கப் போன ஆக்கள ஆமிக்காற்ற சுட்டுப் போட்டாங்களாம்!

என்னாடி இது. நாசமாப் போச்சு... கடவுளே... இந்த மனுசனுமில்லோ போச்சது... ஐயோ கடவுளே”

*** * * *

பென்சன் எடுப்பதற்குச் சென்று கியூவில் நின்ற மூன்று வயோதிபர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட செய்தி எல்லா இடமும் பரவத் தொடர்கியது.

முற்றும்.

13

பாம்பின் குட்டி பாம்பு

“அடுச்சி! ஆச்சி!” என்ற குரல் வீட்டு வாசல் பக்கமாக பலமாக ஓவித்தது.

மிளாய்த் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டு நின்ற குமார்

“அம்மோய்! அம்மோய்! ஆரோ கூப்பிட்டுக் கேக்குது. கேக்கேல்லயே...

எல்லாருக்கும் காதென்ன செகிடே”

எனக் குரல் கொடுத்தான்.

“அது ஏருக் காறனாக்கும்...”

என்றபடி அடுப்படியை விட்டு வெளியே வந்து பார்த்தாள் குமாரின் தாய்.

“இணேய்! என்ன விலைக்குக் குடுப்பாய்...” என்று கேட்டான் ஏரு ஏத்துபவன்.

“தம்பி! நூற்றி இருபத்தி ஐஞ்ச தந்திட்டு அள்ளீற்றுப் போ...”

என்று கூறிவிட்டு அடுப்படியை நோக்கித் திரும்பினாள்.

“இணேய்! இதுக்குப் போய் இந்த வில சொல்லுறாய்... கடைசி என்ன விலைக்குக் குடுப்பாய்...”

“அதுதான் வில. விருப்பமின்டா ஏத்து...”

என்று கூறிவிட்டு நடந்தாள்.

“இணைய! கிடந்து மழுபெய்யக் கரஞ்சு வீணாய் போடும்.

குடுக்கிற விலயச் சொல்லு.

வழவாக் காயவுமில்லப் போல கிடக்கு... கட்டாதினை..”

நன்றாகக் காய்ந்து, உருத்தப் பட்டுக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த எருக்குவியலைத் தனது மண்வெட்டியால் வெட்டிப் பார்த்தபடி கூறினான் அவன்.

“ஆச்சி... என்பது தாறன்... இந்தா புடி...”

என்றபடி அருகில் வந்தான்.

“வேண்டாம் நீ... போ... அது கிடக்கட்டும்...”

“மழு பெஞ்சாக் கரஞ்சு வீணாப் போகுமெனை”

“அது வீணாப் போனாப் போகட்டும்... எனக்கு வேல இருக்கு...”

என்று கூறிவிட்டு அடுப்படிக்குள் நுழைந்தாள் அவள்.

“ஆச்சி... ஆச்சி!... கடசி என்ன விலைக்குக் குடுப்பாய் சொல்லு”

என்று கேட்டான்.

“சரி... நூறு தந்திட்டு ஏத்து...”

“உது சரிவராது... அண்ண லொறியை எடு...”

என்று கூறியபடி லொறியில் சென்று ஏறினான்.

லொறி புறப்பட்டது. சிறிது நேரத்தில் திரும்பி வந்து எருக் கும்பியடியில் நின்றது.

“இணைய... ஏத்துறம்...”

என்று கூறிய படி கூடையையும் மண்வெட்டியையும் கொண்டு எருக்கும்பியடிக்கு வந்தான்.

“நூறு ரூவாயிண்டா ஏத்து... சொல்லிப் போட்டன்”

என்று கூறியபடி சமையல் வேலையில் இருந்தாள் அவள்.

எரு ஏத்தி முழந்ததும் அடுப்படி வாசலுக்கு அவன் வந்தான்.

“இந்தாண புடி”,

என்றபடி காசை நீட்டினான்.

முற்முக்குக் கரடி

காசை எண்ணிப் பார்த்தாள். எண்பது ரூபாய்தான் இருந்தது.

“தம்பி!... இந்தா புடி... புடி...” என்றவாறு பின்னால் வந்தாள்.

லொறியில் ஏறிய அவன்

“எனேய்! அது காணுமென்ன! நாங்கள் எத்தின இடத்தில் வாங்கிறம். எங்களுக்குத் தெரியாதே...”

லொறி உறுமிக் கொண்டு புறப்பட்டது.

சேலையில் காசை முடிந்து கொண்டு தன்பாட்டில் அவர்களை ஏசிக் கொண்டு அடுப்படிக்குள் நுழைந்தாள் அவள்.

“மாமி!... மாமி!... என்ன புறப்படுக்கிறியன்”

என்று கேட்டபடி சுந்திரன் பின்னால் வந்ததை அப்போதுதான் கவனித்தாள் அவள்.

“எருக்காறங்கள் எப்பவும் இப்பிழத்தான்.

நாறு தாறனின்டு சொல்லி ஏத்திப் போட்டு கடசியில் எண்பது தந்திட்டுப் போட்டாங்கள்”

“உங்களுக்கு உது வேணும் மாமி!... உவளவு ஏருவையும் நாலு வயலுக்க போட்டாலும் நாலு மூடை கூட விளையும்.

நாலு மூடை (சம்பா) BG.11. இப்ப என்ன விலை தெரியுமே. ஒயிரத்து அறுநாறு ரூபா...

உங்களுக்கு அவங்கள் தான் சரி”

என்று கூறியபடி வீட்டிற்குப் பின்னால் இருந்த மிளகாய்த் தோட்டத்துக்குச் சென்றான் சுந்திரன்.

“என்னடாப்பா வெள்ளண்த துவங்கீற்றியே!...”

“ஓமிடாப்பா.... நான் மருந்தழக்கிற தெண்டா ஒழு மணிக்கெல்லாம் துவங்கீறுவன்.

மத்தியானம் ஒரு மணிவரைக்கும் மருந்தழதான்.

இடையில் ஒரு தேத்தண்ணி, ஒரு புளித்தண்ணி. அவளவு தான்.”

என்று கூறியபடி தனது மிளகாய்க் கண்றுகளுக்கு மருந்தழத்துக் கொண்டு நின்றான் குமார்.

“எப்பிடி, இப்பதண்ணி காணுமோ...”

“துளையடிச்சாப் பிறகு பறவாயில்ல... கிணறு இடியிது கட்டோனும்”

என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் வேலையில் ஈடுபட்டான் குமார்.

“ஒருத்தரையும் காணேல்ல. தனியத்தானே தூக்கி அடிக்கிற நீ...”

“வேற ஒர்ராப்பா இருக்கு உதவிக்கு... நானே கலந்து நானே தூக்கி அடிப்பன்.

ஒரு நாளைக்கு மத்தியானத்துக்கு இடையில் எத்தினா கலவை அடிப்பன் தெரியுமோ...”

“ஒரு பத்து...”

“பதினெட்டுக் கலவை அடிப்பன். அடிச்சா மூண்டு நாளைக்கு உடம்பு ஒரே வலியா இருக்கும்.

தோள்ப்பட்ட புண்ணா நோகும். படுத்தா நித்திரையும் வராது”

“ஏன்றாப்பா உன்ற தம்பி ஒருத்தன மருந்தழக்கிற நேரத்தில இண்டாலும் நிப்பாட்டி வாந்தானே...”

“சீ... சீ... அவன் இந்த வருங்கம் O/L எடுக்கிறான். அவனக் குழப்பக் குடாது. அவனிண்டாலும் பழச்சு நல்லா வரட்டும்.

இந்தத் தொழில் அவன் செய்ய வேண்டாம்”

“நானிண்டா கூலிக்கு ஆளப்புழச்சத்தான் அடிப்பன்.

உப்பிடி முறிய எனக்கேலாது”

“உனக்கென்னடாப்பா. நீ இப்ப வீட்டில ஒரே ஆள்... நான் அப்பிடியே.

அப்பர் சாக அந்தச் சுகை என்ற தலையில் தானே.

வரண்டு தங்கச்சி, மூண்டு தம்பி.

கூலிக்கு ஆரையும் புழச்சு அடிக்க விட்டா ஆயிரங் கண்டுக்கு அஞ்சு கலவையில் அடிச்சு முடச்சிருவான்.

அதையும் அரை நேரத்துக்கு இழுத்தழிப்பான்.

பிரயோசனமில்ல. நானழச்சாத்தான் எனக்குத் திருப்தி.”

என்று கூறிய படி மிளகாய்க் கன்றுகள் நன்றாக நன்னாயும் படி

மருந்திட்டுக் கொண்டு நின்றான் குமார்.

“மற்றது... நான் வந்த விசயத்த மறந்திற்றன்.

நாளைக்கு செத்தல் கொண்டு போறியே...”

“என்ன விலையாம்”

அம்பத்தஞ்ச போகுதாம். நான் கொஞ்சங் குடுக்கப் போறன்”

“எனக்கு இந்த வருசம் பெரிய செலவு இருக்க டாப்பா.

இரு கக்கூசு கட்டோன்றும்.

தங்கச்சி பெருசாக்கிறா பிறகும் காட்டுக்குப் போறது சரியில்லத்தானே.

அம்மா எப்பவும் பேசிறா.

எப்பிழியும் இந்த முறை, வைச்சிருந்து நல்ல விலைக்கு வித்து கக்கூசு கட்டோன்றும்”

“ஏன் ராப்பா அம்பத்தைஞ்ச விடக் கூடுமே. நம்போலது...”

மகாவலி மிளகாய் வந்தா இறங்கீரும்.

நான் நாளைக்குக் குடுக்கப் போறன்”

“அப்ப நானும் வாறன். கொண்டு போவம்.

கடக்காறங்களின்ற ஏமாத்துக்கு என்ன செய்யிறது.

இஞ்ச விற்தராசில நிறுத்துப் போட்டுக் கொண்டு போனா. அங்க அவங்கட தராசில நூறு கிலோவுக்கு ஒரு ஏழு கிலோ வரையில குறைஞ்சிருது”

“எனக்கும் அப்பிழித்தான் இருந்தது...”

நான் ஒருக்கா கடை முதலாளியோட சண்டை பிழிச்சிற்று பக்கத்துக் கடையில நிறுத்துப் பாத்தன்.

அங்கயும் அப்பிழித்தான் இருந்தது.”

“பாம்பின் குட்டி பாம்பு. அதன் குட்டி நட்டுவக்காலி” எண்டு எல்லாக் கடைக்காறரும் ஒரு மாதிரித்தான்.

சந்திரன்! இதுக்கு என்ன செய்யிலாமிடாப்பா...”

“மச்சான்!... எப்பிழியும் நாங்கள் ஓராள் வவுனியா ரவுணுக்குள்ள ஒரு கடை

போடோணும்.

அப்பதான் எங்கட வெங்காயம், மிளகாய், உஞந்து, நெல் எல்லாத்தையும் நல்ல விலையிலையும் சரியான நிறையிலையும் விக்கலாம்... வேற வழியில்லை..."

"மச்சான்! இப்பிழித்தான் முந்தி ஒருக்கா எண்பத்தி மூண்டில, வெங்காயஞ் செய்து, அந்த மூலக் கடை பெரிய முதலாளியிட்டப் போட்டு கொழும்புக்கு அனுப்பினான்.

மூண்டு நாளைக்குப் பிறகு போய்க் கேக்க, எங்கட வெங்காயம் போட்ட கடை கலவரத்தில ஏரிஞ்சிர்று எண்டு பொய் சொல்லிப் போட்டான்.

இருபத்தைஞ்சு அந்தர்".

"அவன் கள்ளன்றா... ஏன் அவனிட்டப் போட்ட நீ..."

"என்ற தலைவிதி... நாளென்ன செய்ய.

என்னோட போட்ட வேற சிலபேருக்குக் காசு குடுத்திற்றான்.

அப்ப அம்மாவுக்குச் சுகமில்ல.

யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகோணுமெண்டு கெஞ்சிக் கேட்டுப் பாத்தன்.

அவன் அப்பிழ இப்பிழ எண்டு மழுப்பீற்றான்.

நீ நாசமாப் போவாய் எண்டு பேசிப்போட்டு வந்திற்றன்.

பிறகு பாத்தா மூண்டாம் நாள் அவன்ற கடை கலவரத்தில ஏரிஞ்சு போச்சு. அவனும் கவலையில செத்திற்றான்."

"எங்கட சாபம் பலிக்கிறதெண்டா வவுனியா ரவுனில கன கடையள் ஏரிஞ்சிருக்கோணும். கன முதலாளிமார் செத்திறுக்கோணும்.

அப்ப குமார்... காலமைக்குக் கொண்டு போவம்..."

"சரி கொண்டு போவம்..."

என்றான் குமார்.

"குமார்! இந்த முற நான் ஒரு வேல செய்யப் போறன்.

கடக் காறங்கள் எங்களுக்குச் செய்யிற ஏமாத்துக்கு நான் அவங்களுக்குக்

முற்றுக்கு கரடி

கணக்கு விட்டுக் காட்டிறன்.”

“என்னென்முடாப்பா..”

“இரு புது மண்குடத்தில் நிறையத் தண்ணிய எடுத்து மூடி வைச்சிற்று, செத்தலை அதுக்கு மேல கொட்டி விட்டா அவளவு தண்ணியையும் செத்தல் இழுத்திருமாம்.

எப்படியும் ஆறு ஏழு கிலோ தண்ணிய மிளகாயில் உள்ளிரும்.

மேலையும் கொஞ்சம் தண்ணிய தெளிக்கிலாமாம்.

அப்ப அவங்கள் ஏமாத்திர நிறைய சமாளிச்சிரலாம்.”

“டேய்! தண்ணிய மிளகாய் விலைக்கு விக்கப் போறாயின்டு சொல்லு... ”

நான் உடம்ப முறிச்சு மாடா உழைக்கிறன்.

அதே மிஞ்சத்தில்ல. உப்பிழி ஏமாத்தி மிஞ்சமே...”

“என்னவோ நான் அப்பிழத்தான் செய்து பாக்கப் போறன். விரும்பினாச் செய்து பார்...”

என்று கூறிவிட்டுச் சந்திரன் சென்றுவிட்டான்.

குமாருக்கு அந்த யோசனை பிடிக்கவில்லை.

இருந்தாலும் செய்து பார்த்தாலென்ன என்ற யோசனையும் இருந்தது.

“அவங்கள் ஏமாத்திர அந்த ஏழெட்டு கிலோவு நாங்கள் சரிக்கடிறம், அவளவு தானே”

என்று தன் மனதுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டான்.

காலையில் வழுமையாக வவுனியாவுக்குச் செல்லும் வானில் செத்தல் சாக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றனர்.

விற்பனை முற்று மத்தியானம் வானில் ஏறுவதற்கு வந்த குமாரைப் பார்த்துச் சந்திரன் சொன்னான்.

“மச்சான்!... முஸ்பாத்தி தெரியுமே...”

“நானும் ஒரு முஸ்பாத்தி சொல்லுறன்... முதல் நீ சொல்லு”

என்றான் குமார்.

“இன்டைக்கு ரெண்டு கிலோ கூட நின்டுது.

அகளாங்கன்

இனா அவன் பொரிவான் மிளகாய் காயேல்ல எண்டு ரெண்டு ஞபா குறைச்சிற்றான்.

அவன் கண்டு பிழிச்சிற்றானோ எண்ட பயத்தில, நானும் ஒண்டும் கதைக்கேல்ல.

எல்லாம் சரிதான்.

இதைவிட முந்தினது போலவே குடுத்திருக்கலாம்.”

என்றான் சந்திரன்.

“எனக்கும் அப்பிழித்தான் மச்சான்.

நான் சும்மா கொஞ்சத் தண்ணிதான் தெளிச்சனான்.

அவன் காயேல்ல எண்டு ஒரு ஞபா குறைச்சிற்றான்.

வீண் வேலையாப் போட்டுது” என்றான் குமார்.

“குமார! இது சரிவராது. எப்பிழியும் ரவணுக்குள் நாங்கள் ஓராள் ஒரு கடை நடத்தோண்டும். அப்பதான் எங்கட உழைப்புக்கு சரியான பெறுமதி கிடைக்கும்.”

சந்திரன் கூறுவது சரியானது தான். வேறு வழியே இல்லை என்று தான் குமாரும் நினைத்தான்.

நாட்கள் கடந்தோடன.

அடுத்த வருட மிளகாய்ச் செய்கைக் காலமும் வந்து விட்டது.

அதற்குள் எவ்வளவு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன.

“அம்மா! நாளைக்கு செத்தல் கொண்டு போகோண்டும். தம்பீற்றச் சொல்லி கட்டியை”

எனக் கூறிவிட்டுக் கிணற்றிக்குச் சென்றான் குமார்.

நீர் இறைக்கும் இயந்திரம் வேலை செய்து கொண்டிருந்தது.

“தாங்கச்சி கொஞ்சத்துக்குத் தண்ணியக் கட்டு. நான் குளிக்கப் போறன்”

என்று கூறிவிட்டு அவன் குளித்தான்.

காலையில் அதே வானில் மிளகாய்ச் சாக்குகள் ஏற்றப்பட்டன.

இப்போது அவனிடம் முந்திய பரபரப்பு இல்லை.

முற்றந்துக் கரடி

அவனது நண்பனான் சந்திரன் வவுனியா கடைத் தெருவில் ஒரு கடை நடாத்துகிறான்.

அண்மையில் தான் சந்திரன் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

குடும்பப் பொறுப்புகள் குறைவாக இருந்த அவன் நல்ல சீதனமும் பெற்றுத் திருமணம் செய்திருந்தான்.

“பொம்பிளைக்கு ஏதோ செவ்வாய் தோசமாம்.

கடுந் தோழமாம்.

பல இடங்களிலும் பொருத்தம் பாத்துப் பொருந்தேல்லயாம்.

அங்க வேறுயும் ஏதோ பிரச்சனையாம்.

பெட்டையின்ற தமையன் வவுனியாவில கடை வைச்சிருக்கிறானாம்.

அவன் தானாம் சந்திரனை அவளுக்குச் செய்து வைச்சது”

என்று ஊரார் சந்திரனின் திருமணத்தின் போது பேசிக் கொண்டது குமாருக்குத் தெரியும்.

மினகாய்ச் சாக்குகள் சந்திரனின் கடை வாசலில் இறக்கப்பட்டன.

“வா குமார்.... இருடாப்பா..... கந்த சாமி சாக்குகள் எடை போடு....”

என்று கூறி விட்டு, பக்கத்தில் நின்ற இன்னொரு வேலையாளைப்பார்த்து,

“ரெண்டு ரீ வாங்கி வா..... என்று கூறி அனுப்பினான்”

நாலு சாக்குகளையும் இவ்விரண்டு சாக்குகளாகத் தராசில் வைத்து நிறுத்துப் பார்த்தான்.

“எவளவு எடை”

இது முதலாளி சந்திரனின் குரல்.

“நாற்றித் தொண்ணுாற்றி ரெண்டு.....”

என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் குமாருக்கு நெஞ்சு திக்கென்றது.

ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“கந்தசாமி....! எடை போட்டாச்சின்டா வெட்டி மற்றதோட குமிக்கிறது தானே... சொல்லோன்றுமே....”

என்றான் சந்திரன்.

அக்ளாங்கன்

கந்தசாமி கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு சாக்குகளை வெட்டப் போனான்.

“கொஞ்சம் பொறு கந்தசாமி..... தனித் தனிய நிறுத்துப் பார்”

என்றான் குமார்.

அதையும் மிகவும் கவிட்த்துடன் தயங்கித் தயங்கித் தான் சொன்னான்.

“என்ன குமார் சந்தேகமே..... சரி நிறுத்துப் பாப்பம்....”

“அதே அளவு தான்...”

என்ற குரல் கேட்டதும் குமாருக்கு என்ன செய்வதென்றே நெரியவில்லை..

“ரீய குழராப்பா...”

என்றான் சந்திரன்.

“வேண்டாம் சந்திரன்..... நிறையில...”

சொல்லி முடிக்க முடியாமல் சங்கடப்பட்டான் குமார்.

“குமார்..... உட்பிடித் தான்ராப்பா, முந்தி நானும் விற் தராசில நிறுத்துத் தான் கொண்டாற்று.

கொண்ந்தா நாறு கிலோவுக்கு நாலு அஞ்சு கிலோ குறையத்தான் நிக்கிறது.

அப்ப நான் நினைச்சன், கடக் காறன் ஏமாத்துறானென்டு,

ஆனா விற்தராசில தூக்கி நிறுக்கேக்க அது பிழையாத்தான் காட்டுது....”

குமாருக்கு ஒத்திரம் ஒரு புறம்.

தன்னைத் தன் நண்பன் ஏமாற்றுகிறானே என்ற அவமானம் ஒரு புறம்.

அவனது உடல் நடுங்கியது. வியர்வை முகத்தில் நிறைந்தது.

“சந்திரன்! குறை நினைக்காத. நான்.... நான் வேற இடத்தில குடுக்கப் போறன்....”

என்று சொல்லி முடித்தான்.

“குமார்...! உனக்கு என்னில நம்பிக்க இல்லயே.... இதவிடக் கூடின விலைக்கு நீ குடுக்க மாட்டாய்....”

“பறுவாயில்ல....”

முற்றச்சுக் கரடி

என்று கூறிய படி அந்த மிளகாய்ச் சாக்குகளை வாசலில் இழுத்துப் போட்டு விட்டு ஒரு நாட்டாமைக் காரணத்தினால் கூப்பிட்டுத் தள்ளு வண்டிலில் ஏற்றிக் கொண்டு சென்றான் குமார்.

சந்திரனின் கடைக்குப் பக்கத்துக் கடைக்காரன் வலிந்து கூப்பிட்டு நிறுத்தினான்.

“தம்பி !அந்தக் கடையில் சொன்ன விலையை விட ஜம்பது சதம் கடைத்தாறன். சாபானை இறக்கு....”

சந்திரனுக்கும் இந்தக் கடைக் காரனுக்கும் இடையேயுள்ள விற்பனைப் போட்டியை குமார் எப்படி அறிவான்.

என்ன நட்டம் வந்தாலும் சந்திரனின் கடைக்குக் கொடுப்பதில்லை என்ற வைராக்கியத்தோடு தான் கடையை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

“மணியம்..... அதுகளை இறக்கு....”

என்ற குரல் கேட்டு அக்கடையில் வேலை செய்யும் வேலையாளர்களோடு பிழத்து இறக்கினான்.

“மணியம்..... அந்த மூலையில் கிடக்கிற தராசில் எடை போடு”

குமாரின் கண்கள் முதலாளியின் மேசைக்கு அண்மையில் முழிசிக் கொண்டு நிமிர்ந்து நின்ற இன்னொரு தராசில் பதிந்தன.

“நாற்றித் தொண்ணாற்றி ஒன்பதே.... முக....கால் இரு நாறு கிலோ....”

என்ற குரல் கேட்டதும் குமாருக்கு ஒனாந்தமும் ஆத்திரமும் போட்டி போட்டன.

வீட்டில் நிறுத்த அளவு அப்படியே இருந்தது.

“அங்க ஜம்பத்தி ஒண்டு தான் சொல்லியிருப்பினம்.

நான் ஜம்பத்தி ஒண்டரை போட்டுத்தாறன்”

என்றுசொல்லி விட்டுக் கணக்குப் போட்டுக் காசைக் கையில் கொடுத்தார் முதலாளி.

“சாக்குகளக் கட்டி வையுங்கோ. பிறகு வந்து எடுக்கிறன்”

என்று சொல்லி விட்டு கடையை விட்டு வெளியே வந்தான் குமார்.

சந்திரன் தன் கடை வாசலில் நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

குமார் சந்திரனின் அரூகில் வந்தான்.

சந்திரனை நன்றாக உற்றுப்பார்த்தான்.

என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை அவனுக்கு.

“பாம்பின் குட்டி பாம்பு தான், ஆனா அதுகளின்ற பல்லப் பிடுங்கிற காலம் நிச்சயம் வரும்”

என்று கூறி விட்டுச் சென்றான்.

பக்கத்திலுள்ள பாடசாலையில் ஒசிரியை, சிறுவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த பாரதி பாடலைச் சிறுவர்கள் உணர்வுடூர்வமாகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“பாதகஞ் செய்பவரைக் கண்டால் - நீ

பயங் கொள்ள லாகாது பாப்பா

மோதி மிதிந்து விடு பாப்பா - அவர்

முகத்தில் உமிழ்ந்து விடு பாப்பா”

பாடல் வரிகளைக் கேட்டுக் கொண்டு நடந்தான் குமார்.

அவனது முகத்தில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை துளிர் விட்டிருந்தது.

முற்றும்.

வேலை தேழி

“உன்ற வயசுப் பொழியள் எல்லாம் குடும்பப் பொறுப்போட உழைச்சுக் குடும்பத்தக் காப்பாற்றுதுகள்.

நீ சும்மா ஊதாரியா ஊர் சுத்திக் கொண்டு திரியிறியே. வெக்கமா இல்ல உனக்கு”

தாயின் வழக் கமான ஏச்சுக்கள் அவனது காதுகளில் ஒவித்துக் கொண்டிருந்தன.

தாய் அவனை ஏசாவிட்டாலும் கூட ஏதோ ஏசுவது போல் தான் அவனது காதுகளுக்குக் கேட்கும்.

இனால் அவற்றுக்கெல்லாம் மசிபவனல்ல அவன்.

இப்படி எத்தனை நாள் தாய் ஏசி விட்டாள்.

இராம்பத்தில் அவளின் ஏச்சுக்கள் அவனது நெஞ்சத்தைத் துளைத்தது என்னவோ உண்மை தான்.

இனால் இப்போது.....

தகப்பன் இறந்து நாலு வருடங்களில் இரண்டு வருடங்களை அவன் க.பொ.த. சாதாரணை தரப் படிப்பில் கழித்துக்கொண்டிருந்ததால் தாயிடம் ஏச்ச வாங்க வசதிப்படவில்லை.

தந்தை இறந்ததோடு அவனது ஒரே அண்ணன் சுந்தரம் பழப்பை விட்டு தோட்ட வேலை செய்து வீட்டைக் கவனிக்கத் தொடர்க்கி விட்டான்.

பர்ட்சை முழந்து வீட்டுக்கு வந்த பின் மிகுதி இரண்டு வருடங்களும் தினம் மூன்று வேளை பூஜை, தப்பாமல் தாய் வாயால் நடக்கும்.

தாயின் ஏசுக்களால்தான், தகப்பன் அத்தனை இளவயதில் இறந்தாரோ என்று கூட அவன் நினைப்பதுண்டு.

தாயின் ஏசுக்களைக் கேட்டுக் கேட்டு அலுத்து விட்டது அவனுக்கு.

ஆரம்பத்தில் தாய் மட்டுந்தான் ஏசினாள்.

ஆனால் நாளடைவில் வீட்டிலுள்ள நாய் கூட அவனை வெறுப்போடு பார்த்துக் குரைக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

ஒரு நாள் அவனது கடைசித் தங்கை சுபா, அவள் கூட மரியாதையில்லாமல் ஏசிவிட்டாள்.

ஏதோ சிறு பிரச்சினையில் அவன் தங்கையை ஏச அவள்

“ஏதோ உன்ற உழைப்பில் நாங்கள் தின்னுறது மாதிரி அதிகாரம் பண்ணுறியே”

என்று வாய் காட்டி முதுகிலும் கன்னத்திலும் நன்றாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டாள்.

அன்று அவனுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் அத்தோடு நிறுத்தியதே பெரிய விடயம்.

தங்கையை அடித்து விட்டு வெளியேறியவன் நீண்ட நேரமாக வீட்டுக்கு வரவில்லை.

சுபாவின் கன்னத்தில் பதிந்திருந்த விரல் அடையாளங்களைப் பார்த்த சுந்தரம் ஏங்கிப் போய் விட்டான்.

அவனுக்குச் சுபா என்றால் உயிர். அவனோடுதான் அவள் இரவு நித்திரை செய்வது கூட.

அன்று மாலை, வேலை முழந்து வீட்டுக்கு வர இருண்டு விட்டதால் அவள் அழுது அழுது தனியே நித்திரையாகி விட்டாள்.

நித்திரையாகக் கிடந்த சுபாவின் கன்னத்தில் இருந்த விரல்

அிடையாளர்கள் அவனை ஆத்திரமடையச் செய்தன.

சந்திரன் வரும் வரை தாயும் அவனும் விழித்தே இருந்தனர்.

தாயின் வாய் ஓயாமல் சந்திரனைத் திட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

அழுதமுது முகம் வீங்கிச் சிவந்த நிலையில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த சுபா இப்போதும் இடையிடையே விக்கல்களையும், பெருமுச்சுக்களையும் நிறுத்தவில்லை.

“பத்து வயசுப் பச்சப் பிள்ளையினர் கண்ணத்தில் இப்பிடி அடிச்சிருக்கிறானே பாவி” என்று அவனது இதயம் பொருமிக் கொண்டது.

திடெரன் வீட்டுக்குள் இருந்து வந்த குரலைக் கேட்டு சுபாவின் அருகில் சென்ற சுந்தரமும் தாயும், அவள் வாய் புலம்புவதைக் கேட்டுக் கண்ணீர் வழித்தனர்.

“அண்ணாச்சி... அண்ணாச்சி... சின்னன்னை அடிச்சப் போட்டான்” என்று நித்திரையில் புலம்பினாள் அவள்.

சுந்தரத்தை அவள் அண்ணாச்சி என்றுதான் செல்லமாக அழைப்பாள்.

அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட தாய்,

“இண்டைக்கு ரெண்டில ஒன்று தெரியோன்றும்.

அவன் இருக்கிறதெண்டா ஒழுங்கா இருக்கோன்றும்.

இல்லாட்டி இண்டையோ வீட்டு விட்டு, வெளிக்கிட்டுத் துலைஞ்சிடோன்றும்.

பச்சப் பிள்ளையப் போட்டு இப்பிடி அடிச்சிருக்கிறானே”

அவளது வார்த்தைகள் ஓய முன் வீட்டினுள் நுழைந்தான் சுந்திரன்.

தாய் வரவேற்புரை நிகழ்த்தி ஓய்ந்தாள்.

சுந்தரம் பாராட்டுரை வழங்கிக் கொண்டிருந்த போதே சுபாவும் அவனுக்கு முத்த இரு சுகோதரிகளும் விழித்து விட்டார்கள்.

என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று பயந்து, பயந்து விழி பிதுங்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

முடிவு... நன்றியுரை கூறிவிட்டு சுந்திரன் வெளியேறினான்.

மூன்று நாட்களாக வீட்டுப் பக்கமே வராமல் ஒரு நன்பனின் வீட்டில் நின்ற

சுந்திரனை, சுந்தரம் தேடவந்து வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

அந்த நிரவு வீட்டை விட்டு அவன் கிளம்பும் போதே சுந்தரம் தடுத்துப் பார்த்தான். ஆனால் தாயோ.

“ஸுதேவி எங்க போப் போகுது, நாய், வயிறு காய வலிய வந்து சேரும். பேசாமல் விடு”

என்று சுந்தரத்தைத் தடுத்து விட்டார்.

ஆனால் மூன்று நாட்களாக வீட்டுக்கு வராமல் இருந்ததால் பயந்து போய் ஒருவாறு தேடிப் பிடித்துக் கூட்டி வந்தான் சுந்தரம்.

அந்த நிகழ்ச்சியின் பின் அவனை வீட்டில் யாருமே ஏசுவதில்லை.

அவன் தன்பாட்டில் திரிவான்.

தமையனோடு நின்று தோட்ட வேலைகள் செய்ய அவனுக்கு விருப்பமில்லை.

நீள்க் கால்ச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு கெளரவுமாக உத்தியோகம் பார்க்க வேண்டு மென்ற துடிதுழப்பு.

ஆனால் அதற்கு அவன் கையாண்ட வழிகள்...

இன்று, ஒருவனுடைய கெளரவும் அவனது அந்த நேரத்து நிலையை வைத்து நிர்ணயிக்கப் படுகிறதே தவிர, அவன் அந்தக் கெளரவுத்தை அடையக் கையாண்ட வழிகளை வைத்து நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லையே.

அதை அவனும் உணர்ந்து தான் இருந்தான்.

க.பொ.த சாதாரண தரத்தை நல்ல பெறுபேற்றுடன் சித்தியடைந்தும் இரண்டு வருடாங்களாக அரசாங்க உத்தியோகமற்ற நிலை.

எப்பழும் அரசாங்க உத்தியோகம் பார்ப்பது என்ற முடிவில் அவன் செய்யாத முயற்சியே இல்லை.

கடந்த பொதுத் தேர்தலின் முன் ஸ்ரீலாங்கா சுதந்திரக் கட்சிக் கிளைகள் அங்குமிங்குமாகத் திறக்கப்பட்ட போது அதில் அவனும் கலந்து கொண்டு தனக்கு உத்தியோகம் எடுத்துத் தரும்படி அமைப்பாளரை பந்தம் பிடித்தான்.

சிறிது காலத்தில், அமைப்பாளர் தான் பெறவேண்டிய பதவி உயர்வைப்

முற்றுக்குக் கரடி

பெற்றுக் கொண்டு அவனைக் கைவிட்டு விட்டார்.

ஆம்... அடுத்த தேர்தலில் ஐ.தே.க அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றும் என்ற நிலை தெரிந்த பின் அமைப்பாளர் தனது அடுத்த பதவி உயர்விற்கு வழிதேடி ஐ.தே.க கிளை திறக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

அவனும் அதே வழியைப் பின்பற்றினான்.

ஆனால்... அவனது தொகுதியான வவுனியா, த.வி.கூ.இன் கையில். அவனது போதாத காலமோ என்னவோ... அவனது நிலை?

காலச் சூழல் அவனை அலைக்கப்படுத்து.

அவனை விடப் பெறுபேறு குறைவாக உள்ளவன்... பதவி பெற்று வாழ்கிறான்.

பதவிக்குரிய தகுதி பணத்தினாலும், அரசியலாலும் நிர்ணயிக்கப்படும் போது அவனால் என்னதான் செய்ய முடியும்.

சிந்தனை அவனைத் தொடர்ந்து வர, அவன் தனது எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் வழியில் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஆம், இப்போது அவன் போட்டிருக்கும் திட்டம் எப்படியும் அவனுக்கு வெற்றியளித்தே தீரும்.

உத்தியோகம் கிடைத்து விட்டால்... வீட்டில் அவனுக்குச் செல்வாக்கு இருக்கும்.

நாயும் அவனைப் பாரத்து வாலை ஆட்டும்.

தாயின் வாய்... தங்கைகளுக்கு முதல் மாசச் சம்பளத்தில் உடுப்புகள் வாங்கிக் கொடுத்தால்...

இன்றும் அவளைச் சந்தித்துக் கதைத்து... அவளோடு கதைப்பதற்கென்றே கடந்த இரண்டு மாதங்களாக இரவுபகலாக சிங்களம் படிக்கிறான்.

மாவட்ட அமைச்சர் நினைத்தால் உத்தியோகம் எடுப்பது ஒரு காரியமே இல்லை என்ற பேச்சு பரவலாக அவனது காதுகளிலும் விழுத்தான் செய்தது.

“வவுனியாவில் சிங்களப் பொழியள் எல்லாரும் உத்தியோகமாப் போட்டாங்கள்”

என்ற அவனது நண்பனின் வார்த்தைகளும் அவனைப் புது முயற்சியில்

அிகளங்கள்

தூண்டி விட்டன.

அவளைத் திருமணங்கு செய்தால்... அவளது தகப்பன் மூலம் மாவட்ட அமைச்சரிடம் அறிமுகமாகி உத்தியோகம் எடுக்கலாம்.

இதுதான் அவனது திட்டம்.

காமினி மகாவித்தியாலயத்தில் நடைபெறும் வெசாக் பண்டிகைக்குச் சென்ற அவனது எண்ணாங்கள் அவளைச் சுற்றியே வட்டமிட்டன.

இன்று அவளுடன் எப்பழும் கதைத்து விட வேண்டும் என்று துஷ்டதான்.

கடந்த சில நாட்களாக பார்வையில் கழிந்தது காலம்.

இன்று தான் முதன் முதலாக கதைப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறான்.

இரவு எட்டு மணியாகிறது. வெள்ளை ஆடையில், கையில் மலரோடு வண்ண விளக்கின் ஒளிப் பிரவாகத்தில் தேவதை போன்று மின்னுகிறான் அவனது லீலா.

அவன் மெல்ல, மெல்ல அவன் அருகே சென்றான்.

புன் சிரிப்போடு பின்வாங்கி விட்டான். போதுமென்ற மனமோ...

அவனைக் கடந்து போனவள் சிறிது நேரத்தில், அவன் எதிர்பாராத விதமாக அவனுக்குப் பின்னே இருந்த “பைப்பில்” தண்ணீர் குழக்க வருவது போல் வருகிறான்.

புன்னகைகள் மீண்டும் பரிமாறப்படுகின்றன.

அவனது ஆசையை அவனது இதயத்தில் வைத்தது போல மெள்ள, மெள்ள அவனருகே வருகிறான்.

தோழிகள் கலகலப்பாக குழாய்ழில் நிற்கிறார்கள்.

அரைகுறைச் சிங்களத்தில் அவன் கதையைத் தொடங்கினான்.

அவன் அவனது அரைகுறைச் சிங்களத்தைக் கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“லீலா... ஏன் சிரிக்கிறியள்”

மீண்டும் அரைகுறைச் சிங்களத்தில் கேட்டான்.

அதற்கும் அவன் சிரித்தாள்.

அவனுக்கு அதன் பின் கதைக்க ஒன்றுமே வரவில்லை.

முற்றுத்துக் கரடி

அவள் சொன்னாள்.

“ஏன் தமிழிலேயே கதைக்கிலாமே”

அவனுக்குத் தாக்கி வாரிப் போட்டது.

தன்னோடு கதைப்பதற்காகத் தமிழ் படித்திருப்பானோ என்று நினைத்தான்.

இப்படி அழகாகத் தமிழ் பேச அவளால் முடியுமென்றால் அவன் வீணாக இத்தனை சிரமப்பட்டு சிங்களம் படித்திருக்கத் தேவையில்லையே.

“நல்லாத் தமிழ் கதைக்கிறியனே”

என்றான் சந்தோஷமாக

“ஏன், சிங்களப் பள்ளிக் குடத்தில் படிச்சாத் தமிழை மறந்திட வேணுமோ...?”

“அப்பிடி என்டா...”

“வீட்டிலை விழிஞ்சாப் பொழுது படுமட்டும் தமிழில கதைக்கிறம். பிறகென்னண்டு தமிழ் மறக்கும்...”

இதயத்திலே விழுந்த இடையை ஒருவாறு தாங்கிக் கொண்டான்.

உத்தியோக ஆசை என்ற மரத்தை இடியின் தாக்குதல் அழித்து விட்டது.

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி விரைந்தான்.

அவனது கண்கள் மண்ணையே பார்த்துக் கொண்டன.

முற்றும்.

15

வேலிகளும் போலிகளும்

“ஈங்கால இறைச்சி... வாங்கின நீயே!”

சாப்பிட வந்தமர்ந்த வீரசிங்கத்தார் மனைவியிடம் கேட்டார்.

“செல்லம்மாக்கா தந்தவ. அவாட மோன் கமத்துக்குப் போட்டு வரேக்க அங்க ஆரோ மான் வெழிவைச்ச தெண்டு வாங்கி வந்தவனாம்.

அதில கொஞ்சம் குடுத்து விட்டிருந்தா... அதுதான்”

“நாங்களும் வன்னிக்கு வந்து இருபது வருசமாகுது.

இப்பிடி ஆக்கள் ஒரு இடத்திலையும் காணேலாது.

அந்தக் காலத்தில வன்னி எண்ட உடன யாழ்ப்பாணத்தில ஒரு மாதிரித்தான் கதைக்கிறவினாம். ஆனா இப்ப...”

“நாங்களும் இஞ்ச வரேக்க வன்னியைப் பற்றி ஒரு மாதிரித்தான் நினைச்சுக் கொண்டு வந்த நாங்கள்.

ஆனா இஞ்ச வந்தாப் போலதான் தெரிஞ்சுது. உண்ம பொய்.

வன்னிக் காட்டில ஏருமயள், குரங்குகளோட வாழுற சனங்கள் பண்பாடில்லாததுகள் எண்டு எத்தனைய யாழ்ப்பாணத்தில கதைச்சினாம்... சும்மா கண் காணாமல் எத்தினையைக் கதைக்குதுகள்...”

“ராசையர் ஆக்கள் எல்லாம் என்ன மாதிரி.

ஒரு சாப்பாடு கூடத் தனியச் சாப்பிடாதுகள்.

என்னண்டாலும் அதில் ஒல்லுப்போல குடுத்ததான் சாப்பிடுவினாம்”

“பக்கத்து வீட்டில் இப்பிடி ஆக்கள் இருக்கிறதுக்குக் குடுத்து வைக்கோணும்.”

*** ***

“எங்கால வீரோங்கத்தாற்ற வீட்டாலயோ.....”

புழுக் கொழியலைச் சுவைத்தபடி கேட்டார் ராசையர்.

“இம் அவேட பொழியன் யாழ்ப்பாணம் போய் வந்தவனாம்.

அங்க இருந்து கொண்டு வந்தண்டு தந்தினம்.”

“இப்பிடி ஆக்கள் பக்கத்து வீட்டில் இருக்கக் குடுத்து வைச்சிருக்கோணும். நல்ல ஆக்கள்”

“அதுகள் ஒரு சாப்பாடும் எங்களுக்குத் தராமல் சாப்பிடாதுகள்.

நல்ல மனிசர்”

“முந்தி இவே எங்கட பக்கத்துக் காணிய வாங்கிக் குழியிருக்க வரேக்க நாங்கள் பயந்தம், எப்பிடி ஆக்களோ எண்டு.

ஆனா போகப் போகத் தான் தெரிஞ்சது. நல்ல ஆக்கள்...”

*** ***

“என் ன ராசையான் ன. ஏதும் சுகமில்லையோ... ஒரு மாதிரி நிக்கிறியள்...”

என்ற படி ராசையரின் வாசலுக்கு வந்தார் வீரசிங்கத்தார்.

“சும்மா சாடையாக் காய்ச்சல் காடுது... அது தான்....”

ராசையரின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தார் வீரசிங்கத்தார்.

“காய்ச்சல் எண்ட்டு வீட்ட இருந்தா சுகம் வருமே...”

என்றபடி தனது காரை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, இராசையரை ஏற்றிக் கொண்டு போய், சின்னத் துரை டொக்டரிடம் மருந்து வாங்கிக் கொடுத்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார் வீரசிங்கத்தார்.

வீரசிங்கத்தாருக்கு வவுனியா நகரினுள் ஒரு பஸரக்குக் கடை உண்டு.

நல்ல வியாபாரம்.

வவுனியாவுக்கு அவர் வந்த போது ராசையரின் வீட்டுக்கு அருகில் இருந்த ஒரு காணித்துண்டில் சிறு கொட்டில் போட்டுக் கொண்டு இருந்து வவுனியா நகர்த்து மத்தியில் ஒரு கடையை இன்னொருவரோடு சேர்ந்து வாடகைக்கு எடுத்து நடாத்தத் தொடர்கியவர்.

இப்போது இரண்டு ஏக்கர் காணியை விலைக்கு வாங்கி விட்டார்.

கடையைச் சொந்தமாக விலைக்கு வாங்கியதோடு கடையையும் விஸ்தரித்து ஒரு காரும் வாங்கி, வீட்டையும் பெரிதாகக் கல்லால் கட்டி மிகவும் வசதியோடு வாழ்ந்து வருகிறார்.

என்னதான் வாழ்க்கையில் வீரசிங்கத்தார் முன்னேறிவிட்டாலும், தனது பழைய நிலைமையிலேயே குடிசையில் காலந் தள்ளும் இராசையர் செல்லம்மா தம்பதிகளோடு முன்போலவே நல்ல முறையில் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்தார்.

* * * *

“என்ன ராசையாண்ண... கன நாளாக் காணேல்ல...”

“சும்மா... கமத்தில் வேல. அங்க் போனாப் போலு...”

“இஞ்சேரும்... ராசையாண்ண வந்திருக்கிறார். தேத்தண்ணி கொண்டு வாரும்”

“மெய்ய ராசையாண்ண உங்கால உங்கட கமத்தோட் சேந்தாப் போல கொஞ்ச வயல்க் காணி வாங்கலாமே.

நாங்களும் இனியென்ன வன்னியார்தானே.

இஞ்ச வந்து இருபது வருசமாப் போட்டுது.

அங்க யாழிப்பாணத்திலையும் எங்கட தொடர்புகள் குறைஞ்சு போட்டுது.

இனி இந்த மண்ணில் தான் சாகிறதும்...”

“பாப்பம் விசாரிச்சு... சரிவந்தா வாங்குவம்...”

“மெய்ய வீரோங்கண்ண... தேர்தல் எல்லாம் எப்பிழப் போகுது... இந்த முற ஆர் வருவினம்...”

“வேற ஒரு கூட்டணிதான்...”

“போன முறையும் தமிழரசுக் கட்சிதான் வந்தது... என்ன பிரயோசனம்”

முற்முக்குக் கரடி

“அப்பிடிச் சொல்லக் கூடாது. இப்ப தமிழரசுக் கட்சி எண்டு இல்லத் தானே. கூட்டணி தானே...”

இது வீரசிங்கத்தார்.

“இருக்கு வோட்டுப் போட்டு என்ன ஆகப்போகுது.

அவங்கள் வெண்டு கொண்டு தங்கட பாட்டப் பாப்பாங்கள்.

எங்கட பாடு எப்பவும் இதுதான்”

என்றார் ராசையர்.

“சீ... சீ... அப்பிடிச் சலிக்கக் கூடாதன்னை.

கூட்டணிக்குத்தான் போட வேணும்.

இப்ப பாருங்கோ ராசையான்னை, எந்த அரசாங்கம் வந்தாலும் தமிழற்ற பாடு கஸ்டம் தான்.

கூட்டணியினர் கொள்கை நல்லம்.

நாங்கள் பிரிஞ்சு தனிய இருந்தாத்தான் சந்தோஶமா வாழுமாம்.”

வீரசிங்கத்தார் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பற்றியும், தமிழ் ஈழக் கோரிக்கை பற்றியும் பிரசாங்கமே செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்.

“நாங்கள் வவுனியாவில எல்லைப்புறத்தில இருக்கிற ஆக்கள்.

எங்களுக்கு மற்றவைய விட தமிழற்ற பிரச்சினை நல்லாத் தெரியும்...

அதால கூட்டணிக்குத் தான் வோட்டுப் போட வேணும்.

இப்பிடியே நாங்களும் ஏனோ தானோ எண்டு இருந்தா கொஞ்சங் கொஞ்சமா எங்கட நிலத்தச் சிங்கள் ஆக்கள் பிடிச்சிருவினாம்.

தரிசாக் கிடக்கிற நிலத்தில யாழ்ப்பாணத்தில இருந்து ஆக்களக் கொண்டு குடியேற்ற வேணும்.

நாங்கள் தான் எங்கட எல்லையைக் காப்பாற்ற வேணும்...”

என்று முடிக்காமலேயே தொடர்ந்தார் வீரசிங்கத்தார்.

வீரசிங்கத்தாரின் மகன் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்தவன்.

தரப்படுத்தலால் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் போகாமல் தடுக்கப்பட்டவன்.

உத்தியோகமில்லாமல் கஸ்டப்பட்டு பின் வவுனியாவில் ஒரு மாதிரியாக

அகளாங்கன்

ஆசிரிய வேலையில் சேர்ந்து விட்டான்.

பணக்காரனால் சாதிக்க முடியாததா?

தனிப்பட்ட தனது வியாபாரத்துறையிலும் அனுபவங்கள் பல பெற்றதால் வீரசிங்கத்தார் தனி நாட்டைத் தவிர தமிழ்னுக்கு வேறு வழியில்லை என எண்ணியிருந்தார்.

ராசையரைப் பொறுத்த வரையில் அவருக்கு அரசியல் அறிவு, அனுபவம் எதுவும் இல்லை.

அவரது மூத்த மகன் க.பா.த சாதாரண தரத்தில் தவறியதில் இருந்து தமக்குச் சொந்தமான, பம்பைமடுவிலுள்ள கமத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

வீட்டிலும் தோட்டம் செய்கிறான்.

அவன் ஒரு உழைப்பாளி.

யார் அரசாண்டாலென்ன.

ராசையரின் அப்போதைய நிலையைப் பொறுத்தவரை ஒரு பாதிப்பும் இல்லைதான்.

கடந்த பொதுத் தேர்தலிலும் வீரசிங்கத்தாரின் சொற்படி தமிழரசுக் கட்சிக்கு வோட்டுப் போட்டவர்.

இம்முறையும் வீரசிங்கத்தாரின் சொற்படி த.வி. கூட்டணிக்கே வோட்டுப் போட்டார்.

* * * *

வவுனியாவிலிருந்து கொறவப் பொத்தானை வீதியில் இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ள சின்னப்புதுக்குளம் என்ற ஊரில் தான் அவர்கள் வசித்து வந்தனர்.

வீரசிங்கத்தாரின் வீடு வவுனியா நகர்ப் பக்கமாக இருந்தது.

அடுத்த வீடு ராசையர் வீடு, மடுக்கந்த பக்கம்.

மடுக்கந்த சிங்களக் கிராமம்.

அன்று பகல் அந்த ஊரே ஒரே அமர்க்களமாக இருந்தது.

“சொல்லச் சொல்லக் கேக்குறியளில்ல...

முற்றுத்துக் கருட

பக்கத்து ஊரிலையும் வீடைல்லாம் கொழுத்திப் போட்டாங்களாம்.

இப்பிழேயே இஞ்ச இருந்து என்ன செய்யிறது.

எங்கயிண்டாலும் போவம்...”

“எங்கயப்பா போறது.

வீட்ட விட்டிட்டுப் போய் ஆற்ற வீட்டில இருக்கிறது..”

“இந்த மனிசன் பிள்ளையையும் சாகக் குடுக்கத்தான் இஞ்ச இருக்கப் போறவேண்ணாலும்.

சொன்னாக் கேக்கிறியளில்லயே.

அனுராத புரத்தில தமிழர் வெட்டிக் கொல்லுறாங்களாம்.

இரு குருக்களக் கொண்டிட்டாங்களாம்.

ஈங்கீத வாத்தியார் நடராசரக் கொண்டிட்டாங்களாம்.

இஞ்ச கண்ணுக்கு முன்னால பக்கத்து ஊரிலையும் கொஞ்ச வீட்டைக் கொழுத்திப் போட்டாங்கள்...

இன்னும் இஞ்ச இருந்து என்ன செய்யிறது...”

“சரியப்பா விழயட்டும் பாப்பம். எங்கயிண்டாலும் போவம்...”

இப்ப இரவில என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்...”

ராசையர் பொறுமையாகக் கூறினார்.

“அம்மா! இண்டைக்கு இஞ்ச இருந்ததே பெரிய பிழி.

அப்பற்ற சொல்லக் கேட்டு, இருந்தா நல்லாத்தான் இருக்கும்.

இப்ப என்ன செய்ய. ஊராங்குச் சட்டமும் போட்டிருக்கு.

வெள்ளண போவம்.

பம்பை மடுவில போய் அங்க பெரியப்பற்ற வீட்டில இருப்பம்.

பிறகு பிரச்சின முழிய வருவம்...”

என்று தனது ஆலோசனையை வழங்கினான் ராசன்.

“சரி சரி. இரவு நித்திர கொள்ளக் குடாது.

ராசன்! நீ வா. கொம்மாவும், தங்கச்சி தம்பியவையும் படுக்கட்டும்.”

அகளாவிக்ன்

ராசையரும் மகன் ராசனும் வீட்டைக் காவல் காப்பதற்கென இரவு நித்திரை விழிக்கத் தொடங்கினர்.

“ஆண்டவனே! இண்டைக்கு ஒரு இரவு தப்பீற்றாச் சுரி.

புதுக்குளத்து வயிரவா! எங்கள் இந்த ஒரு இரவு காப்பாற்றிப் போடு...

உனக்கு மடை போடுறம்”

செல்லம்மா அத்தனை தெய்வங்களுக்கும் நேத்தி வைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்குத் தெரியாது மற்ற இடங்களில் உள்ள தெய்வங்களின் சிலைகள் பட்ட பாடு.

“தம்பி ! ராசன்! என்னடா அங்க புகைக்குது....”

தூரத்தில் ஒரு வீடு ஏரியும் புகை அவர்களது கண்களுக்குத் தெரிகிறது.

ஆனால்..... அதைச் செல்லம்மாவுக்குச் சொன்னால்.....

அவள் அலறித் தழித்து அலப்பாரிக்கத் தொடங்கி விடுவாள்.

“வயிரவா! நீ தான் காப்பாற்றோன்றும்”

ராசையர் மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டார்.

அவரது கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

மகனுக்கு அதை மறைக்க முயன்று தோல்வி கண்டார்.

“அப்பு! அந்தக் கள்ளத் துவக்க இஞ்ச கொண்ந்திருக்கலாம்.

வயல்ல வைச்சிட்டு வந்திட்டன் பேத்தனமா.....

அவனது இரத்தம் கொதித்தது.

ஆண்டவனை விடத் தனது இளம் இரத்தத் துழப்பில் அதிக நம்பிக்கை அவனுக்கு.

ஒன்று..... இரண்டு.... மூன்று..... பல இடங்களில் தீச் சுவாலைகள் தெரிகின்றன.

போலீஸ் ஜீப் வண்டிகள் போல் பல சத்தாங்கள் கேட்கின்றன.

வீட்டினுள் செல்லம்மாவின் குரல் தொடர்ந்து ஒலிக்கிறது.

கதிர் காமத்தானே! வயிரவா! புள்ளையாரே! அம்மாளாச்சி!”

அவளது வாயிலிருந்து இறைவனின் திருநாமாங் கள் சரளமாக

வெளிவருகின்றன.

அந்த ஒரு இரவு..... அவர்களுக்கு வாழ்வா சாவா என்று நிர்ணயிக்கும் இரவாக இருந்தது.

நீண்டு கொண்டே போனது அந்த இரவு.

பல சேவல்கள் கூவத் தொடங்கின.

சேவல்களின் குரல்கள் விழியும் பொழுதை அறிவிப்பனவாக இருக்கவில்லை.

அவலக் குரலாக இருந்தன.

ஒருவாறு..... ஒருவாறு.... பொழுது புலரும் அறிகுறி.....

“தம்பி !..... நாலு மணி இருக்குமிடா! போய் மாட்டை அவிழ்த்து வண்டில்ல புட்டுடா.

பல பலன்டு விழிய வெளிக்கிடுவம்.

செயற்கை ஓலங்கள் ஓய்ந்து இயற்கையின் குரல் ஓங்குகிறது.

விழியப் போகிறது..... யாருக்கு!

அவர்களுக்கா விழவு.....?

“தம்பி ! நாங்கள் மட்டும் என்னன்டிடா போறது.

பக்கத்து வீட்டில மலரக்காவேயையும் கூட்டற்றுப் போவம்.

“அம்மா ! சும்மா பேய்க் கதை கதைக்காத.

அங்க போய் என்னன்டு இருக்கிறது.

பெரியப் பற்ற வீட்டில எங்களுக்கே இடங்காணாது.

பிறகு அவையளையும் கூட்டிப் போய் என்ன செய்யிறது....”

“அதுக் கென்ன செய்யிறது. அதுகள் இருபது வருசமா பக்கத்தில இருக்குதுகள்.

நன்மை தின்மை எல்லாத்திலியும் ஓண்டா இருந்து போட்டு இப்ப தனிய விட்டுட்டுப் போனா என்னடா நினைப்பினம்.

அவையளுக்கு இஞ்சு ஒரு சொந்தக் காற்ற இருக்கினம்.

நாங்கள் தான் உதவி செய்யோனும்.

அக்ளாங்கன்

அதுகள விட்டுட்டுப் போக மனங் கேட்குமேடா.....”

“அதுக் கென்னாம்மா செய்யிற்று.....”

“பேய் ! நாங்கள் தின்னுறத அதுகளுக்கும் குடுப்பம்.

நாங்கள் இருக்கிற இடத்தில அவையளையும் இருக்க விடுவெம்.

இல்லாட்டி நான் வரமாட்டன்.

நீங்க வேணுமெண்டாப் போங்கோ.....”

செல்லம்மாவின் கோரிக்கை வெற்றி பெற்றது.

“சரியம்மா.... போய்க் கூட்டி வா.....”

செல்லம்மா சந்தோஷத்தோடு பக்கத்து வீட்டுக்குச் சென்றாள்.

வாசல் கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது.

வெகு தொலைவில் காரோன்று வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஆம் வீரசிங்கத்தார் வீட்டைவிட்டு குடும்பத்தோடு யாழ்ப்பாணம் போய் விட்டார்.

செல்லம்மாவின் காலாடியில் வந்து நிற்கிறது வீரசிங்கத்தாரின் நாய்.

“டொமி... டொமி...”

வாலை ஆட்டி மகிழ்கிறது.

பம்பை மடுவை நோக்கித் தமது மாட்டு வண்டிலில் ராசையர் குடும்பம் அகதியாகச் செல்கின்றது.

“அம்மா! அம்மா! இஞ்சே மாமாவே நாய்....”

என்றாள் சின்னவள் சுந்திரா.

“வரட்டும்... பாவந்தானே! அவே நாய விட்டிட்டுப் போட்டினம்.

அது இஞ்ச நின்று சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யும். பாவம்.

ஙங்களோட வந்து நிக்கட்டும்.

வா... டொமி... டொமி”

*** ***

கலவராங்கள் ஓய்ந்து விட்டன.

முற்றுக்கூடு

“அம்மா! எங்கட வீடு, மாமாவே வீடு... அதச் சுத்தியுள்ள ஒரு வீடும் ஏரியேல்ல... நல்லா... அப்பிழியே இருக்கு... நாங்கள் அங்கேயே இருந்திருக்கிலாம்...”

வவனியாவுக்குப் போய் வந்த ராசன் தாய்க்குக் கூறினான்.

“என்னன்டு நம்பி இருக்கிறது...” என்றாள் தாய்

“எங்கட ஊரில் நாங்கள் தானே கூட. பக்கத்து ஊரில் தான் சிங்கள் ஆக்கள். அதைங்க, அனுராத புரத்தில் அடிக்கிறாங்கள் எண்ட உடன் எங்கட சனங்கள் வீட்டு விட்டு ஓட்டி தொடர்க்கிறதுகள்.

பிறகென்னன்டு அங்க இருக்கிறது.” என்றான் ராசன்.

“எங்கட ஊரில் இருந்த முக்காவாசிப் பேரும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்து குடியேறின ஆக்கள் தானே.

அவயள் எல்லாரும் இருந்திருந்தா ஒரு பயமும் இல்லாமல் இருந்திருக்கிலாம்.

அவயள் பயத்தில் ரெண்டு நாளைக்கு முதல் தொடக்கம் யாழ்ப்பாணம் போகத் தொடர்க்கிறினாம்.

நாங்கள் பயந்து ஓழிந்தால் தான் அவங்களும் ஏரிக்கத் தொடர்கின்றது.

இவைள் போனதால் தான் மிஞ்சின எங்களப் போல கொஞ்சப் பேரும் இப்பிழ வரவேண்டி வந்தது...”

என்றான் ராசன்.

“அதுக்கென்ன செய்யிறது. ஆரிண்டாலும் பக்கத்து ஊரில் வீடு ஏரிய இருப்பினமோ!

எங்கயோ போகத்தானே வேணும்...

எதிர்த்துச் சண்டபிழச்சுக் கலைக்க எங்களால் ஏலுமே.

வெறும் மனிசரே. படபட்டாளத்தோட வந்தா என்னன்டு எதிர்க்கிறது.”
என்றார் ராசையர்.

* * * *

பிரச்சினைகள் முழந்து விட்டன.

ராசையர் குடும்பம் தமது வீட்டுக்கு வந்து விட்டது.

அிகளாங்கன்

இரண்டு கிழமைகள் கழிந்து விட்டன.

வீரசிங்கத்தாரின் வீடிலின் முன் கார் வந்து நின்றது.

நாய் குரைக்கிறது. “அட... அட... எனிய நாய்... ஆக்களத் தெரியேல்ல அதுக்கு...”

வீரசிங்கத்தார் ஏசுகிறார்.

நாய் விட்ட பால்லை.

அவர்களது “டொமி” தான் அப்படிக் குரைத்து அவர்களை வீட்டுக்குச் செல்ல விடாது தடுக்கிறது.

“சனியன் அதுக்கு ஆக்கள விளங்குதில்ல.... வீட்டுக்குப் போக விடுகுதில்ல. அட..... அட.....”

பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு தழி “டொமி”யின் மேல் படுகிறது.

“டொமி ! டொமி !”

செல்லம்மாவின் அருகில் சென்ற டொமி வாலை ஆட்டுகிறது.

“வாங்கோ மலரக்கா..... எப்பிடி சுகம்....”

வழமையான பாசம் தொடர்கிறது.

கலவரத்தின் முன்னிருந்த அதே அன்புப் பினைப்பு.

* * * *

“ராசையான்னை !நான் இந்த வீடு வளவ வித்துப் போட்டு கிளி நொச்சியில் போய் இருக்கப் போறன்.

இதில் என்னைண்டு நம்பி இருக்கிறது.

நாளைக்கும் இப்பிடி நடந்தா.....

கிளி நொச்சியில் எண்டா சிங்களவற்ற கரைச்சல் இல்ல.....”

ராசையருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.

“ஓம் ஓம் நீங்கள் சொல்லிற்றும் சரிதான்”

ஆம் இப்பொழுது வீரசிங்கத்தார் குடும்பத்தோடு கிளி நொச்சிக்குப் போய் விட்டார்.

முற்றுக்குக் கரடி

அந்தக் குடும்பத்தைப் பிரியும் போது செல்லம்மாவின் கண்கள் மழையாகப் பொழிந்தன.

தனது காணியை விற்றுவிட்டு கிளிநாச்சியில் வீடு கட்டிக் கொண்டு கிளிநாச்சியிலேயே தொழில் செய்யத் தொடங்கினார் வீரசிங்கத்தார்.

இப்பொழுது வீரசிங்கத்தாரின் வீட்டில் குழியிருப்பது ரணசிங்கா குடும்பம். வீரசிங்கத்தார் தனது வீடு வளைவ ரணசிங்காவுக்கு விற்று விட்டுத்தான் கிளிநாச்சிக்குப் போயிருந்தார்.

ரணசிங்காவுக்குத் தான் கூடுதல் விலைக்கு விற்க முடிந்தது.

முற்றும்.

16

வழக்குத் தவணை

வி யர்க்க விறுவிறுக்க மிகுந்த கணைப்போடு ஒட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

வழக்குத் தவணைக்குச் செல்வதற்காக வந்து கொண்டிருந்த அந்த நால்வரில் தில்லையம்பலம் மட்டுமே திருமணமாகாத இளைஞர்.

இருபது வயது தான் இருக்கும்.

அழகான இளைஞர்.

மணிக்கூடு இல்லாததால் சூரியனைப் பார்த்தே தான் நேரத்தைக் கணக்கிட வேண்டும்.

அவனிடம் மட்டுமென்ன அவனது ஊரிலேயே மணிக்கூடு இல்லை.

எப்படியும் நேரம் காலை 9.30 ஜத் தாண்டியிருக்கும்.

ஓ மணிக்கு முதல் நீதி மன்றத்துக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும்.

இனி என்ன செய்வது.

நீதிபதி வெள்ளைக்காரத் துறை.

நீதி மன்றத்துக்குச் சென்றால் அவரைக் கண்டு பயப்படாதவர்கள் யாருமில்லை.

முற்றுத்துக் கரடி

அவர் உற்றுப் பார்த்தாலே பலருக்குக் காலோடு போய் விடும்.

அந்தக் காலத்தில் கோடு (நீதி மன்றம்) கச்சேரி ஏறினாலே அவமானமாகக் கருதப்பட்ட நிலை இருந்தது.

சிறிய அடிபுடிப் பிரச்சினை தான்.

அது நீதி மன்றம் வரை செல்லுமென்று அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லை.

முதன் முதல் நீதி மன்றம் செல்கின்ற பயம் ஒரு புறம்.

பிந்தி விட்டதே என்ற குற்ற உணர்வு மறு புறம்.

ஒருவரோடு ஒருவர் கதைக்காமல் ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

9 மணி என்றால் சரியாக 9 மணிக்கு நீதி மன்றம் தொடங்கி விடும்.

ஒரு நிமிடம் கூடப் பிந்தாது.

அன்றைய தவணைக்குரிய வழக்காளிகள் யாவரும் 9 மணிக்கு முதலே நீதிமன்றத்துக்கு வந்து விட வேண்டும்.

ஒரு நிமிடம் தாமதித்தாலும் நீதி மன்றத்தை அவமதித்த குற்றத்திற்காக கடுமைமையான தண்டனைக்கு உள்ளாக வேண்டி இருக்கும்.

நீதிமன்றத்தால் தண்டிக்கப்பட்டு விட்டால் ஊரிலே யாருமே மதிக்க மாட்டார்கள்.

அதிலும் திருமணம் ஆகாத இளைஞராக இருந்தால் யாரும் பெண்கொடுக்க மாட்டார்கள்.

தில்லையம்பலத்திற்குப் பெருங்கவலை.

“இண்டைக்கு கட்டாயம் நீதவான் உள்ள போட்டிடுவார்.

இதோட் என்ற வாழ்க்கை சரி.

பேசாமல் நமக்கென்ன போச்சுதண்டு விட்டுட்டு வந்திருக்கிலாம்.

மனாங் கேக்கேல்ல...”

முனுமுனுத்துக் கொண்டு யாவரையும் முந்தி ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

இடையிலே ஒரு நப்பாசை.

அக்ளாங்கன்

நீதிபதி, தங்கள் வழக்கைத் தாமதித்துக் கூப்பிடக் கூடாதா? அன்றைக்காவது நடைமுறையை மாற்றி ஒவ்வொரு வழக்காகக் கூப்பிடக் கூடாதா?

ஒரு அரைமணி நேரம் தாமதித்துக் கூப்பிட்டாலும் தப்பித்து விடலாம்.

இந்தப் பிரச்சினையை ஊருக்குள்ளேயே தீர்த்திருக்கிலாம்.

அவசரப்பட்டு நீதிமன்றம் வரை கொண்டுவந்து விட்டார்கள்.

வேறு வழியில்லை.

எவ்வளவு விரைவாக நீதிமன்றம் செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாகச் செல்வதுதான் புத்திசாலித்தனம்.

யாழ்ப்பாணம் கண்டி நெடுஞ்சாலையில் (கண்டி வீதி, இப்போது A-9 வீதி) நகரத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நகரத்திற்குப் பெயர் விளாங்குளம். (இப்போது வவனியா)

ஆயிலாசிச் சந்திக்கு வந்து விட்டனர்.

இப்போது திருவள்ளுவர் சிலை இருக்கும் ஆஸ்பத்திரிச் சந்திக்கு அப்போது பெயர் ஆயிலாசிச் சந்தி.

ஆயில் மரம் இருந்ததால் அப்பெயர் வந்தது.

பின்பு, 5 வீதிகள் சந்திப்பதால் ஜந்து சந்தி என்றும், அவற்றில் மூன்று முக்கிய வீதிகள் என்பதால் அஞ்சமுச்சந்தி (ஜந்து முச்சந்தி) என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

உடுப்புக்களில் அங்கும் இங்கும் ஊத்தையாக சேற்றுக் கரை.

அந்த வள்ளைக்கார நீதிபதிக்கு அவர்களுடைய தோற்றுத்தைக் கண்டாலே நிச்சயமாகக் கோபம் வரும்.

இந்த வகையில் ஒரு வழக்கென்ன மூன்று வழக்குகள் ஆகிவிடும்.

ஒரு வாறாக விரைந்து ஓடிவந்து நீதிமன்ற வளவுக்குள்ளே புகுந்தார்கள்.

அவர்களது கிராமத்துக்குப் பொறுப்பான விதானையார் நீதிபதியின் பிழவிறாந்தின் பெயரில் அவர்களைப் பிழத்துக் கொண்டு வருவதற்காக அப்போது தான் நீதிமன்றத்திற்கு உள்ளேயிருந்து புறப்பட்டவர், வாசலிலே இவர்களைப் பிழத்து விட்டார்.

முற்றுக்கூடுக் கரடி

போலீஸ்காரர்கள் நகரப் பாதுகாவலர்கள் மட்டுமே.

கிராமங்களுக்குறிய பாதுகாப்புப் பொறுப்பும் அதிகாரமும் பெற்றவர்கள் விதானைமார்களே.

விதானையார், அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு நீதிமன்றத்துக்குள் சென்றார்.

அவர்கள் விதானையாரிடம் தாங்கள் பிந்தியதற்கான காரணத்தைச் சொல்ல முயன்றனர்.

அவரோ கேட்கும் நிலையில் இல்லை.

அவசரமாகக் கொண்டு போய் அவர்களை நீதிபதி முன்னிலையில் நிறுத்திவிட்டால், விதானையாருக்கு நீதிபதியிடமிருந்து நிச்சயமாகப் பாராட்டுக் கிடைக்கும்.

அதைத் தவறவிட அவர் விரும்புவாரா?

நீதிபதி முன்னிலையில் அவர்களை நிறுத்தியதும் நீதிபதி அவர்களைக் கோபத்தோடு பார்த்தார்.

அவரது கண்களிலே இருந்து தீப்பொறிகள் பறந்து தங்களைச் சுட்டெரிப்பது போன்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

ஒரு பக்கத்தில் நிற்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

கைகளை மார்போடு கட்டிக் கொண்டு (மாப்புக் கட்டுதல் என்பர் கிராமத்தில்) ஒரு மூலையில் நின்றார்கள் அவர்கள்.

வழக்கு விசாரணைகள் நடைபெற்று மத்தியான உணவு இடைவேளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

நீதிபதி அவர்களைப் பார்த்து மிகக் கோபமாக ஏசுகிறார்.

அவர் ஆங் கிலத்தில் ஏசுவதை அங்குள்ள தொலூக்கர், அதே கோபத்தோடும், அதே உணர்வோடும் தமிழில் ஏசுகிறார்.

அவர்களுக்காக வாதிட யாரும் முன்வரவில்லை.

நீதிபதி ஏசியது வழக்கிற்குப் பிந்தி வந்ததற்காகத்தான்.

நீதிபதிக்கு முன்னால் வாய் திறப்பதற்கு வழக்குரைஞர்களே (சுட்டத்தரணிகள்) பயப்படுவார்கள்.

அகளங்கன்

நீதிபதி கோபமாக இருந்தால் சொல்லத் தேவையே இல்லை.

நான்கு ஐந்தாம் வகுப்புகள் கூட அவர்களில் சிலர் பழக்கவில்லை.

எப்படி வாய்திறப்பார்கள்.

தலை குனிந்து, தரைபார்த்து நின்றார்கள்.

இருந்தாலும் தில்லையம்பலத்திற்கு ஒரு துணிச்சல் ஏற்பட்டது.

“இளங்கன்று பயமறியாது” என்பார்களே. அது போல.

வாய்திறந்து ஏதோ சொல்ல முயன்றார்.

ஏதோ நடக்கிறது நடக்கட்டும். “தலைக்குமேலே வெள்ளம். சான் போனால் என்ன. முழும் போனால் என்ன” என்ற உணர்வோடு தில்லையம்பலம் நீதிபதியை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“ஐயா! நாங்கள் கோழி கூவலிலேயே வெளிக்கிட்டிட்டம்...”

என்று தொடங்கினார்.

நீதிபதிக்கு ஒடுச்சரியமாக இருந்தது.

நீதிபதி கேள்வி கேட்காமல் யாரும் நீதிமன்றில் கதைக்க முடியாது.

உடனே தொலுக்கரைப் பார்த்தார் நீதிபதி.

தொலுக்கர் தில்லையம்பலத்தைப் பார்த்துக் கோபத்தோடு. வாயைப் பொத்திக் கொண்டு சும்மா நிற்கும்படி சைகை காட்டினார்.

நீதிபதிக்குக் கோபம் வந்து விட்டது.

தொலுக்கரைப் பார்த்து “அவர் என்ன சொல்கிறார்” எனக் கேட்டார்.

“தாங்கள் விழியப்புறம் கோழி கூவும் போதே நீதிமன்றத்திற்கு வரப் புறப்பட்டு விட்டதாகச் சொல்கிறார்.”

எனத் தொலுக்கர் ஒங்கிலத்தில் நீதிபதிக்குக் கூறினார்.

நீதிபதிக்கு ஒடுச்சரியமாக இருந்தது.

விழியப்புறம் புறப்பட்டும், ஏன் 9 மணிக்கு முன்னர் நீதிமன்றத்திற்கு வரமுடியாமல் போனது என்பதுதான் அவரின் ஒடுச்சரியத்திற்குக் காரணம்.

“எங்கிருந்து வருகிற்கள்”

“நாச்சி மோட்டையிலிருந்து”

முற்றுத்துக் கரடி

“நொச்சி மோட்டைக்கும் இந்த நீதிமன்றத்திற்கும் (வெனியா) இடைத்தூரம் எத்தனை மைல்கள்”

“ஜந்து கட்டைகள் (மைல்கள்)”

“என்ன வாகனத்தில் வந்தீர்கள்”

“கால் நடையாக”

“நொச்சி மோட்டையிலிருந்து வெனியாவிற்குக் கால்நடையாக வந்து சேர எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்”

“விரைவாக நடந்து வந்தால் ஒரு மணித்தியாலம் பிடிக்கும்”

“நீங்கள் இங்கே வந்தது எத்தனை மணிக்குத் தெரியுமா?”

“9.30 இருக்கும் ஜயா”

“அப்படி என்றால் என்ன சொல்வதற்கு முயன்றீர்கள்.”

தில்லையம்பலம் கொஞ்சம் தெரியத்தோடும் உற்சாகத்தோடும் பதில் சொன்னார்.

“ஜயா! நாங்கள் நாலு பேரும் காவல்க் குடிள்களில் கிடந்திற்று, விழயப்பறும் எழும்பி வந்து கொண்டிருந்தும் ஜயா.

தாண்டிக் குளத்துக்கு இஞ்சால விளாங்குளத்து (வெனியா) வயலுக்குள்ள பெருவாரியா மாடுகள், கூட்டங் கூட்டமா மேஞ்ச கொண்டு நின்டுதூகள்.

அதுகளக் கலைச்சுப் போட்டு, அங்க ஒரு வீட்டில கத்தி வேண்டி கொஞ்சக் கதியால் வெட்டி வேலி அடைச்சுப் போட்டு வந்தால் பிந்தீற்றும் ஜயா”

“உங்கட வயலுக்கயோ மாடு மேஞ்சது”

“இல்லை ஜயா. எங்களுக்கு இஞ்ச வயலில்ல”

“அப்ப உங்கட சொந்தக் காரருடைய வயலோ”

“இல்லை ஜயா”

நீதிபதி மிகவும் ஆவலோடு கேட்கத் தொடங்கினார்.

“உங்களுக்கு எங்க வயல் இருக்கு”

“எங்களுக்கு நொச்சி மோட்டையில தான் வயல் இருக்கு”

“இஞ்ச நின்ட மாடுகளக் கலைக்காட்டி, அதுகள் உங்கட வயலுக்குள்ள

போகுமோ”

“இல்ல ஜயா. அது வேற கமம். இது வேற கமம்”

“அப்ப ஆற்றியும் வயலுக்குள்ள மாடு நின்றால் அதில உங்களுக்கு என்ன நட்டம்”

“ஜயா! நாங்களும் கமக்காறர். அந்த வயல் காறநும் கமக்காறர்.

ஆற்ற வயலுக்க மாடு நின்டாலும் பாத்துக் கொண்டு சம்மா போகேலாது.

எங்கட கோவக்காறற்ற வயலுக்குள்ள மாடு நின்டாலும் நாங்கள் கலைச்சுப் போட்டுத்தான் போவம்.

இஞ்ச ஏராளமான மாடுகள் மேய்ஞ்சு கொண்டு நின்டுதுகள்.

எல்லாத்தையும் கலைச்சு முடிய பெரிய கண்டாயமாப் போட்டுது.

அப்பிழியே விட்டிட்டு வந்தா திரும்பவும் மாடுகள் வயலுக்க போயிரும்.

பின்ன, அதில ஒரு வீட்டில கத்தி வேண்டி, தடிகம்பு வெட்டி இடிச்சுக் கொழிப்பினங்கிக் கட்டி ஒரு மாதிரி அடைச்சுப் போட்டு சேறு - சுரி எல்லாம் கழுவீற்று எப்பிழியும் ஒ மணிக்கு முதலே வரவாமெண்டு தான் ஓடி வந்தம். தயவு செய்து மன்னிச்சிருங்கோ ஜயா.”

என்றார் தில்லையம்பலம்.

“பொய் சொன்னா என்ன தண்டனை கிடைக்கும் தெரியுமோ”

நீதிபதி கேட்டார்.

அவர்கள் மௌனமாக நின்றனர்.

நீதிபதி அவர்கள் நால்வரது உடுப்புக்களையும் உற்றுப் பார்த்தார்.

அவர்களது வெள்ளை உடுப்புக்களில் அங்கங்கே சேற்றுக் கறைகள் பட்டுக் கழுவப்பட்டதற்கான அறிகுறிகள் தெரிந்தன.

விதானையாரைப் பார்த்து உடனடியாகச் சென்று இவர்கள் குறிப்பிட்ட சம்பவம் பற்றி விசாரித்து வரும்படி பணித்தார்.

விதானையார் கைக்கிளில் விரைந்து சென்று திரும்பி வந்தார்.

நீதிமன்றம் உணவு கிடைவேணைக்குப் பின் மீண்டும் கூழியது.

நான்கு பேரும் அதே மூலையில் கைகட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

முற்றுக் கரடி

தில்லையம்பலத்திற்கு கொஞ்சம் நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது.

மற்றவர்களுக்கு இன்னும் படபடப்படுத் தீரவில்லை.

விதானையார் நீதிபதியிடம் ஒரு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்.

நீதிபதி அவர்களைப் பார்த்தார்.

“நீங்கள் நீதிமன்றத்தை அவைத்தித்த குற்றத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, உங்கள் மேல் போட்பட்ட வழக்கிலிருந்தும் விடுதலை செய்யப்படுகிறீர்கள்”

நீதிமன்றமே ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியது.

முற்றும்.

கொண்டல்ப் பிசின்

“எல்லாம் பிழைச்சுப் போட்டுது... எல்லாம் பிழைச்சுப் போட்டுது...”

முச்சிரைக்க ஓடிவர்ந்த கந்தசாமி, அண்ணாவியாரின் காலாடியில் வீழ்ந்து கதறினான்.

அவரைத் தொட்டு நிமிர்த்தினார் அண்ணாவியார்.

“என்னா நடந்தது.”

“எல்லாம் பிழைச்சுப் போட்டு அப்பு”

“இட நாசம் விழுவானே... என்ன நடந்ததென்டு சொல்லன்றா...”

“அவள் சாகக் கிடக்கிறாள்... எல்லாம் பிழைச்சுப் போட்டுது”

நிறுத்தாமல் அழுதயாடி அரற்றினான் கந்தசாமி.

அண்ணாவியாருக்கு ஒரு கணம். திக் என்றது.

“உங்கட மருந்தால வந்த விணை”

அவரிடம் மருந்து வாங்கிக் குழித்து அதுவரை யாரும் சாகவில்லை.

அவர் வவுனியாவில் மிகவும் பிரபலமான விஷகடி வைத்தியர்.

*** *** *

வவுனியா நகருக்கு வடமேற்கே ஏழுமைமல் தொலைவில் உள்ள பம்பைமடு அவர் ஊர்.

விஷகாடி வைத்தியத்தில் அவருக்கு நிகர யாரும் இல்லை.

அவருக்கு ஏதோ ஒரு தேவதையின் வாலாயம் இருப்பதாகப் பலரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

பாம்பு கழித்து வருபவரின் நோயின் தன்மை பற்றியும், நோயாளிக்குக் கழித்த பாம்பின் தன்மை பற்றியும், நோயாளி தப்புவாரா செத்துப் போவாரா என்பது பற்றியும், நோயாளி வருவதற்கு முந்தைய இரவே அவருக்குக் கணவு மூலந் தெரிந்துவிடும்.

தனது பக்கத்து வீட்டிலிருந்த தனது பெறாமகனாகிய நாகலிங்கத்தாரிடம் இது பற்றி பல தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறார்.

வீட்டுக்கு வெளியே தெருவில் வந்து அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டு நின்ற அண்ணாவியாரைப் பார்த்து நாகலிங்கத்தார் ஒரு நாள் கேட்டார்.

“என்ன சித்தப்பு... அங்கடியும் இஞ்சுச்சுமா நடக்கிறியள்.”

“இண்டைக்கு மேற்குத் திசையில் இருந்து ஒரு பொம்பினையக் கொண்டு வருவாங்கள். அவருக்கு விஷப்பாம்பு கடிச்சிற்றுது. தப்பமாட்டாள்”

“அப்ப உதில் நின்டு என்ன செய்யப் போறியள்”

“வீட்டுக்குள்ள செத்துத் துலைச்சிருவாள்.

அதுதான் வாசல்ல வைச்சே திருப்பி அனுப்பப் போறன்”

வாசலுக்கு வரும் நோயாளியை, பார்க்காமலேயே திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறார்.

“செத்துப் போகும் கொண்டு போங்கோ...”

“செத்தாப் போல ஏன் இஞ்ச கொண்டு வந்த நீங்கள்...”

என்று சொல்லி நோயாளியைப் பார்க்காமலேயே வாசலில் வைத்துத் திருப்பி அனுப்பி விடுவார்.

வீட்டுக்குள் அனுமதித்து விட்டாரென்றால் நிச்சயம் நம்பலாம்.

நோயாளி பிழைத்து விடுவார்.

அவரது வீட்டுக்குள் எந்த நோயாளியும் இறந்ததில்லை.

அவரிடம் மருந்து வாங்கிக் குடித்து யாரும் இறக்கவில்லை.

நரசிங்கர் அவரது குல தெய்வம்.

பூசை வைப்பார். மடை, பொங்கல் தவறாது நடக்கும்.

பூசையின் போது பிரம்பேந்தி ஒழிக் கூ என்று கத்துவார்.

இண்டு தோறும் நரசிங்கர் பொங்கல் கோலாகலமாக நடக்கும்.

பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து பலர் வண்டில் கட்டிப் பொங்கலுக்கு வருவார்கள்.

இனில் பெரிய மனிதர். அவரது பெயர் அருணாசலம்.

இடுணால், அவரை யாவரும் அண்ணாவியார் என்றுதான் அழைப்பார்கள்.

நாங்கள் அவரை அறுணாலப்பா (அருணாசல அப்பா) என்று கூப்பிடுவோம்.

அண்ணாவியார் என்றால் ஏதோ நாட்டுக் கூத்து, நாடகம் பழக்குகின்றவர் என்று நினைக்க வேண்டாம்.

அதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாது.

காய் வெட்டி, கழிப்புக் கழித்து, ஏதோவெல்லாம் செய்து பேயோட்டுவார்.

பேய் பிழித்ததாகப் பலரை அவரிடம் கொண்டு வந்து சுகப்படுத்திச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

போட்டி பொறாமை காரணமாகச் சிலர், சில வைத்தியர்கள் மூலமாகத் தமது எதிரிகளுக்கு மருந்து வைத்து விடுவார்கள்.

என்ன நோய் என்று கண்டு பிழிக்க முடியாமல், அந்த மருந்து, அதைச் சாப்பிட்டவரை கொஞ்சாஸ் கொஞ்சமாக வருத்திக் கொன்றுவிடும்.

அத்தகைய நோயாளிகளைக் கைநாடி பிழித்துப் பார்த்து அறிந்து மாற்று மருந்து கொடுத்து மருந்து கக்கப் பண்ணி விடுவார்.

முற்காலத்தில் வன்னிக் கிராமங்களிலும் பேய் ஏவி விடுதல், வசிய மருந்து, புறிவி மருந்து (பிரிவி), என பல கொடுமைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

ஒரு தடவை ஒரு வைத்தியர் கொடுத்த வசிய மருந்தை பெண்ணின் சகோதரன் சாப்பிட்டு விட்டதால் அவன் வசியமாகி மருந்து வைத்தவனோடு ஓட்டித் திரிந்ததாக ஒரு கதை கிராமங்களில் உண்டு.

அண்ணாவியாருக்கும் இந்தக் கலை கைவந்த கலைதான்.

இருப்பினும் அவர் யாரையும் கெடுப்பதற்குத் தன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்தியதில்லை.

“இட நாசம் விழுவானே என்ன நடந்ததென்டு சொல்லடா...”

சற்றுக் கோபத்தோடும் ஆச்சரியத்தோடும் கேட்டார் அண்ணாவியார்.

“அவளுக்கு வயித்தால் அழிக்குது. ரெண்டு மூண்டு நாளாப் போச்சு. நிக்குதில்ல. எனக்குப் பயமாக் கிடக்கு...”

அவர் சிரித்துக் கொண்டே

“இதுக்குப் போய் இந்தப் பாடு படிரியே...”

“என்னப்பு இப்பிழச் சொல்லிறியள்.

அவள் படிர பாட்ட ஒருக்கா வந்து பாத்தியளிண்டாத்தான் தெரியும்”

“இஞ்சே... நீ ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாத.

நான் ஒரு தூள் தாறன். கொண்டு போய் தேனில் குழைச்சுக் குழிக்கக் குடு.

வயித்தால் போறது நின்றிடும்.”

அவர் சர்வ சாதாரணமாகச் சொல்லிக் கொண்டு ஒரு கொஞ்சத் தூளை ஒரு சரையில் சுற்றிக் கொடுத்தார்.

“எதுக்கும் ஒருக்கா நீங்கள் வந்து பாத்தியளிண்டா...”

“இஞ்ச வேல கனக்கக் கிடக்கு. ரெண்டு நாள் கழிச்சு அவள இஞ்ச கூட்டி வா...”

அவன் மடியிலிருந்து பணத்தை எடுத்து ஒரு வெற்றிலையில் வைத்து நீட்டினான்.

“வேண்டாம்... கொண்டு போ”

சிரித்தபடி அவனை அனுப்பி வைத்தார்.

அவர் நோயாளிகளிடம் கெடுபிழியாகப் பணம் வாங்குவதில்லை.

வீட்டுச் சாமான்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்தால் வாங்குவார்.

ஏழைகளிடம் எதுவும் வாங்கமாட்டார்.

வசதி படைத்தவர்களிடம் வாங்குவார்.

அதுவும் கேட்டு வாங்க மாட்டார்.

பணத்தாலை இல்லாதவர். வசதியான வாழ்வு வாழ்பவரும் அல்ல.

கந்தசாமி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவனை வழியில் பார்த்தார் வேலுப்பிள்ளை.

அவருக்குப் பயம் வந்து விட்டது.

“கந்தசாமீன்ற மனிசிக்கு ஏதோ நடந்திருக்கோணும்.

அவன் வந்து போற போக்குப் பாத்தா அப்பிடித்தான் இருக்கு”

தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டவராக அண்ணாவியாரின் வீட்டுக்கு வந்தார்.

“வா வேலாத்த”

வேலுப்பிள்ளையரை அண்ணாவியார் அப்படித்தான் கூப்பிடுவார்.

“கந்தசாமியெல்லே வந்து போறான்”

“ஓங்காணும். அவனக் கண்டிட்டுத்தான் இஞ்ச வந்தனான். என்னவாம்”

“ஓண்டுமில்ல. அவள் நாசங் கட்டுவோன்குக் கூடித்தால் அடிக்குதாம்.

இவன் கோதாரி விழுவான் பயந்து போனான்.”

“பின்ன... வசியம் பண்ண மருந்து குடுக்கிறதென்டு நீ செய்த வேல சரியே... ஏதும் ஒண்டு ஆச்சுதெண்டா...”

“ஓண்டுக்கும் யோசிக்காத. இப்ப குடுத்த தானுக்கு வயித்தால் போறது உடன நின்டிடும்.

இதோட ரெண்டு பேரும் ஒற்றுமையாப் போடுங்கள். நீ பாரன்”

“இப்ப குடுத்து விட்டதாவது உண்மையா மருந்து தானோ... அல்லாட்டி அண்டைக்குப் போல...”

“சீ... சீ... இது மருந்து தான்”

சிரித்தார் அண்ணாவியார்.

வேலுப்பிள்ளையருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

“ஆபத்தொண்டுமில்லயே...”

“அவள் வேச நாலஞ்சு நாளைக்குக் கிடந்து துழப்பாளைண்டு பாத்தா, இவன் நாய் மோன் ஓடி வந்திற்றான்.”

*** *** ***

மூன்று நாட்களுக்கு முன் காலை நேரம்.

“வேலாத்த... வேலாத்த...”

கூப்பிட்டபடி வந்தார் அண்ணாவியார்.

“மச்சானே... வா கானும....”

வீட்டுக்குள் அழைத்தார் வேலுப்பிள்ளை...

“இருக்கா விளாங்குளம் போகோனும். வண்டிலப் பூட்டன்”

வவுனியாவுக்கு விளாங்குளம் என்பதுதான் பழைய பெயர்.

வேலுப்பிள்ளையருக்கும் விளாங்குளத்தில் அலுவல் இருந்தது.

சரி என்று ஒப்புக்கொண்டு வண்டிலில் மாடுகளைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தார்.

இரண்டு பேரும் வண்டிலில் போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

“காசில்ல வேலாத்த... சாமான் சட்டு வாங்கோனும....”

என்ன வழியெண்டு தெரியேல்ல...”

“சும்மா சொல்லாத கானும். காசில்லாமல் வெளிக்கிட்ட நீயே....”

“கதிர மலையான் அறிய, கையில காசில்ல... செப்புக் காசுகூட இல்ல”

“அப்ப என்ன சீலைக்கு வண்டிலப் பூட்டச் சொன்ன நீ”

யோசித்துக் கொண்டு வந்தார் அண்ணாவியார்.

தீடிரன

“வேலாத்த !.... வண்டில நிப்பாட்டு.... கிட்டியத் தட்டு”

“ஏன் மச்சான்”

“ஆங்க பார் அந்தக் கொண்டல் மரத்தில பிசின் வழஞ்சு கொண்டிருக்கு.

அந்தப் பிசினில கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு வா”

“ஏன் மச்சான் கொண்டல்ப் பிசின் உனக்கு”

“நீ எடுத்துக் கொண்டு வாவன் சொல்லுறன்”

வேலுப் பிள்ளையர் இறங்கிச் சென்று கொண்டல் மரத்துப் பிசினை ஒரு

அுகளாங்கன்

இலையில் வழித்து எடுத்து வந்து கொடுத்தார்.

“சரி.... வண்டில் விடு....”

வண்டிலின் ஆசனத்தில் வேலுப் பிள்ளை.

பின்னால் இருந்த அண்ணாவியார் பிசினை குளிசை அளவாக நாலு ஜந்து என உருட்டினார்.

வண்டில் போய்க் கொண்டிருந்தது.

நெஞக் குளத்தில் வைத்து

“வேலாத்த உந்தக் கடப்பலை வண்டில் நிப்பாட்டு”

வண்டில் நிப்பாட்டப்பட்டது.

“கந்தசாமி!.... டேய் கந்தசாமி!... டேய்!

வெளியே ஓடி வந்தான் கந்த சாமி”

“வாங்கோ அப்பு”

“இஞ்சே, எனக்கு நேரமில்ல வந்து போக,

இந்தா இந்தக் குளிசயள அவஞக்கு வெத்திலயில் வைச்சுத் தின்னக் குடு.

எல்லாம் சரியாப் போடும்”

அவன் நன்றியோடு வாங்கிக் கொண்டான்.

“கொஞ்சம் இருங்கோ அப்பு வாறன்”

எனக் கூறியபடி வீட்டுக்குள் ஓடிப் போய் கையில் ஏதோ எடுத்து வந்து அண்ணாவியாரின் கையில் திணித்தான்.

“டேய்... டேய் வேண்டாமிடா...”

என்று சொல்லியவாறு வாங்கிக் கொண்டு

“சரி வண்டிலத் தட்டு”

என்றார் அண்ணாவியார்.

என்ன என்று கேட்பவர் போலத் திரும்பிப் பார்த்தார். வேலுப்பிள்ளையர்.

“வேச பெத்தது கையில் காசத் திணிச்சிற்றுப் போகுது”

என்று செல்லமாகச் சொல்லிக் கொண்டு கையைப் பிரித்துப் பார்த்தார்.

முற்றுத்துக் கரடி

வெற்றிலைக்குள் சில தாள்கள்.

“சாமான் வாங்கக் காசு கிடைச்சிற்று”

வேலுப்பிள்ளையருக்கு ஆச்சரியம்.

“இதென்ன வேல மச்சான். சலித்துக் கொண்டார் வேலுப்பிள்ளையர்.”

“இவன்ற மனிசி இவனோட கோவிச்சுக் கொண்டு போய் தன்ற தாய் வீட்டில இருக்கிறாள்.

விவுனுக்கு அவளோட சேந்து வாழ விருப்பம்.

என்னட்ட வசிய மருந்துக்கு வந்தவன்.

இதுதான் அவளுக்கு வசிய மருந்து.”

“கொண்டல்ப் பிசின் வசிய மருந்தே”

கோபமாகக் கேட்டார் வேலுப்பிள்ளையர்.

“இதை அவள் திண்டாளௌண்டா நாலைஞ்சு நாளைக்கு வயித்தால அழக்கும்.

அதக் கேள்விப்பட்டு இவன் அங்க போய் எல்லா உதவியும் செய்வான்.

வருத்தம் முத்த பயந்து போய் என்னட்ட வருவான்”

“அதுக்கும் ஏதும் பிசின் வைச்சிருக்கிறியோ....”

“சீ... சீ.... அதுக்கெல்லாம் மருந்திருக்கு...”

* * * *

வேலுப்பிள்ளையருக்கு இப்போதுதான் கொண்டல்ப் பிசினின் மகிமை தெரிந்தது.

இரண்டு நாட்களின் பின் கந்தசாமி தனது கூடார வண்டிலில் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு அண்ணாவியார் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அவன் கொஞ்சம் வசதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான்.

அவர் அவளது கையைப் பிழித்து நாடி பார்த்தார்.

அவளுக்கு இப்போது பூரண சுகம்.

தனது கணவன் மேல் அவளுக்கு இப்போது அளவு கடந்த அன்பு பிறந்திருந்தது.

தான் சாகக் கிடந்த நேரத்தில் தன் கணவன் துடித்த துழப்பும், தனக்குச் செய்த பணிவிடைகளும், மருந்து வாங்கி வந்து கொடுத்துச் சுகப்படுத்தியதும், தன்னருகில் இருந்து கவனித்ததும் எல்லாம் அவளது மனதில் அவன் மேல் அன்பை வளர்த்து விட்டன.

அன்றாவியாருக்குத் தட்சணை கொடுத்துவிட்டு மனைவியைப் பக்குவமாக அணைத்தபடி வண்டிலில் ஏற்றினான் கந்தசாமி.

வண்டில் சென்று கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த வேலுப்பிள்ளையர் அந்தக் கண் கொள்ளாக் காட்சியைக் கண்டார்.

“என்ன வேலாத்த... கொண்டல்ப் பிசின் செய்த வேலயைப் பாத்தியே”

“ஓம் மச்சான். பிசின் நல்லாத்தான் ஓட்டுது”

முற்றும்.

கண்டு மணிச் சாமியார்

த னக்கு முன்னால் பரவிக் கிடந்த குண்டுமணிகளைத் தன் கைவிரலால் ஒவ்வொன்றாக வலப்பக்கம் தட்டுவதும், பின் அவைகளை ஒவ்வொன்றாக இடப்பக்கம் தட்டுவதும், தட்டும் போது ஏதோ முனுமுனுப்பதுமாக இருந்தார் அந்தச் சாமியார்.

என்ன மந்திரத்தை முனுமுனுக்கிறார் என்று சற்றுக் கூர்ந்து காதுகொடுத்துக் கேட்டால் தான் விளங்கும்.

கண்டு மணிகளை ஒவ்வொன்றாக வலது புறம் தட்டித் தட்டி
“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்” என்றும்

முழுவதையும் தட்டி முடித்த பின் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக இடது புறம் தட்டித் தட்டி

“பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்” என்றும்

முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவரின் மந்திரமே அதுதான்.
“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

அவருக்கு முன்னால் விறகு கட்டைகள் ஏரிந்து கொண்டிருந்தன.

“சாமி!.... சாமி!.... என்ற புள்ளைக்குப் பாம்பு கடிச்சுப் போட்டுது.

அகளாங்கன்

வாயில நூர் தள்ளுது சாமி. நீங்கள் தான் காப்பாற்றோன்றும் சாமி!....”

பரபரப்போடு அழுதமுது சொல்லிக் கொண்டு நின்றார் ஒருவர்.

சாமியாரின் காதில் எதுவும் விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை.

வந்தவரை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூட இல்லை.

சலனம் எதுவும் இன்றி குண்டுமணிகளைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார் சாமியார்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

முன்னால் ஏரிந்து கொண்டிருந்த தீவறை வெளிச்சம் பட்டு அவரது முகம் சிவப்பு நிறமாகத் தெரிந்ததேயன்றி, எந்தவிதமான உணர்வுகளும் அவரது முகத்தில் தெரியவில்லை.

“சாமி! சாமி!.... என்ற புள்ள செத்துப் போடும் சாமி.... நீங்கள் தான் என்ற புள்ளயக் காப்பாற்றோன்றும் சாமி.”

நீண்ட நேரமாக அவனும் அழுதமுது சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

சாமியாரோ அவனைக் கவனிப்பதாக இல்லை. அவனும் இந்த இடத்தை விட்டுச் செல்வதாக இல்லை.

அவனுள் ஏதோ ஒரு வைராக்கியம். நம்பிக்கை.

அவனது அவலமும் “சாமி.... சாமி....” என அவன் கெஞ்சுவதும் கல் நெஞ்சையும் கனிய வைக்கும்.

ஆனால் சாமியாரோ அதற்கல்லாம் மஸிபவராக இல்லை.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

குண்டுமணிகளை வலம் இடமாகத் தட்டிக் கொண்டு உடைந்த கிசைத்தட்டுப் போல சொன்னதையே திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

“சாமி.... சாமி.... என்ற புள்ள செத்துப் போடும் சாமி. என்ற புள்ள செத்துப் போடும் சாமி

ஓரே ஒரு ஆம்பிளப்பிள்ள சாமி”

முற்றீதுக் கரடி

வாய்விட்டு அழுது அழுது சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

சாமியார் அதையில்லை. தன்பாட்டில்

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

என முனைமுனைத்தபடி குண்டுமணிகளைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“சாமி.... சாமி.... சாமி.... சாமி.... என்ற புள்ள சாமி.

பரியாரியார் கைவிட்டிட்டார் சாமி.

வாயில் நூர் தள்ளுது சாமி.

நான் எங்க கொண்டு போவன் சாமி.

அவன் செத்துப் போனா... ஐயோ.... சாமி.... சாமி....”

நாக்குழற அழுதமுது சொல்லிக் கொண்டு நின்றான் அவன்.

சாமியார் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

அவர் அப்படி யாரையும் பார்ப்பதில்லை.

பார்வையில் கனிவு இல்லை. கோபம் தான் கொப்பளித்தது.

அவரது கண்களைப் பார்க்க அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

எரித்துக் கொன்று விடுவது போன்ற பார்வை அது.

சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண் போன்று அக்கினிப் பொறிகளைக் கக்கும் கண்கள் அவை.

சாமியாரின் கண்கள் அவனது கண்களைத் துணைத்து ஊடுருவின.

அவன் பயத்தினால் நடுநடுங்கித் தன் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

முன்னால் ஏரிந்து கொண்டிருந்த தீவறையில் இருந்த ஒரு கொள்ளிக் கட்டையை எடுத்தார்.

அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

அந்தக் கொள்ளிக் கட்டையால் தட்டி, சாம்பலைக் குவித்து வைத்தார்.

கொள்ளிக் கட்டையை மீண்டும் தீவறையில் வைத்து விட்டு, சுடுசாம்பலில் கொஞ்சத்தை கையில் அள்ளினார்.

அக்ளாம்கன்

“இந்தா இதக் கொண்டு போய் அவனுக்குத் தின்னாக் குடு”

அவன் மிகவும் மரியாதையாகக் குனிந்து இருக்ககளையும் நீட்டி வாங்கினான்.

“அவன் தப்பீற்றா நான்தான் பிழைக்கப் பண்ணினதெண்டு ஒருத்தருக்கும் சொல்லாத”

“சுரி சாமி”

“அவன் செத்துப் போனாலும் நான் மருந்து தந்ததெண்டு ஒருத்தருக்கும் சொல்லாத”

“சுரி சாமி”

கும்பிட்டுவிட்டு மிகுந்த நம்பிக்கையோடு ஓட்டமாகச் சென்றான் அவன்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

தனது வழுமையான மந்திரத்தைத் தொடர்ந்தார் சாமியார்.

சிறுவன் பிழைத்துவிட்டான்.

சாமியார் அந்த ஊரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

நூற்றுக்கணக்கான குண்டுமணிகளைத் தன் முன்னால் பரவி வைத்துக் கொண்டு வலது புறமும் இடது புறமும் தட்டித் தடடி மந்திரம் சொல்வது அவரது வழக்கம்.

அவரது மந்திரம்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

என்பது தான்.

அந்த ஊர்க்காரர்கள் யாராவது விறகு கொண்டுவந்து கொடுத்தால் அவைகளைத் தன் முன்னால் தீவறையாக ஏரியவைத்துக் கொள்வார்.

தானாக விறகு தேடி எடுத்து ஏரிப்பதில்லை.

அவருக்கு முன்னால் பகல் இரவு என்ற பேதமின்றி எப்போதும் விறகுக்

முற்றுக்கும் கரடி

கட்டைகள் எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

ஊரவர் எவராவது சாப்பாடு கொண்டு வந்து கொடுத்தால் சாப்பிடுவார். எந்த வகையான சாப்பாடு கொடுத்தாலும் சாப்பிடுவார்.

எவரது வீட்டுக்கும் செல்ல மாட்டார்.

எதுவும் கேட்டும் பெறுமாட்டார்.

அந்த ஊருக்கு அவர் வந்த நாள்முதல் அவரது கருமாங்கள் இப்படித்தான் நடைபெறுகின்றன.

அவரது பெயர் என்ன. அவரது ஊர் எது. அவரது உறவினர்கள் யார். அவரது பூர்வீகம் என்ன என்பது யாருக்கும் தெரியாது.

வவுனியாவில் பல கிராமங்களில் அவர் இருந்திருக்கிறார்.

கேரளாவிலிருந்து வந்தவர் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்.

இற்றைக்கு நூறுவருடங்களுக்கு முன் நடந்த கதை இது.

குண்டுமணிகளை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதால் குண்டுமணிச் சாமியார் என்றே எல்லா ஊர்களிலும் அழைக்கப்பட்டார்.

பம்பைமடு, கள்ளிக்குளம், மருக்காரம்பழை, சாஸ்திரி கூழாங்குளம் முதலான பல கிராமத்தவர்கள் அவரைப்பற்றி இன்றும் கதைக்கிறார்கள்.

யாராவது நல்ல புகையிலை வாங்கிவந்து முழுதாகக் கொடுத்தால் அதை வாங்கி ஒரு சிறு துண்டை நூள்ளி வாயில் போட்டுக் கொள்வார்.

மிகுதியை அப்படியே, தன் முன்னால் ஏரிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்பில் போட்டு விடுவார்.

துண்டுப் புகையிலை கொடுத்தால் அல்லது குறையாகக் கொடுத்தால் வாங்கமாட்டார்.

இப்படி சில விசித்திரப் பழக்கங்கள் அவருக்குண்டு.

அரையில் அழுக்கடைந்து கிழிந்த கந்தல் வேட்டி.

அழுக்கடைந்த வெற்றுடம்பு, நீண்ட தாഴி, நன்றாக வளர்ந்து தொங்குகின்ற சடை.

கூரிய ஓளி வீசும் கண்கள்,

சாந்தமான பிரகாசம் வீசும் முகம்.

இவைதான் அவரின் தோற்றம்.

பல மரங்கள் அவருக்கு நிழல் கொடுத்திருக்கின்றன.

கோவில்களும் அவரது தங்குமிடங்களே.

கோயிலில், திருவிழா ஏதும் நடைபெற்றால் அங்கே இருக்கமாட்டார்.

மருக்காரம்பழை என்று இன்று அழைக்கப்படும் மருக்காரையில்தான் அவர் பலகாலம் இருந்திருக்கிறார்.

நிரந்தரமாக ஓரிடத்தில் அவர் தங்குவதில்லை.

ஒரு தடவை அந்த ஊரில் உள்ள பசுமாடுகளுக்கு ஒரு விதமான நோய் தொற்றியது.

மாடுகள் யாவும் நாளாந்தம் இறக்கத் தொடங்கினார்.

திடீரன நோய் ஏற்படும். கால்கள் வளங்காமல் படுத்து விடும்.

பின்பு அந்த மாடுகள் எழும்புவதே இல்லை.

“சாமி!.... என்ற மாட்டுக்கும் அந்த வருத்தம் வந்திற்று சாமி.

நீங்கள் தான் காப்பாற்றோண்டும் சாமி”

என்று ஒருவன் வந்து அழுதுகொண்டு நின்றான்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

சாமியார் குண்டு மணிகளைத் தட்டிக் கொண்டு முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ற மாடு செத்துப் போடும் சாமி”

என்று கெஞ்சிக் கெஞ்சி அழுது கொண்டிருந்தான் அவன்.

சாமியாரின் கவனம் குண்டு மணிகளைத் தட்டுவதினும் முனுமுனுப்பதினுமே இருந்தது.

“சாமி... சாமி... சாமி....”

அவன் கெஞ்சியபடி நின்றான்.

“வருத்தம் வந்தாச் சாகத்தானே வேணும். சாகட்டும்”

“சாமி.... என்னட்ட இருந்த மாடெல்லாம் செத்துப் போட்டுது சாமி.”

முற்றீதுக் கரடி

இந்தப் பசவின்டாலும் தப்பினாத்தான் ஏதோ பாலின்டாலும் கிடைக்கும். வீட்ட பச்சப் பிள்ளைக்குப் பாலில்லாமல் போயிரும் சாமி. ஆரிட்டப் போய் பால்வாங்கிறது சாமி"

எதையும் கவனிக்காமல் விறகுக் கட்டையை எடுத்து நெருப்பில் போட்டுக் கொண்டிருந்த சாமியார் திடீரெனத் திரும்பி

"அந்தப் பசவ இஞ்ச கொண்டுவரேலுமோ" என்றார்.

"இப்பதான் வருத்தம் தொடங்குது சாமி.

எப்படியென்டாலும் கொண்டு வாறன் சாமி"

மாட்டைக் கட்டி இழுக்கத் தொடங்கினான் அவன்.

நடக்க முடியாமல் விழுந்து விழுந்து படுத்த மாட்டை மிகவும் சிரமப்பட்டு இழுத்துக் கொண்டு வந்து சாமியாரருகில் கிடத்தினான்.

மாட்டை வாழாக உற்றுப் பார்த்தார் சாமியார்.

பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு நெல்லித் தழையை எடுத்தார்.

"செத்துப் போ... செத்துப் போ"

என்று சொல்லிப் பலமாக நாலு ஜந்து அடி அடித்தார். அடித்துவிட்டு

"சுரி செத்துப் போடும். கொண்டு போ" என்றார் சாமியார்.

வந்தவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

"மாட்டச் சாகக் கொல்ல சாமியாரிட்டயோ கொண்டு வரோன்னும்.

சும்மா விட்டிருந்தாலே ரெண்டு மூண்டு நாளில் தானாச் செத்துப் போடுமே"

என்று முனு முனுத்தவனாய் இனி எப்படி மாட்ட இழுத்துச் செல்வது என்று சிந்தித்தான்.

மாட்டை அந்தச் சாமியாரிடம் இழுத்துக் கொண்டு வந்து சேர்க்க அவன் பட்ட பாடு அவனுக்குத்தான் தெரியும்.

"இஞ்சயே செத்துப் போக்கதெண்டா இழுத்துக் கொண்டு போற வேல இல்ல" என்று எண்ணியவனாக பசுமாட்டைப் பார்த்துக் கண்ணீர் விட்டான்.

சாமியாரின் முகத்தைப் பார்க்க வெறுப்பாக இருந்தது அவனுக்கு.

சாமியார் தனது கருமத்தைத் தொடர்ந்தார்.

அக்ளாம்கன்

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்.....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்.....”

படுத்துக் கிடந்த பசுமாடு துள்ளிக் குதித்து எழுந்தது.

உடம்பை உசுப்பிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் திரும்பிப் பார்த்து மிரண்டு மிரண்டு விழித்தது.

அந்த ஊரிலே அந்த ஒரு பசுமாடுதான் உயிர் பிழைத்தது.

அந்தச் சாமியார் “செத்துப் போ, செத்துப் போ” என்று கூறியது பசுமாட்டையல்ல.

பசுமாட்டைப் பிழத்திருந்த நோயைத்தான் என்பது பின்பு தான் அவனுக்குப் புரிந்தது.

*** *** ***

அந்த ஊரிலுள்ள பெரியவர் ஒருவருக்கு குண்டுமணிச் சாமியாரின் தெய்வீகத்தன்மையில் அதிகம் நம்பிக்கை ஏற்பட்டது.

தான் அவரிடம் அருள் பெற்று வாக்குப் பெற வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார்.

சாமியாரிடம் வாக்குப் பெற்றுவிட்டால் தனக்குப் பல சித்திகள் கிட்டும்.

பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தலாம்.

பணத்தையும் புகழையும் மதிப்பையும் பெறலாம் என்பது அவரது திட்டம்.

வேறு ஊர்களில் சாமியார் தனது சீடர்கள் சிலருக்கு வாக்குக் கொடுத்துள்ளார் என்பதை அறிந்து தானும் வாக்குப் பெற நினைத்து சாமியாருக்குப் பணிவிடைகள், தொண்டுகள் செய்து வந்தார்.

“சாமி!! இனி மழைக்காலம்.

இந்த மரத்தழியில் இருந்தாக் கஸ்ரம்.

வாங்கோ என்ற வீட்டு இருக்கிலாம்.

நான் உங்களுக்கு எல்லா வசதிகளுஞ் செய்து தாறன்”

என்று கேட்டுப் பார்த்தார்.

சாமியார் அசையவில்லை.

முற்றுக்கீர்த்துக் கருட

சாமியார் வீடுகளுக்கு வரமாட்டார் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அந்தப் பெரியவர் சாமியாரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கே தங்கவைத்தார்.

தினம் ஒரு போத்தல் பால் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்.

வவனியா நகருக்குச் சென்று வந்தால் புகையிலை வாங்கிவந்து சாமியாருக்குக் கொடுப்பார்.

சாமியார் சிலநாட்கள் அங்கே இருந்தார்.

கோயிலில் திருவிழாக்காலம், தொடங்க, கோயிலை விட்டு வெளியேறி மீண்டும் மரத்தடிக்கே வந்து விட்டார்.

அந்தப் பெரியவரும் சாமியாருக்கு ஒரு குறையும் இல்லாதபடி தொண்டு செய்து வந்தார்.

விறகுகளைக் கொண்டு வந்து தீவறை மூட்டிவிடுவது.

நாள் தவறாமல் பால்கொண்டு வந்து கொடுப்பது.

சாப்பாடு கொடுப்பது.

இடையிடையே புகையிலை கொண்டுவந்து கொடுப்பது என மிகவும் பணிவாக ஒரு சீடன்போல இருந்து தொண்டு செய்து வந்தார்.

ஒரு நாள் பால்ப் போத்தலையும் கொண்டு வழுமையைப் போலச் சாமியாருக்கு அருகில் வந்திருந்தார் அந்தப் பெரியவர்.

“இண்டைக்கு எப்பிழயும் சாமியாரிட்டக் கேட்டு வாக்குப் பெற்றிரோணும்” என்பது அவரது திட்டம்.

சாமியார் தானாக விரும்பித்தான் வாக்குக் கொடுப்பார்.

யாரும் கேட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்.

பெரியவருக்கோ அதுவரையில் பொறுத்திருக்க முடியவில்லை.

“கேட்டாவது பாப்பம்”

என்று எண்ணிக் கொண்டு அருகில் இருந்தார்.

அப்போது ஒருவர் சாமியாரின் அருகில் வந்து

“சாமி!... பெரிய கஸ்ரமா இருக்குச் சாமி.

வீட்டில மனிசி, புள்ள குட்டியளைல்லாத்துக்கும் வருத்தம்.

சாப்பிடவும் வழியில்ல. பசி, பட்டினி”

என்று தனது கஸ்ரத்தைச் சொல்லிப் புலம்பினார்.

“புதையல் எடுத்தாச்சோ...” சாமியார் கேட்டார்.

“இல்லச் சாமி. அதெல்லாம் எங்களுக்கொங்க கிடைக்கப்பேகுது”

பெருமுச்ச விட்டபடி கூறினார் வந்தவர்.

“ஓ... கோ... புதையல் எடுத்தாத்தான் சுகம் வரும்.”

என்று கூறிவிட்டு தனது மந்திர முணுமுணுப்பைத் தொடங்கினார்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

அந்தக் கிராமத்திலும் ஏனைய பக்கத்துக் கிராமங்களிலும் புதையல் எடுக்கப் பலர் திரிந்த காலம் அது.

அதனால் சாமியார் ஏதோ “பகிழி” விடுகிறார் என்று நினைத்தக் கொண்டு சென்று விட்டார் அவர்.

சாமியார் கூறியதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரியவருக்கு சாமியாரின் கூற்றிலிருந்த உண்மைக் கருத்துப் புலனாகியது.

மனதிலே புதைந்து கிடக்கும் ஒசாபாசாங்கள், உலகியல் சிந்தனைகள் முதலான அழக்குகளைத்தான் புதையல் என்று சாமியார் சொல்கிறார்.

அந்தப் புதையலை எடுத்து விட்டால் சுகம் கிடைக்கும் என்பது தான்,

“புதையல் எடுத்தாத்தான் சுகம் கிடைக்கும்”

என்பதன் பொருள் என்று அவருக்குப் புரிந்து விட்டது.

சிறிது நேரம் கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்த சாமியார், அருகில் இருந்த அந்தப் பெரியவரை ஒரு தடவை பார்த்தார்.

தனக்குப் பார்வையாலே தீட்சை கொடுத்து வாக்குக் கொடுக்கப் போகிறார் சாமியார் என நினைத்து அந்தப் பெரியவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

சாமியார் தனது பார்வையை அகற்றி, பால்ப் போத்தல் மேல்ப் படரவிட்டார்.

பால்ப் போத்தலை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் கை நீடிப் பால்ப்

போத்தலைத் தூக்கினார்.

போத்தலில் நிரம்பப் பால் இருந்தது.

பாலினால் தனக்கு அபிஷேகம் செய்யப் போகிறாரோ என நினைத்து மகிழ்ந்தவராய் பணிவோடு சாமியாரின் பாதங்களைப் பார்த்தபடி தலை குனிந்திருந்தார் பெரியவர்.

சாமியார் கேட்டார்

“இதுக்குள்ள என்ன இருக்கு”

“பால்”

“எவ்வளவு இருக்கு”

“நிறம்ப இருக்கு சாமி”

“இதுக்குள்ள இனி ஏதும் ஊத்திலாமோ”

“என்னண்டு சாபி ஊத்திறது. நிறம்பி இருக்கு”

“இது நிலத்தில ஊத்தீற்றா பிறகு இதுக்குள்ள ஏதும் ஊத்திலாமோ”

“ஓம் சாமி”

“என்ன ஊத்திலாம்”

“தேன், நெய், பால், தஸ்ஸி எதையும் ஊத்திலாம்”

“சரி”

என்று கூறிவிட்டு குண்டுமணியைத் தட்டத் தொடங்கினார் சாமியார்.

“யோகம், யோகம், யோகம், யோகம்....

பாவம், பாவம், பாவம், பாவம்....”

ஊர்ப் பெரியவருக்கு உண்மை புரிந்து விட்டது.

புதையல் எடுக்கும் தத்துவம்தான் இதுவும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்.

அந்தப் பெரியவரை எனது தந்தையார் கோதண்டப்பா என்று அழைப்பார்.

கோதண்டர் என்பது அவரது பெயர்.

மருக்காரம் பழையில் வாழ்ந்த அவர் வில்லிபாரதம், இராமாயணம் எனப் பலவற்றைப் படித்துப் புலமை பெற்றவர்.

விஷய ஞானம் பிக்கவர்.

*** *** ***

கண்டு மணிச்சாமியார் இருந்த மரத்துடி நிலத்துக்குச் சொந்தக் காரணின் பெயர் கந்தசாமி.

இப்போது அவன்தான் அவருக்குத் தீவறை போடுவதற்குத் தினமும் விறு கொண்டு வந்து கொடுப்பான்.

ஒரு நாள் அவன் விறு கொண்டு வந்து போடும் போது அவனைப் பார்த்துச் சாமியார் கேட்டார்.

“கந்தசாமி.. இந்தக் காணி ஆற்று”

“என்ற தான் சாமி”

“ஏனிது இப்பிடிக் காடாக் கிடக்கிது. இத வெட்டித் திருத்தி வயலாக்கி நெல்லு விதைக்கேலாதோ”

“எனக்கு ஆழ மாதம் மழுக்குணாவ் கட்ட இழப்பு (ஆஸ்த்துமா)த் துடங்கீரும் சாமி.

வேல வெட்டி ஒண்டுஞ் செய்யேலாது.

மழை, பனி, முழுஞ்சு பங்குனிக்குப் பிறகுதான் சுகம் வரும்.

பிறகு இத எப்பிடிச் சாமி வெட்டுறதும் திருத்திறதும், வயலாக்கிறதும், நெல்லு விதைக்கிறதும்”

யிகவும் சலிப்போடு சொன்னான் கந்தசாமி.

“வருத்தம் மாற்றா எல்லாஞ் செய்வியோ”

“ஓம் சாமி”

“சரி நீ போய் ஒரு சின்னச் செப்புத் தகடு கொண்டா”

கந்தசாமி ஒரு சிறு செப்புத் தகடு கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

அதில் ஒரு ஆணியால் மூன்று நாலு கோடுகள் கீறினார்.

பின்பு அதை மாட்டது

“இந்தா இத இடுப்பில கட்டிக்கொள்” என்றார்.

அன்றிலிருந்து கந்தசாமிக்கு இழப்பு நோய் இல்லை.

அந்தக் காணியை அவன் வெட்டித் திருத்தி வயலாக்கி நெல்விதைத்தான். வயலில் ஒரு புற்றில் காவல்க் குடில் ஒன்று போட்டான்.

“சாமி! இதில் இருந்தா மழை காலம் கஸ்ரம். வாங்கோ வந்து குடில்ல இருங்கோ”

என்று அழைத்துச் சென்றான்.

அங்கே வழுமை போல் விறகுத் தீவறை. கண்டுமணிகள், இடையிடையே புகையிலை. சாப்பாடு, எதற்கும் குறைவில்லை.

சாமியாருக்கு ராஜ உபசாரம் கிடைத்தது.

கந்தசாமியின் குடும்பம் நன்றாக இருந்தது. நேரந்தவறாமல் சாப்பாடு கொடுத்து நன்றாகக் கவனித்தான்.

பணிவோடும் அடக்கத்தோடும் மிகுந்த மரியாதை கொடுத்து நடந்தான். வயலில் நெல் செழித்து வளர்ந்திருந்தது.

கம்பி குடையைப் பருவத்தைக் கடந்து கதிர்வீசி பால் ஏறுகின்ற பருவத்து வேளாண்மையாகிவிட்டது.

அந்த ஊரிலேயே அவனுக்குத்தான் நல்ல “வெள்ளாமை” என்று அவனது காது பட எல்லோரும் கதைத்துக் கொண்டனர்.

இன்னும் இரண்டு மூன்று வாரங்கள் கடந்தால் அரிவு வெட்டலாம்.

கந்தசாமிக்குப் பெருமை பிழபடவில்லை.

அப்படி ஒரு வெள்ளாமையை அவன் கனவில் கூட கண்டதில்லை.

இப்போது அவனது நடத்தையிலும் சில மாறுதல்கள் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன.

முன்பு போல சாமியாரை அவ்வளவாக அவன் கவனிப்பதில்லை.

சிலவேளை விறகு முழந்துவிடும். சிலவேளை சாப்பாடு பிந்திவிடும்.

சில முனுமுனுப்புக்களையும் செய்யத்தொடங்கிவிட்டான்.

கந்தசாமியின் இந்த மாற்றத்துக்கான காரணம் சாமியாருக்குப் புரியாததல்ல.

இது மனிதர்கள் அனைவருக்கும் வரும் நோய்தான் என்பது

சாமியாருக்குத் தெரியும்.

வயலுக்குள் மாடுகள் வந்தால் சாமியார் கலைக்க வேண்டும் என்பது கந்தசாமியின் எதிர்பார்ப்பு.

தான் இரவு காவலுக்கு வரப் பிந்தி விட்டால்...

“திண்டு திண்டு போட்டுச் சும்மா இருக்கிற சாமியார், ஒருக்கா ஒழும்பி வயலச் சுத்திப் பாத்து பண்டியக் கிண்ணியக் கலைச்சா என்ன குறைஞ்சோ போடுவார்”

என்ற எண்ணத்திலான முன்னுமணுப்பு வேறு.

சாமியாரின் தீவறையிலுள்ள விறகுக் கட்டைகளையும் சில வேளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் பன்றிக் காவலுக்காக வரப்பு மூட்டில் வைத்து நெருப்பு மூட்டி விடுவான்.

ஒரு நாள் கந்தசாமி இரவு தாமதமாகவே காவலுக்கு வந்தான்.

வரும்போது கதியால் வேலிக்குள் தலைநீட்டி மாடுகள் நெற்பயிரைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தன.

மாடுகளைக் கலைத்துத் தூரத்தி விட்டு, கடப்பைக் கடற்று சாமியார் மேல் கோபமாகப் புறபுறுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

சாமியார் குழலுக்குள் தீவறையருகில் இருந்தார்.

முன்னால் குண்டுமணிகள் சிதறிக் கிடந்தன.

குண்டுமணிகளைக் கைவிரலால் தட்டிக் கொண்டு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அது அவர் வழுமையாகச் சொல்லும் “யோகம்... யோகம்... பாவம்...பாவம்....” முன்னுமணுப்பல்ல.

மந்திரம் போல்லாது வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரின் பின்புறமாக வந்த கந்தசாமி அவர் என்ன சொல்கிறார் என்பதை அறிவதற்காக மெதுவாக வந்தான்.

குழலின் பின்புறமாக வந்து நின்று கவனித்தான்.

“கந்தசாமிக்கு இனி வருத்தம் வரோணும்

வருத்தம் வந்தாத்தான் சுகம் வரும்.

முற்றங்குக் கரடி

ஓம்... ஓம்... வருத்தம் வந்தாத்தான் சுகம் வரும்"

கந்தசாமிக்கு உடல் பதறத் தொங்கி விட்டது.

சாமியாருக்கு முன்னால் வந்து நின்றான்.

"கந்தசாமி! அரையில கட்டஞ்சுக்கிற செப்புத் தகட்ட அவிட்டுத்தா" என்றார் சாமியார்.

சாமியாரிடம் இனி எதைச் சொல்லி முறையிட்டும் விமோசனம் கிட்டாது என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

செப்புத் தகட்டை அவிழ்த்துக் கொடுத்தான்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார் சாமியார்.

கந்தசாமிக்கு இழுப்பு தொடங்கிவிட்டது.

அவனது அந்த வெள்ளாமையில் (வேளாண்மை) ஒரு பிழி கதிர் கூட அவனால் வெட்டி எடுக்க முடியவில்லை.

முற்றும்.

19

தீக்குளிப்பு

“மிள்! உம்மட பேரன்ன”

“.....”

“ஏன் வெக்கப் படுறீர். பேரத்தானே கேட்டன்”

“சு.....சீ....லா.....”

“அப்ப உம்ம நான் ஒடுசையா, செல்லமா, அன்பா சுசீ! எண் டு கூப்பிடலாமே?”

“.....”

“ஏன் அழுறீர..... இப்ப என்ன சொல்லீற்றனஎன்டு அழுறீர.....”

“.....”

“இது பெரிய கறுமம்..... ஏன் தான் இதுகளெல்லாம் யூனிவெசிற்றிக்கு வருகுதுகளோ....”

“.....”

அவளது அழுகையைக் காணாச் சகிக்காதவனாக அந்தச் சீனியர் மாணவன் அவவிட்டதை விட்டு அகன்றான்.

அவன் போய்விட்டால் வேறு ஒளில்லையா?

“மிள்! உம்மட பேரன்ன”

முற்றுக்கீல் கரடி

“சு.....சீ.....லா.....”

“ஏன் அமுதமுது சொல்லுறீர்.... கொஞ்சம் சிரியும் பாப்பம்...”

“.....”

“கொப்பற்ற பேரென்ன...”

“..... பொன்னம்பலம்”

“சரியாத் தெரியுமோ...”

“.....”

“சீ.... சீ.... ஏன் அமுறீர்..

இப்ப என்ன நடந்தது உமக்கு.

கொப்பற்ற பேர் கேட்டா அமுறதோ.....

உங்களப் போல ஆக்கள் யூனிவெசிற்றிக்கு வரக்குடாது.....

எங்க படிச்சன்றீர்”

“.....”

அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அவளது முகம் மழை மேகமாகி விட்டது.

கண்கள் மழை பொழிந்தன.

“மச்சான்..... லெக்சறர் வாறார்ரா.....”

விரிவுரை தொடங்கியது.

அந்த ஒரு மணிநேரமும் நிம்மதி தான்.

இருந்தாலும் விரிவுரை முடியாதா என்ன?

மீண்டும் அதே நிலை தான்.

“மிள்.... உம்மட பேரென்ன...”

விரிவுரை முடிந்த பின் வகுப்பினுள் நுழைந்த இன்னொரு சீனியர் மாணவர் கோஷ்டி தமது திறமையைக் காட்டத் தொடங்கியது.

“சு..... சீ..... லா.....”

“இஞ்சேரும். என்ற முகத்துப் பாத்துச் சொல்லும்...”

“.....”

மெளனமாக நிலத்தைப் பார்த்துபடி நின்றாள் சுசீலா.

“என்ற முகத்தத்தான் வாழ்நாள் முழுக்கப் பாத்துக் கொண்டிருக்கப் போர்ர். பிறகென்ன வெக்கம். வாழவா முகத்தப் பாத்து பதில் சொல்லும்”

“.....”

“சீ.....சீ..... ஏன் அமூர்ர்.....

இப்ப என்ன கேட்டனென்டு அமூர்ர்....

நீர் அமுதாப் போல விட்டுவேனே”

“மச்சான் இதுகளைல்லாம் ஏன் ரா யூனிவசிற்றிக்கு வருகுதுகள்.

கொஞ்சங்கூட உலகம் தெரியாது...”

அவள் அமுது கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து பக்கத்தில் வந்த உலகத்தைப் புரிந்து கொண்ட பெருந்தன்மையாளன் கூறினான்.

*** * *

இரவு வீட்டில் படுக்கையில் கிடந்த சுசீலாவுக்கு பல்கலைக்கழக நிகழ்ச்சிகள் வெறுப்பை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தன.

பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று படிக்க வேண்டும் என்று அவள் எவ்வளவு ஆசைகளை மனதில் வளர்த்திருந்தாள்.

ஆனால் இப்போது....

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சிவன் கோவில் திருவிழாவின் போது சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்ற வந்திருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர், தமிழ்ப் பெண்களின் கற்பு ஒழுக்கம் பற்றியும், அவர்கள் கணவனோடு சந்தோஷமாக வாழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றியும் அழகாக உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

கண்ணகி, நளாயினி, வாசகி, அருந்ததி.... என்று பலரைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசி, தமிழர்களின் பண்பாடு, கலாச்சாரம் என்பவை பற்றி அருமையாகச் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

கூட்டத்தில் இருந்த சுசீலாவுக்கு அவரது பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

அவரைத் தொடர்ந்து இந்து நாகரிகத் துறைப் பேராசிரியர் கடவுள் வழிபாடு

பற்றி மனமுருகப் பேசினார்.

திருவாசகத்தையும், திருப்புகழையும், தேவாரங்களையும் தனது அழகான குரவிலே நெஞ்சுருகப் பாடிப் பரவித் தனது சொற்பாழிவுக்கு மெருஷ்டினார்.

கூட்டத்தில் இருந்த அத்தனை பேரும் மிகவும் அமைதியோடு அவரது பேச்சைக் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டனர்.

கூட்டத்தில் இருந்த சீசீலாவுக்குப் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றிய ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் அப்போதுதான் ஏற்பட்டது.

க.பொ.த உயர்தரம் படித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு, தான் எப்படியும் சித்தி எய்தி பல்கலைக்கழகம் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் வளரத் தொடங்கியது.

“எத்தனை விடயங்களை எவ்வளவு அழகாக விரிவுரையாளர்கள் பேசுகிறார்கள்.

பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்றால் நேரடியாக அவர்களிடம் எவ்வளவு விடயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

வகுப்பில் விரிவுரைகளை எல் லாம் எவ்வளவு சுவாரஸ்யமாக நடாத்துவார்கள்....”

என்று கற்பனை பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் சீசீலா.

இந்து நாகரிகமும், தமிழும் அவள் படித்துக் கொண்டிருந்த பாடங்களில் அவளுக்குப் பிழித்த பாடங்கள்.

படிக் க வேண்டும் என்ற ஒருவத்தால் பாடசாலை விடுதியில் இருந்து விடுமுறைக்கு வீட்டுக்கு வந்த சீசீலா தனது தாயாரிடம் கூறி ரியூசன் எடுப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்தாள்.

முதல் நாள் அவளது வீட்டில் இருந்து அரை மைல் தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு தனியார் கல்வி நிலையத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

“மச்சான்.... ஆர் ரா இது புதுச்சரக்கு!.... பறுவாயில்லையே”

“சமுட்டல் ஒண்டு போட்டுப் பாப்பமே....”

சைக்கிளில் வந்து அவளாருகே ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு, ரியூட்டரிக்குப் படிப்பதற்குச் சென்றனர் இரு இளவட்டங்கள்.

அவனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

சிறிது தூரம் அவளது கால்கள் அவனை இழுத்துச் சென்றன.

சுய நினைவு வந்ததும் நேராகத் திரும்பி வீட்டுக்கே வந்து விட்டாள்.

“ஏன் பிள்ளை ரியூசன் இல்லையே....”

“நான் போகேல்ல அம்மா”

“ஏன்....”

“ஹாட்டில பொம்பிளப் பிள்ளையை போகக் கூடியாயோ இருக்கு”

“நீ தான் புதினமா ஒரு பொம்பிளை. மற்றாக்கள் எல்லாம் பொம்மையை எண்டோ நினைக்கிறாய்...”

“அம்மா!.... போகேலா தெண்டால் போகேலாது தான்.

தெருவில் போற வாறவங்கள் கதைக்கிற கதையள்....

கொஞ்சாவ் கூட பண்பாடில்லாமல்....”

“வீணா அட்வான்சும் குடுத்தாச்சு....”

“காச போனாப் போகட்டும். என்னால் போகேலாது...”

“நீ பின்ன பிழிச்சா, பிழிச்ச பிழி விடாய்... என்னண்டாலும் செய்... அய்யாட்ட என்ன சொல்ல...”

“ரியூசனுக்குப் போகேல்லயாமென்டு சொல்லு...”

விடுதியில் இருந்து தனது பழுப்பைத் தொடர்ந்தாள்.

எப்படியாவது பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஒர்வம் அவனைப் பழக்கத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

இந்து நாகரிகமும், தமிழும் அவனுக்குப் பிழித்த பாடங்கள்.

வகுப்பில் அப்பாடங்களில் அதிக புள்ளிகள் பெறுபவள் அவளேதான்.

பொருளாதாரமும், புவியியலும் தான் அவனுக்குப் பழக்க வேண்டி இருந்தன.

ஒருவாறு பரீட்சை முடிந்து விட்டது.

ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை.

பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்ல வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை.

மூற்றுத்துக் கரடி

வீட்டில் பொழுது போக்கிற்காக வாசிக்க டாக்டர் மு. வரதராசனின் புத்தகங்கள் அவளது மேசையை நிறைத்தன.

பொழுதை நல்ல முறையில் கழிப்பதற்காக பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பிக்கப்படும் புத்தகங்களையும் வாசிக்கத் தவறுவதில்லை.

மணிமேகலை, பெரியபூராணம், இப்படிப் பல.....

இராமகிருஷ்ண பரமகம்சரின் வாழ்க்கை வரலாறும் விவேகானந்தரின் ஞானத்தீர்மும் அவளது மனதை வளம் படுத்தக் கொடங்கியிருந்தன.

“வாற மாசம் யூனிவீசிற்றி தொடங்குது...அவளுக்கு உடப்பு ஏதும் பாத்து வாங்குங்கோவன்.”

“ஓம்.... ஓம்.... வாங்கத்தான் வேணும்.... இவள் யூனிவீசிற்றிக்குப் போய் என்ன செய்யப் போறாளோ....

முத்தவள் படிபண்டு படிச்சம் சரி வரேல்ல.

அவளின்டாச் சமாளிப்பாள். இவள் போய் என்ன செய்யப் போறாளோ.

“மச்சமும் சாப்பிடாளாம். கிழமையில் ஜஞ்சு நாள் விரதமும் புதிக்கிறாள். என்னண்டு நித்திரை முழிச்சுப் படிக்கப் போறாள்....”

“ஆரூம் பொழியள் பகிளி விட்டாங்களின்டா ரியூசனுக்குப் போன கதை போலதான் இருக்கும்.”

பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்வதற்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தாள் சுசீலா.

மறுநாள் காலை பல்கலைக் கழகத் தொடக்கம்.

இரவு அவளுக்கு ஒரே பல்கலைக்கழகம் பற்றிய சிந்தனை தான்.

“முதல் வருடம் எப்படியும் கஸ்டப்பட்டுப் படித்து தமிழ் அல்லது இந்து நாகரிகம் சிறப்புப் பாடமாகப் படிக்கத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

பொருளாதாரத்துக்கு அல்லது புவியியலுக்கு முதல் வருடத்தோடு முழுக்குப் போட வேண்டும்....”

என்றாலும் சிந்தனையில் இருந்தாள்.

அந்த நாளும் வந்தது.

பல்கலைக்கழக வாசலில் தனது ஊர்த் தோழியான வானதியுடன் வந்து

கொண்டிருந்தாள்.

சீனியர் மாணவர்களின் கழகுப் பார்வை அவனை என்னவோ செய்தது. பயந்து பயந்து வகுப்பிலே இருந்தாள்.

பழைய மாணவிகளைப் பார்த்து அலுத்து விட்ட சீனியர் மாணவர்கள் புதியவர்களை நோக்கி வந்தனர்.

கேள்விகள்.... கேலிகள்.... அழுகைகள்.

அன்று பல்கலைகழகத்தில் ஒரு கூட்டம் நடைபெற இருந்தது.

வழுமை போல் நானு மணிக்கு விரிவுரை முடிந்ததும் சீனியர் மாணவர்களின் கண்களில் படாமல் தப்பி வீட்டுக்குச் செல்ல வந்த சுசீலாலைவடிம் வானதியையும் வாசலில் நின்ற மாணவர்கள் தடுத்தார்கள்.

“மிஸ்! ஆங்க கூட்டம் நடக்குது... நீங்கள் வீட்ட போறியள் என. நடவுங்கோ கூட்டத்துக்கு...”

வேறு வழியின்றி கூட்டத்துக்குச் சென்றனர்.

பெண்கள் முன்னேற்றக் கழகம் ஒன்று தொடங்கப்பட்டு முதலாவது கூட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஆண் களும், பெண் களும், பெண் களின் அடிமைத்தனம் ஒழிய வேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“கற்பு என்று ஒன்று இல்லை. அதெல்லாம் ஆண்கள், பெண்களை அடிமைகளாக்கி, வீட்டுக்குள்ளே பூட்டி வைப்பதற்காக ஆண்களால் உருவாக்கப்பட்ட அடிமைச் சாசனம்.

இன்றைய நவீன, சோசலிச சமுதாயத்தில் கற்பு என்றும், கணவனைக் கடவுள் என்றும் பேசிக் கொண்டிருப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை.

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்பதெல்லாம் அர்த்தமில்லாதவை.

அப்படி எதுவுமே இல்லை. இவை எல்லாம் ஆண்கள் பெண்களை அடக்கி ஆளுவதற்காக ஏற்படுத்திய மூடக் கட்டுப் பாடுகள்.

பிறந்த அன்றிலிருந்து சுதந்திரமாக வளர்க்கப்படும் ஒரு பெண் கழந்தையிடம் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு..... என்பவற்றைக் காணவே முடியாது...”

முற்றுக்குக் கரடி

விரிவிவரயாளர் ஒருவர், பெண்களின் உரிமை முழுக்கத்தை உசார்படுத்தி உரையாற்றி உட்கார்ந்தார்.

“வான்தி... வாடி... போவம், தெரியாமல் வந்து அம்பிடிட்டம்...”

“சும்மா இரடி... நல்ல இன்றறைஸ்டாங்கா இருக்கு..... கூட்டம் முடியப் போவம்....”

“பெண்கள் தமது உடலை சேலையால் மூடுவதால் தான் ஆண்களுக்கு ஆசை அதிகமாகிறது.

எதையும் மறைத்து வைக்கும் போது ஆசை உண்டாவது இயற்கை தானே.

உதாரணமாக பெண்ணின் கைகளைப் பார்த்து ஆண்களுக்கு ஆசை வருவதில்லை.

ஏனைனில் எப்போதும் பார்த்துப் பார்த்து மரத்து விடுகிறது.

அதே போல் தான் மற்ற அவயவங்களும்.

பண்பாடு கற்பு என்று மூடக் கொள்கை பேசாமல் இன்றய உலகின் விஞ்ஞான வேகத்துக் கேற்ப பெண்கள் முன்னேற வேண்டும்.

பண்பாடு என்று சொல்லி சேலையை உடல் முழுக்கச் சுற்றி நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவளிக்காமல் நவீன உலகில் போட்டி போட்டுப் பெண்கள் முன்னேற வேண்டும்.

“என்ன வாடி..... அந்த விசர்..... ஆரடி அது.....”

“அது ஒரு சீனியர் மாணவனாடி.....”

சீ..... வாடி போவம்..... அவையட கூட்டமும், ஆக்களும்.....”

வாசலில் நின்ற மாணவன் மீண்டும் அவர்களைச் சந்திப்பதில் ஆனந்தமடைந்தவன் போல் காணப்பட்டான்.

“பிள்ளை! கூட்டம் பாக்காட்டி, கூட்டம் முடியுமட்டும் திதில நின்டு கதைச்சுப் போட்டுத் தான் போக வேணும்..... விட மாட்டன்”

தனது இளமை உணர்ச்சிகளை, பெண்களோடு கதைப்பதன் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ள விரும்பும் பல்கலைக்கழகத்துப் பாவ ஆத்மாக்களில் அவனும் ஒரு பாவ ஆத்மா.

அக்ளாங்கன்

“மில் சீலா..... நீங்கள் ஏன் எப்பவும் சாறி கட்டி வாரியன்.

ஒரு ரைர், ஒரு மினி, ஒரு பெல் பொட்டம், இப்பிடி ஏதாவது போட்டால் உங்கட வயதுக்கும், அழகுக்கும், ஆகா..... எவளவு பொருத்தமா இருக்கும்.....

ஏன் அழறீர்..... இப்ப என்ன சொல்லிப் போட்டன்”

“அவள் அப்பிடித்தான். றிசேவ்ட் ரைப்...”

“இதன்ன கஸ்ரமாப் போச்சு! உங்களப் போல ஆக்கள் யூனிவெசிற்றிக்கு வந்திருக்கவே கூடாது.

உங்கட இடத்துக்கு வேற ஒரு கேள் வந்திருந்தா எல்லாருக்கும் பிரயோசனமா இருந்திருக்கும்....”

அவளது அழகை மாறவில்லை.

“சரி ! சரி ! துலையுங்கோ.....”

“சீசி! கண்ணத் துடையாடு..... ஆக்கள் பாக்கினாம்.

சம்மா எதுக் கெடுத்தாலும் அழுது கொண்டு.....”

“வானதி! இப்பிடித்தான் எப்பவும் நடக்குமே.....”

“போடி அசடு..... றாக்கிங் முடிய எல்லாம் சரி வரும்.....”

அன்று வழுமை போல் பஸ்ஸில் வந்து கொண்டிருந்தாள் சீலா.

சன நெரிசல்

பல் பொட்டத்தோடு வந்த வானதி புதுமைப் பெண்ணாக, ஆண்களோடு போட்டி போட்டு இடிபட்டுக் கொண்டு நின்றாள்.

ஆம். வானதி வாழுப் பழகி விட்டாள்.

பல்கலைக்கழகம் பிழப்பட்டு விட்டது.

சன நெரிசலில்.... சீலாவுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற வாலிபன்.....

சன நெரிசல் என்ற சாட்டில்....

அவளால் தாங்க முடியவில்லை. ஆத்திரம் எல்லை மீறுகிறது.

தள்ளித் தள்ளி ஒதுங்கிப் பார்த்தாள்.

முற்றுக்குக் கரடி

ஆனால்.. ஆனால்....

தனது விழிகளால் அவனைச் சுட்டு எரித்து விடுவது போல் பார்த்தாள்.

“உப்பிடி எண்டா..... தனிக் கார் பிடிச் செல்லோ வரவேணும்....”

ஏழூகள், தனிக்கார் பிடித்துச் செல்ல முடியாதவர்கள், தமது விருப்பத்திற்கு மாறாக மற்றவர்களால் அனுபவிக்கப்படத்தான் வேணுமா?

அவனுக்குப் பின்னால் நின்ற ஒரு புண்ணியவதி.

“தம்பி! உதென்ன பழக்கம். கொஞ்சம் தள்ளி நில்லு.

அங்க எவளவு இடங்கிடக்கு, சும்மா குமருகளில் வந்து மோதிறாய்.....”

பஸ் ஸிலிருந்து இறங்கி பல்கலைக்கழகம் நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

“ஏன்றி..... அமுறாய்.... இதெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் சகஜம்.

பஸ்ஸில் இப்பிடி எத்தினையைச் செய்வாங்கள்.

ஏதோ ஒரு மாதிரிப் பொறுத்துத்தான் ஆகவேணும்”

“ஆரடி அவன்..... எங்கயோ கண்டது போலயும் கிடந்தது.....”

“எங்கட சீனியரடி. அவனப் போய் முழிசிப் பார்த்தியே... சரியில்லை. என்ன நினைச்சிருப்பான்....”

“என் நி நினைப்பானோ. இவங்களைல்லாம் பெரிய படிப்புப் படிக்கிறாங்கள்....”

அவளால் வேறு எதையும் சொல்ல முடியவில்லை.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு மாதம் கழிந்து விட்டது.

ராக்கிங் தொல்லைகள் முடிவடைந்து விட்டன. மற்றவர்களைப் பொறுத்தவரையில்.....

அவனுக்கோ ஓவ்வொரு நாளும் ராக்கிங் நடைபெறுவது போல் தான் இருந்தது.

“இங்கேற்றி அவன் பின்னால் வாறான்றி..... கெதியாப் போவம்....”

“மிஸ்.... உம்மோட கொஞ்சம் கதைக்க வேணும்...”

அவனே தான். அன்று பஸ்ஸில்..... நிற்கவும் மனமில்லை, செல்லவும்

முடியாது.

வானதி அவளைத் தனிமைப்படுத்திப் பிரிந்தாள்.

“மில்.... எனக்கு..... எனக்கு..... என்னண் சொல்லுறதெண் தெரியேல்ல. நான்.... நான்... உம்ம....”

அவளது கண்கள் குளமாகி விட்டன. கண்ணீர் அருவி வழிகிறது.

“மில்..... ஏன் அழூரீர்..... வீட்ட போய் யோசிச்ச வந்து நாளைக்குச் சொல்லும்.”

அவளால் அவனது வார்த்தைகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

கால்கள் அவளைப் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியே இழுத்தன.

“சுசீ.... இப்ப லெக்சர் இருக்கு.... எங்க போறாய்....”

“வீட்ட போறன்.....”

“தனிய வா.....”

“ஓம்”

“ஏன்றி என்ன நடந்தது..... என்னவாம் அவன்.....”

“ராக்கிங் முடியாதடி! எங்களைப் போல பொம் பிளையனுக்கு பல்கலைக்கழகத்திலே ஒரு நாளுமே ராக்கிங் முடியாது...”

அழுதமுது சொன்னாள் அவன்.

“போடி அசடு.... இதெல்லாத்தையும் தாங்கிக் கொள்ளத் தெரிய வேணுமாடி.

ஏதோ புதினமா நீதான் ஒரு பொம்பிளை எண்ட மாதிரிக் கதைக்கிறாய்... ”

நாங்களும் பெண்கள் தானே....”

“நீங்களும் பெண்கள் தான். அவர்களைப் பொறுத்த வரையில்....”

அப்ப ஏன் என்னட்டக் கேக்கோணும். உன்னட்டக் கேட்டிருக்கிலாமே”

கண் களைத் துடைத்துக் கெண் பல்கலைக்கழகத்தை விட்டு வெளியேறினாள் சுசீலா.

“என்னடி.., கொப்பியள ஏரிக்கிறாய்....”

நெருப்பில் தனது பல்கலைக்கழக நோட்டஸ் கொப்பிகளை ஏரித்துக் கொண்டிருந்தாள் சுசீலா.

முற்றுத்துக் கரடி

“இனி நான் யூனிவெசினிக்குப் போகேல்ல அம்மா...”

“ஏன்.. என்ன நடந்தது.....”

“போகேல்ல எண்டாப் பிறகென்ன. என்னால் அங்க போய்ப் படிக்கேலாது..”

“ஜியாட்ட என்ன சொல்லுறது”

“போகமாட்டாளா மெண்டு சொல்லுங்கோ.....”

“ஏதோ நீ தான் உ_லகத்தில் ஒரு பொம்பிள மாதிரி...”

இந்த ஊர்ப் பெட்டையள் எல்லாம் யூனிவெசினிக்ரியில் படிக்கேல்லயே.....”

தாயின் வார்த்தை அவளது இதயத்தில் பதிகிறது.

“எங்களாப் போல ஆக்கள் யூனிவெசினிக்ரியில் படிக்கவே முழியாது...”

அவளது மனம் சொல்லிக் கொள்கிறது.

“அவள் யூனிவெசினிக்கு இனிப் போக மாட்டாளாம்”

தாய் கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏனாம்... என்ன நடந்ததாம்.....”

இது தகப்பன்.

“அவள் ஒண்டும் சொல்லுறாளில்ல.....”

அவள் தான் பிழவாதக் காறியாச்சே.

மாட்டனெண்டா மாட்டாள் தான். பிறகு கதைக் கேலாது...”

பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற அவளது ஆசைகள் அவள் கொப்பிகளோடு சேர்ந்து கருகிக் கொண்டிருந்தன.

கடந்த ஒரு மாதப் பல்கலைக்கழக வாழ்வில் அவளது உ_ள்ளம் அடைந்த வேதனைகள் நெருப்பிலே ஏரிந்து அவளது உ_ள்ளத்தைத் தூய்மைப் படுத்துகின்றன.

ஆம், உ_ள்ளம் தீக்குளித்து ஆசையிலிருந்து புனிதமடைகின்றது.

முற்றும்.....

துருவ நட்சத்திரம்

வி வுனியா நகரின் மத்தியிலே அமைந்திருக்கும் தமிழ் மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் மோகனா.

அவனைப் பொறுத்தவரையில் சகல வசதிகளும் பொருந்திய ஒரு பாடசாலையாகவே அப்பாடசாலை விளங்கியது.

அப்பாடசாலையில், வளங்கள் போதாது போதாது என்று அதிபரும் ஆசிரியர்களும் அபிவிருத்திச் சபையினரும் கதைக்கும் போதெல்லாம் அவனுக்குச் சிரிப்பாகவே இருக்கும்.

தான் முன்பு கற்பித்த கிராமப் புறத்துப் பின்தங்கிய பாடசாலைகளில் இருந்த வளத் தோடு, இப்பாடசாலையின் வளத்தை ஓப்பிட்டுப் பார்த்து, அப்பாடசாலைகளைப் போல் பன்மடங்கு வளங்கள் இப்பாடசாலையில் இருப்பதாக எண்ணிக் கொள்வாள்.

ஆனால் கிராமப்புறத்துப் பாடசாலைகளிலே கற்பித்த சில ஆசிரியர்களின் மனவளத்துக்கு ஈடாக நகர்ப்புறத்துப் பாடசாலை ஆசிரியர்களிடம் மனவளம் இல்லையே என்றுதான் அவள் கலங்குவாள்.

ஆசிரியர் பற்றாக்குறையின் காரணமாக, ஒரு பாடவேளை கூட ஓய்வில்லாமல், முழு நாளாகத் தாம் கற்பித்த நிலையையும், இங்கு ஒரு

முற்றுக்குக் கரடி

நாளைக்கு இரண்டு மூன்று பாடவேளைகள் கூட ஓய்வாக (free) கொடுக்கப்படுவதையும் பார்த்துக் கவலைப்படுவதுண்டு.

அன்று நான்காவது பாடவேளை. அவளுக்கு ஓய்வு வேளை.

ஏதாவது வகுப்பிற்கு ஆசிரியர் செல்லவில்லையென்றால் அங்குசென்று கற்பிக்கும் என்னைத்தோடு அதிபரை அனுகினாள்.

“ரீச்சர் இண்டைக்கு அநேகமா எல்லாரும் வந்திருக்கினம்.

ரெண்டு மூண்டு பேர்தான் வரேல்ல.

அதுக்கு றிலீப் (relief) ரீச்சேர்வை அனுப்பீற்றன்”

என்று அதிபர் கூறியதும் ஆசிரியர் அறைக்கு வந்தாள் மோகனா.

பாடசாலையில் நிற்கும் நேரம் முழுவதும் மாணவர்களுடனேயே கழிய வேண்டும் என்பது அவளது விருப்பம்.

“மாணவர்களின் கொப்பிகளையாவது திருத்துவோம்” என்று நினைத்தவளாக எழுந்தாள்.

ஆசிரியர் அறையில் கிருந்து ஏனைய ஆசிரியர்களைப் போல ஊர்ப்புதினாங்களைக் கதைத்துப் பொழுதைப் போக்குவது அவளுக்குப் பிடிக்காத ஒன்று.

எழுந்து வாசலுக்கு வந்த மோகனாவிடம் பாடசாலைச் சிற்றாழியன் ஒரு கடித்ததை நீட்டினான்.

கடித்திலிருந்த எழுத்துக்களை உற்று நோக்கினாள்.

மணி மணியான அழகிய எழுத்துக்களாலே விலாசமிடப்பட்டிருந்தது.

அது கமலாவின் கையெழுத்து என்பதைப் புரிந்து கொண்டதும் திரும்பிச் சென்று அந்தக் கடித்ததைப் பிரித்தாள்.

நீண்ட நாட்களாகக் கமலாவிடமிருந்து கடிதம் எதுவும் வரவில்லை.

இப்போது கமலாவின் கடித்ததைப் பார்த்ததும் மிகவும் ஆவலோடு வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அன்புள்ள ரீச்சருக்கு . இல்லை. இல்லை என் கடவுளுக்கு”

அதற்கு மேல் அக்கடித்ததை வாசிக்க அவளால் முழியவில்லை.

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொல வென்று சிந்தியது.

சிந்துகின்ற கண்ணீர்த் துளிகள் அந்தக் கழுத்தில் படுவதாக அவள் நினைக்கவில்லை.

தான் சிந்துகின்ற ஆனந்தக் கண்ணீர் கமலாவின் தலை உச்சியிலே, படுவதாகவே அவள் நினைத்தாள்.

கண்ணீர் சிந்துவதிலேயும் சுகம் இருக்கும் என்பதை அவளிடம் கேட்டால் தான் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இதயத்தின் அடித்தளத்திலே இருந்த அன்புப் பனிக்கட்டி அந்தக் கணப்பொழுதில் உருகிக் கண்களின் வழியாகச் சிந்தத் தொடங்கியது.

ஆனந்தக் கண்ணீர் கண்களைத் திரையிட்டு மறைக்க, அந்தக் கழுத்தை அப்படியே வாசித்து முடித்தாள்.

ஒவ்வொரு எழுத்தும் அவளது உள்ளத்தில் ஒவ்வொரு நினைவுக் கல்லாய் விழுந்தது.

“என்ன மோகனா.....கழுத்த வாசிச்சு அழுரீர். என்ன விசயம்....”

என்று பக்கத்திலே வந்த சந்திரா ரீச்சர் கேட்டபின் தான் சுய உணர்விற்கு வந்தாள் மோகனா.

“இல்ல ரீச்சர். அழேல்ல... சந்தோசமாயிருக்கு.... நல்ல விசயந்தான்....”

என்று பதில் சொல்லி விட்டு மீண்டும் கழுத்தை வாசிக்க முனைந்தாள் மோகனா.

“மோகனா! என்னப்பா இப்பிழிக் கண்ணத் துடைச்சுத் துடைச்சு வாசிக்கிறீர்.

சந்தோசமான செய்தி எண்டு சொல்லுறீர். ஆனா அழுரீர்.

சொல்லுமான். என்ன விசயம்.”

“இல்லச் சந்திரா... நான் உமக்குச் சொல்லுறன்.

கட்டாயம் சொல்லவேண்டிய ஒண்டுதான்.

இந்த ஆசிரியத் தொழிலின்ற மகத்துவத்த நான் இப்பதான் முழுமையா உணர்றன்”

என்று சொல்லிவிட்டுக் கதை சொல்லத் தொடங்கினாள் மோகனா.

* * * *

முதல் நியமனம். அதுவும் ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்ததில் மோகனா

அடைந்த மகிழ்ச்சி அளவு கடந்தது.

ஆங்கிலத்தில் நல்ல திறமையும், தட்டெழுத்துச் சான்றிதழும், க.பொ.த. உயர்தரப் பரீட்சையில் விஞ்ஞானத்துறையில் சித்தியும் பெற்றிருந்த மோகணாவை, ஆசிரியத் தொழிலுக்கு விடுவதற்கு அவளது பெற்றோருக்கு கொஞ்சங்கூட விருப்பமில்லை.

ஆனால், அவள் ஆசிரியப் பணியைத் தொழிலாகக் கருதாமல், சேவையாகக் கருதியதால், தானாக விரும்பித்தான் விண்ணப்பித்-திருந்தாள்.

யாழிப்பாணத்து நல்லூரில் குடியிருக்கும் அவளுக்கு வவுனியா நகரத்திலிருந்து பத்து மைல் தொலைவில் இருக்கும் பூவரசங்குளம் என்ற வசதிகளற்ற கிராமத்தில் அமைந்துள்ள வளமற்ற பாசாகைக்கு நியமனம் கிடைத்த போது கலக்கமாகவே இருந்தது.

“பின்ன! நீ போய் அங்க வன்னிக் காட்டில் இருந்து என்ன செய்யப் போறாய்.

வேற எங்கயும் மாற்றம் எடுக்கேலாதே”

தாயின் புலம்பல் எப்போதும் இப்படியே இருந்தது.

“நான் ஒருக்கா கொழும்பில அலுவல் பாக்கப் போறன்.

மினிஸ்றியில எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருவர் இருக்கிறார்” என்று கூறிப் புறப்பட்டார் தந்தை.

மாவட்ட அமிய்படையில் தெரிவாவதற்கு வசதியாக வவுனியா மாவட்டத்தில் கடமையாற்ற விருப்பம் தெரிவித்ததன் பேரில் தான் அவளுக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது.

ஆனால், பலரும் போல நியமனம் கிடைத்ததும் அதை மாற்றும் முயற்சியும் தொடர்ந்தது.

“வன்னிக் காட்டில்” என்ற தாயின் வார்த்தைகளால் அவளும் கலங்கித்தான் போனாள்.

“எப்பிழியாவது யாழிப்பாணத்தில் நல்லூருக்குக் கிட்டவா இடங்கிடைச்சா இஞ்சயே இருந்து ஏதும் படிச்சக் கொண்டு ரியூசனும் குடுத்துக் கொண்டு இப்பிழியே இருக்கலாம்”

என்ற எண்ணம் அவளுக்கு இல்லாமல் இல்லை.

தந்தையின் முயற்சி தோல்வியடைந்தது.

வவுனியா கல்விப் பணிப்பாளரை, யாழ்.நகரிலுள்ள அவரின் நண்பர் ஒருவரோடு சென்று சந்தித்தார் மோகனாவின் தந்தை.

“சேர்! பொம்பிளப் பிள்ளை. வீட்டு செல்லமா வளந்தது.

வவுனியா ரவுணுக்குள்ள ஒரு பள்ளிக்குடமாப் பாத்துப் போட்டியளிண்டா சுகம்.

தீங்கள் வந்து வெள்ளி திரும்பீரலாம்.

“குமர்ப் பிள்ளை.... பிள்ளை வெளிவாரியா B.Sc படிக்க றிஜிஸ்ரர் பண்ணியிருக்கு....”

வவுனியா கல்விப் பணிப்பாளர் ஒரு யாழ்ப்பாணத்தவர் தான்.

ஆனால், அவரின் பதில் இவர்களைத் திடுக்கிட வைத்தது.

“தீங்கள் வந்து.... வெள்ளி போய் மூண்டு நாள் மட்டும் வேல செய்ய நாங்களைன்ன கிழமைச் சந்தையே நடத்திறம்.

இப்பிழித்தான் இஞ்ச கல்வியப் பழதாக்கி இந்த மக்களுக்கு உங்களில் வெறுப்பு உண்டாக்கி வைச்சிருக்கிறியள்.

இதுகளும் மனிசர்தான்... தமிழர் தான்.....”

பணிப்பாளர் கொஞ்சம் ஆவேசமாகப் பேசினார்.

அமைதி நிலவியது. பின்பு அவர் சொன்னார்.

“உங்களுக்கு உத்தியோகம் தேவப்படுது.

இஞ்ச உள்ளவைக்கு கல்வி தேவைப்படுது.

உங்களுக்கு உங்கட மகள் பட்டதாரியா ஆகிறதுப் பாக்க விருப்பம்.

ஆனா இஞ்ச உள்ளவைக்கு தங்கட பிள்ளையள் கையெழுத்து வைக்கிறதுப் பாக்க விருப்பம்.

விருப்பமிண்டா நான் போட்டுக் குடுத்த பள்ளிக்குடத்துக்குப் போகச் சொல்லுங்கோ. இல்லாட்டு.....”

மோகனாவின் தந்தை திரும்பி விட்டார்.

“அந்தக் காட்டுக்க இருக்கிற பள்ளிக்குடத்தில் ஆருக்குப் பழப்பீக்கிற.

வன்னிப் பிள்ளைஞக்கு எப்பிழப் பழப்பிச்சும் ஏறாது.

அதுகள் மாடு மேய்க்கவும் வயல் செய்யவும் தான் சரி"

தூயின் வார்த்தைகளை உண்மை என்று நம்பிக் கொண்டுதான் மோகனா வந்தாள்.

மோகனாவிற்கும் அந்தக் கிராமப் பாடசாலைக்குச் செல்வதில் விருப்பம் இருக்கவில்லை.

இருப்பினும், எதையும் துணிந்து சவாலாக ஏற்றுக் கொள்ளும் அவள் உள்ளம் இதனையும் ஏற்றுக் கொண்டது.

பாடசாலைக்குச் சென்ற பின் தான் அவளுக்குத் தெரியவந்தது தந்தை பயப்படுத்தியது போலில்லை என்ற விடயம்.

அவள் கல்வி கற்பிக்கச் சென்ற பாடசாலை வளங்கள் குறைந்த பாடசாலைதான்.

உள்ள வளங்களைப் பயன்படுத்தி க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை வகுப்புகள் நடைபெற்றன.

ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை நிலவியதால் ஒரு பாடவேளை கூட ஓய்வு கிடைக்காது.

ஆரம்பத்தில் கஸ்ரமாக இருந்தாலும் அக்கிராம மக்கள் அனுபவிக்கும் கஸ்ரங்களோடு ஒப்பிடுகையில் அவள் தன் கஸ்ரத்தைத் தூசாகவே நினைத்தாள்.

பாடசாலைச் செயற்பாட்டிலே அவள் தன்னை முற்று முழுதாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டாள்.

விளையாட்டுப் போட்டிகள், கலை நிகழ்ச்சிகள், கல்வி செயற்பாடுகள் எல்லாவற்றினும் அவளது பங்களிப்பு முழுமையானதாக இருந்தது.

அதனால் ஊரில் அவளுக்குத் தனி கௌரவமே இருந்தது.

அந்த ஊரிலே ஒரு சிறிய வீட்டில் ஒரு அறையில் தங்கியிருந்தாள்.

மாலை நேரத்தில் லிலவச வகுப்புகள், மற்றும் பாடசாலைச் செயற்பாட்டிற்கு அது வசதியாக இருந்தது.

அப்பாடசாலை அதிபருக்கும் மோகனாவின் ஒத்துழைப்பு மிகவும்

உறுதுணையாக இருந்தது.

அந்த நேரத்தில் தான் அந்த சம்பவம் நடந்தது.

பத்தாம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலா.

அன்று அதிபரின் அறைக்குள்ளே நீண்டநேரமாக ஏதோ உரையாடல் ஏச்சு.

அழுதழுது சிவந்த கண்களும், உப்பிய முகமுமாய் அதிபரின் அறையிலே நின்றாள் கமலா.

அதிபரின் அலுவலகத்துக்கு ஏதோ அலுவலாக வந்த மோகனாவிற்கு கமலாவைவக் கண்டதும் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

வெளியே வந்து தனது சக ஆசிரியை ஒருவரிடம் கேட்டாள் மோகனா.

“ரீச்சர்.... என்ன நடந்தது..... ஓபீசில ஏதோ பிரச்சினை..!!”

“உமக்குத் தெரியாதே. இவள் கமலா குமாருக்குக் கடிதம் எழுதினவளாம்.

அதுதான் பிறின்சிபல் கூப்பிட்டு ஏசிப்போட்டு, சேட்டிக்கற் குடுத்து அனுப்பப் போறாராம்.

தகப்பனுக்கு ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார். உதுகள பள்ளிக்குடத்தில் கைச்சிருந்தா பள்ளிக்குடம் உருப்படுமே.

இன்னும் பதினெண்ணஞ்சு வயசே முழுயேல்ல. அதுக்குள்ள அவளுக்கொரு காதல்”

ஆசிரியை பொரிந்து தள்ளினார். மோகனாவிற்குப் பெரிதும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

ஏதோ ஒரு ஆவேசம் கொண்டவளாக அதிபரின் அறைக்குச் சென்றாள்.

சமனிலை குழம்பாத மன்றிலை கொண்ட சாந்தமான அவளது முகம் அப்போது சுற்று மாறிப்போயிருந்தது.

ஏதோ ஒரு கோபம். ஒரு உதவேகம். இனம் புரியாத ஆத்திர உணர்வு.

பத்தாம் ஆண்டுக்கு மோகனாதான் வகுப்பாசிரியை.

தனக்குத் தெரியாமல் தனது வகுப்பில் படிக்கும் மாணவிமாணவனுக்கிடையே இப்படி ஒரு கேவலம்.

தன்னை ஒரு வார்த்தை கேட்காமல் அதிபர் தன்னிச்சையாகக் கமலாவைப் பாடசாலையை விட்டு வெளியேற்றப் போகிறாரா.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகப் பாடசாலையின் சகல விடயங்களிலும் ஒத்துழைத்த தான் இப்பற்பு புறக்கணிக்கப்படுவதை அவள் மனம் சிறிதும் ஓப்பவில்லை.

அதிபரின் அறைக்குள் சென்றாள் மோகனா.

மோகனாவைக் கண்டதும் கமலா இன்னும் அதிகமாக அழுத்தொடங்கி விட்டாள்.

“இருங்கோ ரீச்சர்....”

அதிபர் கூறியும் மோகனா இருக்கவில்லை.

“சேர்... என்ன நடந்தது...”

சற்று பதட்டத்துடன் தான் கேட்டாள் மோகனா.

“இவளும், குமாரும் ஆளுக்காள் கடிதும் எழுதியிருக்கினாம்.

இண்டைக்கு அவன் எழுதி இவளின்ற கொப்பீக்குள்ள வைச்ச கடிதும் பிடிப்பட்டுடேது”

“இப்ப என்ன செய்யப் போறியள் சேர்...”

“ஆள வெளில் விடப்போறன்.

இதுகளப் பள்ளிக் குடத்தில் வைச்சிருந்தா மற்றதுகளையும் பழுதாக்கிப் போடுக்கள்.

பள்ளிக் குடத்தின்ற மாணம் போயிரும்.”

“அப்ப குமார் எங்க... அவன் என்ன செய்யப் போறியள்.”

“கமலா... வெளில் போய் நில்லு...”

அவளை வெளியே அனுப்பி விட்டு அதிபர் தொடர்ந்தார்.

“ரீச்சர். அவன் ஆம்பிள. இதுகளில்லோ கவனமா நடக்கோணும்”

“அப்ப இவள மட்டும் தான் சேட்டிக்கற் குடுத்து அனுப்பப் போறியளோ...”

“ரீச்சர் உங்களுக்குத் தெரியாதே. குமாரின்ற தகப்பன் தானே எங்கட அபிவிருத்திச் சங்க காரியதரிசி. ஊரில் பெரிய மனுசன்.”

அவரது வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஏதேதோ பேச வேண்டும் போல் அவள் உள்ளாம் துழித்தது.

அக்ளாங்கன்

அதிபர், குமாரின் தந்தையிடம் ஜந்து ஏக்கர் காணியை குத்தகைக்கு எடுத்து வயல் செய்வதை மோகனா அறியாதவள்ள.

இருப்பினும் தன்னை அடக்கிக் கொண்டவளாக

“சேர் பிள்ளையளுக்குப் பாத்திட்டத்தப் பழப்பீக்கிறது மட்டுமில்லை எங்கட வேல.

அதுகள் நல்ல வழிப்படுத்திற்றுதான் முக்கியமான பணி.

எங்களால் முடியாதெண்டு வெள்ளை அனுப்பினா அதுகள் எப்பிழத் திருந்திற்று.

இதப் பெரிசா நினைச்சு அவளப் பள்ளிக்குடத்த விட்டுக் கலைச்சா, அவளின்ற வாழ்க்கையே சூனியமாகிறும்.

கலியாணம் பேசிற காலத்திலகூட பள்ளிக் கூடத்தில ஒழுக்கக் கேடுகாரணமா நிப்பாட்டப் பட்டவள் எண்ட பெயர்தான் அவளுக்கு இருக்கும்.

அவசரத்தில ஒரு பொம்பிளப் பிள்ளையின்ற வாழ்க்கையைக் கெடுத்திராதேங்கோ சேர்....”

அவசரமாகச் சொல்லி முடித்து விட்டு, அதன் மேலும் பாறுமையாக இருக்க முடியாது என்று உணர்ந்தவளாக அதிபரின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளியே வந்தாள் மோகனா.

மோகனா ரீச்சரைக் கண்டதும் கமலா, அவளது காலில் விழுந்து அவளது காலைக் கட்டிப் பிழித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

“ரீச்சர்... எனக் கொண்டும் தெரியாது.

ரீச்சர் நான் கழுதும் எழுதேல்ல ரீச்சர்.

நான் வீட்ட போகமாட்டன் ரீச்சர்...

நான் வீட்ட போகமாட்டன்... நான் படிக்கப் போறன்....

நான் படிக்கப் போறன். நான் வீட்ட போகமாட்டன்...”

அவளது அழுகையைப் பார்த்து மோகனாவும் அழுதுவிட்டாள்.

வெளியே வந்த மோகனா மீண்டும் அதிபரின் அறைக்குச் சென்றாள்.

“சேர்!... நீங்கள்.... நீங்கள் எனக்கொரு தகப்பன் மாதிரி! உங்களோடு எதிர்த்துக் கதைக்க நான் விரும்பேல்ல சேர்.

முற்றுக்குக் கரடி

பள்ளிக்குடத்தில் நாங்கள் தான் பிள்ளையஞ்சுக்குப் பெற்றார்.

இந்தப் பிள்ளை என்ற பிள்ளையா நினைச்சு மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ...
நான் அவளுக் கவனமா வைச்சிருப்பன்"

என்று சொல்லி விட்டு வெளியே வந்த மோகனா கமலாவை அழைத்துக் கொண்டு கிணற்றிழக்குச் சென்றாள்.

தண்ணீர் அள்ளிக் கொடுத்து

"கமலா வடிவா முகத்தக் கழுவும்"

என்று அவளை முகம் கழுவச் செய்து விட்டுப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு வகுப்பறைக்குச் சென்று தனியாக அவளைத் தன் முன்னால் இருத்தித் தான் கொண்டு வந்திருந்த தேநீரை அவளுக்குக் குடிக்கக் கொடுத்தாள்.

ஆசிரியர்களிடமிருந்து அப்படியான ஒரு தூய்மையான தாய்மை அன்றைப் பார்த்திராத கமலாவிற்கு இன்னும் அழுகையே வந்தது.

விக்கி விக்கி அழுதாள்.

மோகனா தனது கைக்குட்டையால் அவளது முகத்தைத் துடைத்து விட்டாள்.

தேநீரைக் குடிக்கச் செய்த பின் பேச்சைத் தொடாங்கினாள்.

"கமலா உண்மையைச் சொல்லும்... என்ன நடந்தது"

"ரீச்சர்.... அவன் என்னோட எப்பவும் பகிடி விடுவான்.

நான் ஓண்டுங் கதைக்கிறேல்ல.

சில நேரம் எங்கட வீட்ட போற ஒழுங்கேக்க நிப்பான்.

என்னண்டாலும் கேப்பான். நான் ஒரு நாளும் கதைக்கிறதில்ல...

அம்மா சுத்தியமா ரீச்சர்... நான் அவனோட ஒரு நாளும் கதைக்கேல்ல!!.

"பிறகென்ன நடந்தது சொல்லு"

"இண்டைக்குக் காலம் என்ற கொப்பீக்குள் கழிதம் வைச்சிருக்கிறான்.

தமிழ்ப்பாடத்துக்கு வீட்டு வேல செய்ததக் காட்ட, கொப்பியக் கொண்டு போனன்.

அதுக்க கழிதம் இருந்தத மாங்களம் ரீச்சர் பாத்திற்றா.

வகுப்பில வைச்சு ஏசிற்றா.

பிறகு அதிபரிட்டச் சொல்லீற்றா”

“அப்ப நீர் இதையெல்லாம் அதிபரிட்டச் சொல்லேல்லயோ....”

“சொன்னானான் ரீச்சர்....”

“அப்ப ஏன் அவர் உம்ம உப்பிடி ஏசினவர்”

“அவனக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். அவன் சொன்னான்.

நான்.... நான்....”

மிகுதியைச் சொல்ல முடியாமல் விக்கி விக்கி அழுத் தொடங்கி விட்டாள் கமலா.

“கமலா.... அழுதயும், சொல்லும்”

“அவன்... நான் தன் நோட கதைக்கிறனானாம். அடிக்கடி கழுதம் எழுதிறனானாம்...”

சொல்லி முடிக்காமலே அழுதாள் கமலா.

“ரீச்சர்! அதிபர் சொன்னார்.... என்ற அக்கா காதலிச்சுத்தானே கலியாணம் முடிச்சவ.

அதால் நானும் கழுதம் எழுதியிருப்பன் என்னு....”

“அப்ப, அவனிட்ட நீர் எழுதினதாச் சொன்ன கழுதத்தை அதிபர் கேக்கேல்லயோ...”

“கேட்டவர். அவன் சொன்னான் - வீட்ட தகப்பன் பாத்திரவாரின்டு தான் கிழிச்சுப் போட்டானாம்.”

மோகனாவிற்கு முழு உண்மையும் விளங்கிவிட்டது.

கமலாவை வகுப்பிற்கு அனுப்பி விட்டு....

“கமலா... ஒருத்தரிட்டயும் ஒண்டும் சொல்லாதயும்” எனக்கூறிவிட்டு அதிபரிடம் சென்றாள்.

அன்றிலிருந்து கமலாவிற்குத் தாய் போல சகோதரிபோல சில சமயங்களில் தோழி போல, தந்தை போல, எல்லாமாகவும் இருந்து கற்பித்தாள்.

பருந்துக்குப் பயந்து குஞ்சுகளைச் சிறகுக்குள்ளே மூழப் பாதுகாக்கின்ற கோழி போல அவனைப் பாதுகாத்தாள்.

தன்னோடு தன் அறையில் அவளைத் தங்கச் செய்தாள்.

அந்த ஆண்டு அவள்தான் வகுப்பிலே முதலாம்பிள்ளை.

இப்படி இரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்தன.

கமலா க.பொ.த சாதாரண தரம் மிகச் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்தாள்.

உயர்தரம் படிக்க விரும்பிய அவளுக்குத் திருமணங்கு செய்து வைக்க முயன்ற குடிகாரத் தகப்பனுக்கும் பொறுப்பில்லாத தமயனுக்கும் புத்தி சொல்லி அவளைப் படிக்கவைக்க அவள் எடுத்த முயற்சி கொஞ்சமல்ல.

*** *** *

“ரீச்சர் கழுத்தில் ஒரு பகுதிய வாசிக்கிறன் கேளுங்கோ” எனக் கூறிவிட்டுக் கழுத்ததை வாசித்தாள் மோகனா.

“அன்புள்ள ரீச்சருக்கு, இல்லை, இல்லை என் கடவுளுக்கு”

கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு தொடர்ந்து வாசித்தாள்.

“பிகவும் பின்தங்கிய கிராமத்தில், பொருளாதார வசதியற்ற குடும்பத்தில், குடிகாரத் தந்தைக்கு மகளாக, பொறுப்பில்லாத அண்ணனுக்குத் தங்கையாக, சமூகத்தினாலே ஒதுக்கப்பட்ட குலத்திலே பிறந்த என்னை, உங்கள் சொந்த மகள் போலச் சுவீகரித்து அன்பு காட்டி ஆளாக்கியிருக்கிறீர்கள்.

என்னை க.பொ.த உயர்தர வகுப்புப் படிக்க வைக்க நீங்கள் செய்த முயற்சியும் கள்ராமும் என் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன.

காலப்போக்கில் என் தந்தை திருந்தி குடியை விட்டு நல்ல குடும்பத் தலைவனாக வாழ்கிறார்.

என் அண்ணன் நல்ல உழைப்பாளியாக வசதியோடு இருக்கிறார்.

என் தம்பி தங்கைகள் நன்றாகப் படிக்கிறார்கள்.

எமது சமூகமே பலவகையாகவும் முன்னோறிக் கொண்டிருக்கிறது.

பிரமதேவன் எழுதிய தலை எழுத்தையே அழித்தெழுதிய என் அன்புத் தெய்வமாகிய உங்களுக்கு மகிழ்ச்சியான செய்தி ஒன்றை எழுதப் போகிறேன்.

எனது பல்கலைக்கழக இறுதிப் பரீட்சை முடிவு வெளியாகியிருக்கிறது.

முதலாவது வகுப்பில் சித்தியெய்தியுள்ளேன்.

எனக்கு விரிவுரையாளர் பதவி கிடைத்துள்ளது.

நானும் உங்களைப் போல....

இல்லை இல்லை முடியாது.

லுப்பிடவே முடியாது.

நல்ல விரிவுரையாளராக இருந்து பலரை உருவாக்குவேன்.

இதொன்றுதான் என்னால் உங்களுக்குச் செய்யக் கூடிய கைமாறு”

கடிதத்தை வாசிக்கக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரா ரீச்சருக்கும் கண்கலங்கி விட்டது.

“மோகனா! உம்ம நினைக்கப் பெருமையா இருக்கு...

நான் என்ற ஆசிரியப் பணிய வீணாத்சிற்றன் எண்டு கவலயாயிருக்கு”

என்று நெஞ்சுருகிக் கூறினார் சந்திரா ரீச்சர்.

“ரீச்சர்! ஆசிரியப் பணி அறப்பணி.

ஒருவர நாங்கள் உருவாக்கினாலே உலகத்த உருவாக்கினது போலதான்.

இத எல்லா ஆசிரியர்களும் உணர்ந்து கொள்ளவேணும்”

பாடம் முடிந்ததற்கான மணி ஓலித்தது.

சமுதாயச் சிற்பிகள் வகுப்பறையை நாடிச் செல்கின்றனர்.

முற்றும்.

21

மனித தெய்வங்கள்

தெநுவெல்லாம் தோரணங்கள்.

வாழை, கழுகு, கரும்பு கட்டப்பட்ட வரவேற்பு வளைவுகள்,

கண்ணைப் பறிக்கும் அலங்காரம் என்றால் அதுதான்.

வண்ண விளக்குகள் கண்சிமிட்டி ஜொலித்தன.

சொர்க்க லோக அழகையும், தூய்மையையும், புனிதத்தையும் அன்று அந்த மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

வாசலிலே பூரண கும்பமும் குத்துவிளக்குகளும் ஜொலித்தன.

திரள் திரளாக மக்கள் கூட்டம் முண்டியடித்துக் கொண்டு வந்து அலைமோதக் கொடங்கி விட்டது.

அப்பாடசாலையின் ஒசிரியர்கள் குழு சுறுசுறுப்பாக இயங்கித் தம் கடமைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தது.

மாணவத் தலைவர்கள் கோல உடையில் மாணவர்களை மைதானத்துக்குள் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

சாரணர்களும் சாரணியர்களும் பொதுமக்களை அவர்களுக்குரிய இடங்களில் அமரச் செய்தனர்.

விழா மேடையின் பொலிவு சொல்லி முடியாது.

அிகளாங்கன்

வானத்து நட்சத்திராங் களையெல் லாம் கொண்டு வந்து வரிசை வரிசையாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருப்பது போல வகை வகையாக வளர்ண வளர்ண மின் விளக்குகள்.

ஆடம்பரமும் அழகும் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது அந்த மேடை.

வாசலிலே வரவேற்புக்காக இருமருங்கிலும் நிறுத்தப்பட்ட மாணவியர்கள் கைகளில் பூந்தட்டுக்களை ஏந்தியபடி வெள்ளாடைத் தேவதைகளாய் வரிசையாய் நின்றனர்.

பாடசாலையின் “பான்ட்” வாத்தியக் கோஷ்டியின் கம்பீரம் ரம்மியமாக இருக்கிறது.

அவர்களது அதற்குரிய கோல உடை மாலைக்காலத்துச் சூரிய ஓளிபட்டுத் தெரித்து ஜோலிக்கிறது.

ராஜ உபசாரம், வரவேற்பு என்றால் என்ன என்று தெரியாதவர்கள் அன்று பூரணமாகத் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்த மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் சகல வசதிகளுடனும் கட்டப்பட்ட விஞ்ஞான ஆய்வு கூடத் திறப்பு விழாவிலும், அதைத் தொடர்ந்து நடைபெற இருக்கின்ற வருடாந்த பரிசளிப்பு விழாவிலும் கலந்து கொள்ள கல்வியமைச்சர் வருகிறார் என்பதால் மட்டுமல்ல, அக்கல்வியமைச்சர் அப்பாடசாலையின் பழையமாணவர் என்பதும், பரிசளிப்பு வைபவத்தைத் தொடர்ந்து முத்தமிழ் விழாக் கலைநிகழ்ச்சிகள் நடை பெற இருந்ததும் ஜனசமுத்திரம் அங்கு கூடியதற்குக் காரணாங்களாகச் சொல்லப்படலாம்.

இவை மட்டுமல்ல, அந்த மாவட்டத்திலே அந்தப் பாடசாலைதான் மிகவும் சிறந்த முன்னணிப் பாடசாலை என்பதும், கல்வியமைச்சர் தனது பதவியேற்பின் பின் முதன் முதற் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சி என்பதும் அவர் அந்த மாவட்டத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் என்பதும் அவ்விழாவிற்கு அத்தனை சிறப்புக்களைக் கொடுத்தது எனலாம்.

சிறந்த கல்விமானாகிய அவர் தனது இளம் வயதிலேயே, மிகவும் உயர்ந்த கல்வி மந்திரிப் பதவி பெற்றது அந்த மாவட்டத்தவர்கள் எல்லோருக்குமே மகிழ்ச்சிக்கும் பெருமைக்கும் உரியவிடயந்தான்.

அவரது விடாமுயற்சியையும், திறமையையும் தாங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முன்னுதாரணமாகக் காட்டுகின்ற பெற்றோர்கள் பலர் உண்டு.

மிகுந்த நேரமையாளர், நல்ல கல்வி மான், வல்லவர். நல்லவர். என்பதெல்லாம் அவரது அரசியல் எதிரிகளே அவருக்கு வழங்கும் சான்றிதழ் என்றால் வேறென்ன சொல்ல இருக்கிறது.

மாலைப் பொழுது ஜந்து மணியளவில் பாடசாலை வாசலுக்கு வந்த கல்வியமைச்சரை, ஆசிரியர், அதிபர், மாணவர் மற்றும் சிலர் மாலையிட்டு வரவேற்கக் காத்திருந்தனர்.

மாணவர் தலைவன், பாடசாலை அபிவிருத்திச் சபைச் செயலாளர், பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவர், அதிபர், ஆசிரியர்களில் ஒருவர் அமைச்சருக்கு மாலை அணிவிப்பதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

ஆசிரியர்கள் சார்பில் யார் கல்வியமைச்சருக்கு மாலை அணிவிப்பது என்பதில் ஆசிரியர்களுக்கிடையே போட்டியும் இருந்தது.

அமைச்சருக்கு மாலை போடுவதன் மூலம் ஒரு அறிமுகத்தைப் பெறுவதில் பலருக்கு அக்கறை.

அந்தப் பிரச்சினையை அதிபரே மிகச் சாதுரியமாகத் தீர்த்து வைத்தார். அப்பாடசாலைக்கு, அண்மையில் தான் மாற்றலாகி வந்திருந்தாலும் அனுபவம் வாய்ந்தவரும், யாவரிலும் முத்தவருமாகிய வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியரிடமே அப்பொறுப்பை அதிபர் கொடுக்கும் போது எல்லா ஆசிரியர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அந்த மாவட்டத்திற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு இடமாற்றம் பெற்று வந்த அவருக்கு அது மிகவும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது உண்மைதான்.

அதே வேளை கல்வியமைச்சருக்கு மாலையிடும் வாய்ப்பு தங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்ற கவலை சில ஆசிரியர்களுக்கு இருந்ததும் மறுக்க முடியாத உண்மைதான்.

கல்வியமைச்சர் வெகு கோலாகலமாக வரவேற்கப்பட்டு பாடசாலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

பான்ட் வாத்தியம் முழங்குகின்றது. தட்டுக்களில் வைத்திருந்த பூக்களைச் சிறுமியர்கள் அமைச்சர் மேல் மழையாகத் தூவிப் பொழுகிறார்கள்.

வரவேற்புப் பாடல் அற்புதமாக ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மக்கள் ஆரவாரத்தோடு எட்டி எட்டி அந்தக் கண்கொள்ளாக் காட்சியைக்

காண முயல்கின்றனர்.

அப்படி ஒரு வரவேற்புக் கிடைப்பதென்பது “பூர்வ ஜென்ம புண்ணியமே அன்றி வேறில்லை” என்று சிலர் கதைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

அமைச்சரின் கழுத்தில் மாலைகள் விழுகின்றன.

ஆசிரியர்கள் சார்பில் வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியர் மாலை சூட்டக் காத்திருக்கிறார்.

சேவை நீஷ்பு வழங்கப்பட்டுக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் அவருக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.

இது வரையில் இப்படி ஒரு பெரிய பாடசாலையில் அவர் பணியாற்றவும் இல்லை. இப்படி ஒரு விழாவைப் பார்க்கவும் இல்லை.

முப்பத்தைந்து வருடாங்களுக்கு மேல் மிகவும் பின்தங்கிய கிராமப் பாடசாலைகளிலேயே மூழ்கிப் போயிருந்த அவருக்கு இவ்வரவேற்பு வைபவும் புது அனுபவந்தான்.

கல்விக் கந்தோரிலுள்ள கல்விப் பணிப்பாளருக்கு மேல் யாரையும் அவர் சுந்திக்கவில்லை.

கல்விப் பணிப்பாளர்களையே பெரிதாகக் கருதி மதிக்கும் அவருக்கு கல்வியமைச்சரின் அருகில் சென்று மாலை சூட்டும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால் எப்படி இருக்கும்.

அமைச்சருக்கு மாலையைச் சூட்டுவதற்காக இரண்டு கைகளாலும் மாலையை உயர்த்திப் பிடிக்கிறார்.

அவரது கைகள் நடுங்குகின்றன.

கல்வியமைச்சர் அவரை உற்றுப் பார்க்கிறார்.

ஒரு கணப்பொழுதுக்குள்,

மாலையைத் தன் கைகளில் வாங்கி, வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியரின் கழுத்தில் போட்டு விடுகிறார்.

ஏன் அப்படிச் செய்தார் என்பது அவருக்கே புரியவில்லை.

ஏதோ ஒரு உணர்வின் உந்துதல்.

அவர் அப்படிச் செய்ததும் அங்கு நின்றவர்கள் எல்லோருக்கும் பெரும்

ஆச்சரியம்.

ஆச்சரியின் கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரைச் சொறிந்தன.

உடல் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது. எங்கும் அதே பேச்சு.

வரவேற்று அழைத்துச் செல்லப்பட்ட அமைச்சர் விஞ்ஞான ஆய்வு கூடத்தைத் திறந்து வைத்தபின் ஆச்சரியர்களின் அறைக்கு அழைத்து வரப்படுகிறார்.

அமைச்சர் தான் செய்த காரியத்தை நினைத்துப் பார்த்தார்.

“அந்த ஆச்சரியரில் என்ன அவ்வளவு கவர்ச்சி.

ஏன் அவரைப் பார்த்ததும் என்மனாம் அப்படிக் குழுந்து போனது.

அவரது நடுங்கும் கைகளைப் பிடித்து மாலையை வாங்கி அவரது கழுத்திலே கூட்டுவெதில் நான் கண்ட இன்பம் என்ன.

ஏதோ விபரிக்க முடியாத மகிழ்ச்சி என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டதே. ஏன் இப்படிப் பலவாறாகவும் அவர் மனம் சொல்லிக் கொண்டது.

“சிலவேளை இவர் அவராக இருக்குமோ, எப்படிச் சாத்தியமாகும்.

அவர் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பே தனது மாவட்டத்துக்குச் சென்று விட்டாரே.

அவர் இப்போது ஓய்வு பெற்றிருப்பார்.

ஆனால்... ஆனால்.... அவரின் சாயல் இருக்கிறதே”

நினைத்துப் பார்த்த அளவிலேயே அவருக்குக் கைகால்கள் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டன.

மரியாதை கலந்த பயம்.

ஆண்டவனைக் கண்ட அடியவனின் நிலை.

உடல் நடுங்கி, நாவறண்டு, மயிர்க்கைச்செறிந்து, கூனிக்குறுகி நிற்கும் அடக்கப் பரவச நிலை.

இராமனின் முன் நின்ற அனுமனின் நிலை.

ஆச்சரியர் அறையில் அதிபர், ஆச்சரியர்களை அமைச்சருக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைக்கிறார்.

“வீவர் வைத்தியலிங்கம். போன்மாதம் தான் இஞ்சு வந்தவர். வீவர் சேலை நீண்டபில் இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்தது எங்களுக்குக் கடவுளின்ற கொடை”

என்று மனம் விட்டுப் பாராட்டி அமைச்சருக்கு அறிமுகஞ் செய்கிறார் அதிபர். அமைச்சருக்குச் சந்தேகம் வலுத்து விட்டது.

மீண்டும் அவ்வாசிரியரின் முகத்தை உற்றுப் பார்க்க முயன்றார். ஆனால், அப்படிப் பார்க்கவே அவரால் முடியவில்லை.

அவர் பார்த்த அதே நேரத்தில் ஆசிரியரின் கண்களும் தன் கண்களோடு சந்தித்ததாக உணர்ந்து கொண்டார்.

இரு ஞானியின் கண்போல, எவரையும் வசீகரித்து வசப்படுத்தும் யோகியின் கண்போல இருந்த அவரது கண்களுக்கு முன்னால் தன் கண்கள் செயலிழுந்ததை அறிந்த அமைச்சர் பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்.

நீண்டகாலம் பிரிந்திருந்த தாயைக்கண்ட குழந்தையின் குதாகல உணர்வும், தான் தேடித் திரிந்த கடவுளைக் கண் முன்னாலே கண்டு விட்ட அடியவனின் பக்தி உணர்வும் அமைச்சரின் உள்ளத்தில் அலை மோதின.

அறிமுக நிகழ்ச்சிகள் முடிவடைந்த பின் அதிபரைத் தனியே அழைத்து வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியரைப் பற்றி முழுமையாக விசாரித்தறிந்தார்.

ஆம், அவரே தான். சந்தேகமில்லை. தன் உணர்வுகள் தன் அறிவையும் மீறிச் செயற்பட்டதற்குக் காரணம் அது தான்.

“தானாடா விட்டாலும் தசையாடும்” என்பார்களே. அது இங்கு பொருந்துமோ.

நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கின.

மேடையில் வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியரையும் அமரச் செய்யும் படி அதிபரைக் கேட்டுக் கொண்டார் அமைச்சர்.

அதிபருக்கு ஏன் என்று புரியவில்லை.

அமைச்சரின் நடவடிக்கைகள் எல்லாம் விசித்திரமாகவே இருந்தன.

முற்றந்துக் கரடி

ஆசிரியரும் தயங்கித் தயங்கிக் கூச்ச உணர்வோடு மேடையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவருக்கு ஏதோ ஒரு உணர்வு, எதையோ உணர்த்த முயன்றது.

இருப்பினும் எதுவும் அவருக்கு விளங்கவில்லை.

அதிபர் நீண்ட நேரம் வரை, வரவேற்புரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்.

அமைச்சரின் சிந்தனைப் பறவை சிறகடித்துப் பின்னோக்கிப் பறக்கிறது.

* * * *

சுமார் முப்பந்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்.....

மிகவும் வறிய குடும்பத்தில் நான்கு பெண்களோடும் ஒரு ஆணோடும் பிறந்த குமாருக்கு அப்போது வயது எட்டு இருக்கும்.

மூன்றாம் ஆண்டு படித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நகரிலிருந்து இருபத்தைந்து மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அடிப்படை வசதிகள் எதுவுமே அற்ற சிறு கிராமம் அது.

இயற்கை வனப்பும் வளமும் கூட மிகக் குறைந்து காணப்பட்ட அக்கிராமத்திலுள்ள ஒரே ஒரு பாடசாலையில் ஜந்தாம் ஆண்டு வரை மட்டுமே கல்வி கற்கலாம்.

ஒரேயாரு ஆசிரியர் மட்டுமே உள்ள அப்பாடசாலையில் ஜந்தாம் ஆண்டு படித்தவர்களே இல்லை எனலாம்.

அந்த ஊரவர்கள், எப்போதாவது வந்து போகும் தபால்காரனைத் தவிர வேறு கல்விமான்களைக் கண்டறியார்.

அப்பாடசாலை இல்லாவிட்டால் அவனுக்கு அங்கு வேலையில்லை.

சில காலங்களில் ஆசிரியர் இல்லாமல் அப்பாடசாலை பூட்டப்பட்டிருக்கும்.

ஆசிரியர்களது விடுதியில் வளவால்கள் அடையும்.

பாடசாலையில் மாடுகள் அடையும்.

விவசாயத்தையும் வேட்டையையும் நம்பி வயிறு கழுவி வாழ்ந்த அவ்வூர் மக்கள் கடவுளாலே சிகிக்கப்பட்டவர்கள் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

அத்தனை கஸ்டமான வாழ்க்கை.

அடுத்தடுத்து மூடப்பட்டுக் கிடந்த அப்பாடசாலைக்கு வந்த ஒரு ஆசிரியர் அதற்கு முன் அங்கு வந்தவர்களிலும் மிகவும் வித்தியாசமானவராக இருந்தார்.

விளையாட்டுப் பருவ இளைஞன் போல் தோற்றம்.

அது வரை வயது முதிர்ந்தவர்களே அங்கு வந்து சென்றிருக்கிறார்கள்.

வந்தவர்கள் ஆசிரிய விடுதியில் தனியாகத் தங்குவார்கள்.

மாணவர்கள் பாடசாலை நேரத்தில் ஆசிரியருக்கு விறகு எடுத்துக் கொடுப்பார்கள்.

பெண் பிள்ளைகள் சமைத்துக் கொடுப்பார்கள்.

சில நேரம் அங்கு படிக்க வரும் மாணவிகளின் மூத்த சகோதரிகள் வந்து சமைத்துக் கொடுத்துச் செல்வதுமுண்டு.

சில நாட்கள் அவர்கள் அங்கு தங்குவார்கள்.

அவர்கள் அங்கு வந்து செல்வதில் அவ்வூரவர்களுக்கு ஒரே ஒரு நன்மையுண்டு.

தங்கள் பிள்ளைகளை ஆசிரியரோடு நகருக்கு எவரது வீட்டுக்காவது வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பலாம்.

அப்பாடசாலைக்கு வரும் ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களது உறவினர்கள், அவ்வூரிலிருந்து ‘வேலைக்காரப் பெடியள் பெட்டையள்’ கொண்டு வந்து தரும்படி கூறியே வழியனுப்பி வைப்பார்கள்.

குமாரின் தமையனும் அப்படி ஒரு வீட்டில் வேலைக்குச் சென்று விட்டான். ஒரு சகோதரிக்கும் அதே நிலை.

இத்தகைய நிலையில் அங்கு வந்த ஆசிரியர் முற்று முழுதாக முன்னால் வந்தவர்களுக்கு நேர்மாறாகவே இருந்தார்.

பெற்றோர்களை அழைத்து கல்வியின் அத்தியாவசியம் பற்றி வலியுறுத்தி மாணவர்களை ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும் படி வேண்டனார்.

மீன் பிழக்கவும், வேட்டையாடவும், கூலி வேலைக்கும் செல்லும் மாணவர்களை இருத்திக் கற்பிப்பதென்பது சும்மா சாதாரண காரியமில்லை.

கார்ச்ட்டைக்கு ஊசி குத்தாத மாணவர்களும், மூக்குச் சிந்தி வழிந்து கொண்டிருக்கும் மாணவர்களும், நாறும் புண்களுடன் வரும் மாணவர்களும், சரியாக பல் விளக்காமல் வாய் நாற்றத்துடன் வரும் மாணவர்களும், தலை முடி வெட்டாமலும், எண்ணெய் புசாமலும், வாரப்படாமல் பரட்டைத் தலையோடு வரும் மாணவர்களும், ஊத்தை உடுப்புக்களோடும், ஊத்தை அடைந்திருக்கும் நகங்களோடு வரும் மாணவர்களும், வகுப்பில் கெட்ட வார்த்தைகளையே தங்கு தடையில்லாமற் தாராளமாகப் பேசும் மாணவர்களும், ஒருவரோடாருவர் கள்ளுப்பட்டு, கழப்பட்டு, அழப்பட்டு, குத்துப்பட்டு, கட்டிப்புரண்டு, மோதி, உதை பட்டு, வாலியும் சுக்கிரீவனும் சண்டை பிழித்தது போலச் சண்டை பிழிக்கின்ற மாணவர்களும், வில்லுக் கத்தியால் குத்துகின்ற அளவுக்குச் சண்டை பிழிக்கின்ற மாணவர்களும் அப்பப்பா..... நினைக்கவே முடியாது அவ்வளவு கேவலம்.

அதனால் தான் ஆசிரியர்கள் யாருமே அங்கு நிலைப்பதில்லை.

அழிப்படை வசதிகள் சிறிதுமற்ற பாடசாலை.

அவ்வுரும் அதே நிலை தான்.

பாடசாலை சமூகத்தின் சிறு பதிப்பு என்ற அறிஞனின் கூற்றைறக் கொண்டு ஊரின் நிலையைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

நகரிலிருந்து இருபத்தைந்து மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்த அந்த ஊரில் ஓரிரு சைக்கிள்கள், ஓரிரு மாட்டு வண்டில்கள் மாத்திரமே இருந்தன.

அங்கு தான் குமார், மூன்றாம் ஆண்டு பாதுகாக்க கொண்டிருந்தான்.

மிகவும் கெட்டிழக்காரனான அவனுக்கு படிப்பில் நல்ல ஆர்வம் இருந்தது.

இருப்பினும் அவன் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வருவதில்லை.

மீண் பிழிக்கவும், வேட்டைக்கும், கூலி வேலைக்கும், தந்தையோடு சென்று விடுவான்.

குமாரின் வீட்டுக்குச் சென்று அவனை ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு அனுப்பும் படி செய்வதில் அவர் பட்ட கஸ்டம் கொஞ்சமல்ல.

மூன்றாம் ஆண்டு பாதுகாக்க அவனை வீட்டு வேலைக்கு அழைத்துச் செல்ல, பாடசாலையின் முன்னாள் ஆசிரியர் ஒருவர் வந்த போது

அவரிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்ற அவர் பட்ட பாடு பெரும்பாடு.

குமாரின் ஆற்றலைக் கண்டு கொண்ட அவர் அவனைத் தன்னோடு விடுதியில் தங்க வைத்துத் தன் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுக் கொடுத்து, உடுப்பு, கொப்பி, புத்தகம், பென்சில், சாப்பாடு வரையில் கொடுத்து உருவாக்கினார்.

ஜந்தாம் ஆண்டு வரையில் அவனைக் கொண்டு வருவதற்கே எவ்வளவோ கஸ்டாங்களைச் சுந்திக்க வேண்டியும் இருந்தது.

அவ்வுரிமூளை ஒரு வசதியானவர் வீட்டில் குமாரை வீட்டு வேலைக்கு அனுப்பிய போது அவனை மீட்டுவருவதில் அவர்பட்ட துன்பம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

எப்படியாவது ஜந்தாம் ஆண்டுப் புலமைப் பரீட்சையில் அவனைச் சித்தியடையச் செய்து பெரிய பாடசாலை ஒன்றில் சேர்த்துப் படிக்க வைத்து விட வேண்டும் என்று அவர் உறுதியான திட்டம் தீடிச் செயற்பட்டு பெரு வெற்றியும் பெற்றார்.

கல்வி கற்று விட்டுத் தானே விரும்பிப், புனிதமான ஆசிரியப் பணிக்கு வந்த அவர், முதல் வெற்றியைப் பெரு வெற்றியாகப் பெற்றார் .

மாவட்டத்திலேயே முதல் மாணவனாகக் குமார் சித்தியெய்தி இருந்தான். மாணவர்கள் களிமண் போன்றவர்கள்.

அந்த மண்ணைப் பிசைந்து சுட்டியும் செய்யலாம் . பானையும் செய்யலாம். கைதேர்ந்த சிற்பி ஒருவன் தெய்வவிக்கிரகமும் செய்வான்.

அதே போல் சிறந்த ஆசிரியன் நினைத்தால் மனம் வைத்தால் ஒரு மாணவனை நல்ல நிலைக்கு உருவாக்கி விடலாம், என்பதற்கு அவரே சிறந்த எடுத்துக் காட்டு.

குமாருக்கு நகரப்பாடசாலையில் அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்து பாடசாலை விடுதியில் தங்க வைத்து அவனுக்குத் தேவையான அடிப்படை வசதிகளையும் ஒரு சமய நிறுவனம் மூலம் செய்து கொடுத்தார்.

அந்த ஆண்டோடு ஆசிரியர் கலாசாலைக்குச் சென்ற அவருக்கும் குமாருக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பு கொஞ்சாஸ் கொஞ்சமாகக் குறைந்து விட்டது.

அவர் எங்கே இருக்கிறார் என்ற விபரம் ஒன்றும் குமாருக்குத் தெரியாது.

* * * *

சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த கல்வியமைச்சரை அழைத்து, அவரை உரையாற்றும் படி வேண்டனார் அதிபர்.

கல்வி அமைச்சர் எழுந்து சென்று தனது சிந்தனையில் நிழலாடிய அத்தனை சம்பவங்களையும் ஒழிவு மறைவின்றித் தெட்டத் தெளிவாகப் பேசினார்.

வைத்தியலிங்கம் ஆசிரியருக்கு எல்லாச் சம்பவங்களும் நினைவுக்கு வந்து கொண்டிருந்தன.

கல்வியமைச்சர் இறுதியாக

“அந்தக் குமார் வேறு யாருமில்லை. நான் தான். என்னை உருவாக்கிய மனித தெய்வம் இங்கே எழுந்தருளியிருக்கிறது”

என்று சொன்ன போது எல்லோரது நெஞ்சங்களும் விரிந்தன.

கல்வி அமைச்சர் தான் வாங்குவித்த பொன்னாடையைக் கொண்டு போய் தன் ஆசிரியருக்குப் போர்த்தி அவரது பாதங்களில் வீழ்ந்து வணாங்கினார்.

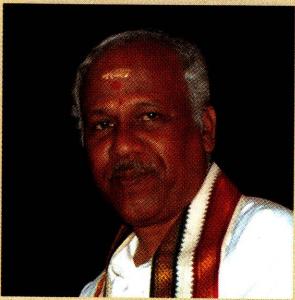
அந்தக் கற்பனைக்கும் எட்டாத காட்சியைப் பார்த்த மக்கள் பரவசமடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர்.

வைத்திய லிங்கம் ஆசிரியர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு சொர்க்கலோகமும் ஈடாகாது.

“இன்னும் பிறப்புண்டேல் ஏழேழு பிறப்பும் ஆசிரியப் பணியே செய்ய எனக்கு ஆண்டவன் வரந்து வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டார்.

முற்றும்

அகளாங்கன்

ஒரு தமிழரினாலும், கவிஞருமான இவர் புணவுகளல் வாத இலக்கிய வகைகளில் கிடத்தட்ட நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நால்களை ஸ்மத் தமிழ் உலகிற்கு ஈந்துள்ள புத்தகப் புரவலர்.

கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், காவியம், ஆய்வு, வரலாறு என்று நிறையவே நூல்கள் வெளியிட்டு, அரசு சாகித்திய விருது, வட-கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விருது, வட மாகாண சாகித்திய விருது, தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்ற விருது, தமிழியல் விருது, இலங்கை இலக்கியப் பேரவை விருது என்று நிறையவே விருதுகளும் இலக்கிய கலாநிதிப் பட்டமும் பெற்றுள்ள ஒரு தமிழரினார் அகளாங்கன்.

இவ்வளவு புகழும், பிரபலமும், தடமும் பதித்துள்ள தமிழ்மணி அகளாங்கன் அவர்கள் வன்னி மண்ணின் மைந்தன்.

வன்னி மண்ணின் மணத்தை, வளத்தை, வனப்பை, மானிடவியலை, ஆற்வழுட்டும் அம்மக்களின் வீத்தை, பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக எழுத்தில் வடித்து வைக்கும் ஆசை, ஆற்வம் அகளாங்கன் அவர்களுக்கு வந்துவிட்டது.

எப்படிச் செய்யலாம் என்னும் கேள்விக்கு என் மூலமாகத்தான் என்று எழுந்து வந்திருக்கிறது சிறுக்கை என்னும் இலக்கிய வடிவம்.

தனது மண்ணினாடாகத் தனது மக்களை ஆராய முனைகின்ற, அறிகுமக் செய்ய முயல்கின்ற மானிட வியற் பண்பே, அகளாங்கன் அவர்களுடைய கதைகளின் நோக்கம். எல்லாக் கதைகளிலுமே தூக்கலாகத் தெரிப வைகளும் அந்தப் பண்புகளே.

வன்னி மண்ணின் வளத்தையும், வனப்பையும், ஒரு வரலாற்றுணர்வுடன் வடித்துத் தரும் கதைகள் இவை.

தமிழ்மணி அகளாங்கன் அவர்களுடைய தெளிவான நடையும், தமிழ் ஆளுமை அள்ளித் தெளிக்கும் சுவையும் இக் கதைகளை ஒரு வசீகரத்துடன் வளப்படுத் துகின்றன.

தெளிவத்தை யோசேப்

ISBN 978-955-8715-90-1

9 789558 715901

ஏழ்தாளர் ஊக்கவிப்பு மையம்
ஏடுபாக்கியுதன் அறநுரோசனை

Rs.500/-